

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

182

9/7/15

செய்துள்ள பத்திரிகை

விலை: ரூபா 100/=

சுஜி

‘கலைப்பரிதி’
வல்வை ந. அனந்தராஜ்

தரமான தங்க நகைகளுக்கு....

Nagalingams Jewellers

Designers and Manufacturers of
22kt Sovereign Gold
Quality Jewellery

101, Colombo Street, Kandy.
Tel: 081 - 2232545

CENTRAL ESSENCE SUPPLIERS

Suppliers to Confectioners & Bakers

Dealers in all kinds of Food Essences,
Food Colours, Food Chemicals,
Cake Ingredients Etc.

76B, Kings Street, Kandy.

Tel: 081 - 2224187, 081 - 2204480, 081 - 4471563

ஒளி: 16
சுடர்: 02

பகிர்தலின் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!

182

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேலாயாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரலலாம்
விழிப்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞா. பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekaran
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=

ஒரு வருடம்	
Australia (AU\$)	50
Europe (€)	40
India (Indian Rs.)	1250
Malaysia (RM)	100
Canada (\$)	50
UK (£)	40
Singapore (Sin. \$)	50
Other (US \$)	50

- ☞ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்பானவர்கள்.
- ☞ புனைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்
தப் பெயர், தொகைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக கிணைத்தல்வேண்டும்.
- ☞ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
- ☞ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

இருள்...

- ☞ கவிதைகள்

கல்வயல் குமாரசாமி	10
வே. ஐ. வரதராஜன்	25
ஏ. எம். எம். அலி	27
ச. முருகானந்தன்	27
சீ. என். துரைராஜா	35
- ☞ கட்டுரைகள்

சரமபாகு சீனா உதயகுமார்	03
செல்லத்தம்பி சிறிக்கந்தராசா	14
பதுளை ராகுலன்	24
பேரா. வ. மகேஸ்வரன்	31
- ☞ சிறுகதைகள்

ஆசி சுந்தராஜா (புனைவுக்கட்டுரை)	07
எஸ். கருணானந்தராஜா	37
ப. ஆப்டன்	46
- ☞ முந்தையோர் ஈழத்தவரே

ஞா. பாலச்சந்திரன்	20
-------------------	----
- ☞ கண்டென் கைலாசம் (பயண இலக்கியம்)

லண்டன் அம்பி	43
--------------	----
- ☞ சினிமா

பவந்தா லோகநாதன்	28
-----------------	----
- ☞ சமகால இலக்கியம்

கே. பொன்னுத்துரை	53
------------------	----
- ☞ வாசகர் பேசுகிறார்

	56
--	----

பொதுமக்கள் அனைவரும் பங்கேற்கலாம்

இலங்கையின் ஏட்டாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில் சிறுபான்மையினரின் வகிபாகம்

நடந்து முடிந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் சிறுபான்மையின மக்கள் - தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் ஒன்றிணைந்து தமது வாக்குகளைத் தீர்க்கமான முறையில் பயன்படுத்தியதால் எதிரணி வேட்பாளர் சிறிசேனா வெற்றிபெற்று ஜனாதிபதியானார்.

அவரது வெற்றியைத் தொடர்ந்து, நாட்டில் நல்லாட்சி மலர அவர் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

நல்லாட்சி மற்றும் பொறுப்புக்கூறல் ஆகியவற்றை உறுதிப்படுத்தும் கலாசாரத்தை ஸ்தாபிக்கும் நோக்குடன் 2001ஆம் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியல் யாப்பின் திருத்தம் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் அக்காலத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்த போதிலும் அதனைக் கிடப்பில் போட்டுவிட்டு அன்றைய அரசு 2010ல் அந்தச் சட்டமூலத்தை இல்லாது ஒழித்தது. ஜனநாயத்துக்கு விரோதமான 18 ஆவது திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தது. அதனால் சர்வாதிகாரம் நாட்டில் தலைவிரித்தாடியது. லரலாறு காணாத முறையில் அரசு சேவைகள் அரசியல் மயமாயின. நீதித்துறை மண்டியிட்டது.

இந்நிலையில் தற்போதைய ஜனாதிபதி சிறிசேனா தான் ஆட்சிக்கு வந்தபின்னர் 19 ஆவது சட்ட மூலத்தைக்கொண்டுவந்து நிறைவேற்றியுள்ளார்.

இந்தச் சட்டமூலம் குறிப்பாக சுயாதீன ஆணைக்குழுக்கள் மீண்டும் ஸ்தாபிக்கப்பட வழிவகுத்துள்ளது. அரசு சேவையில் உள்ளவர்கள் தமது பணியைச் சுயாதீனமாக, எவ்வித அரசியல் தலையீடுமின்றிச் செய்வதற்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுள்ளது. நாட்டில் ஜனநாயகம் தழைத்தோங்கவும் நியாயம் வெல்வதற்கும் இது வழிசமைப்பதாய் அமைகிறது.

எதிர்வரும் காலத்திலும் இந்த நல்லாட்சிக்கான நிலைமை தொடர்வது சிறுபான்மை மக்களின் வாக்குகளிலேயே தங்கியுள்ளது.

தமிழ் பேசும்மக்களுக்கு எதிராக முன்னைய அரசாலும் அதன் படைகளாலும் இழைக்கப்பட்ட கொடுரங்கள், மனித உரிமை மீறல்கள், போர்க் குற்றங்களாக இன்று சர்வதேச அரங்கில் ஐ. நா. சபையில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. மனித உரிமைப் பேரவையில் இலங்கை அரசுக்கு எதிரான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு விசாரணைகள் நடைபெறுகின்றன. தமிழினத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட இன்னல்களுக்கு நீதியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் இவ்வேளையில், எதிர்வரும் செப்டெம்பர் மாதம் இலங்கை மீதான மனித உரிமைகள் பேரவையின் விசாரணை அறிக்கை வெளிவரவிருக்கிறது.

இவ்விசாரணை அறிக்கை வெளிவரமுன்னர், ஆகஸ்ட் 17 ஆம் திகதி நாடாளுமன்றத் தேர்தல் இடம்பெறவுள்ளது.

சர்வதேசம் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், எதிர்வரும் தேர்தலை சிறுபான்மைக் கட்சிகள் தக்கமுறையில் பயன்படுத்தி சிங்கள இனவாதிகளின் சிறையில் மீண்டும் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் நல்லாட்சி தொடர வழிசமைக்கவேண்டும் என வலியுறுத்துகிறோம்.

அனைத்துமக்களும்

‘கலைப்பரிதி’

வம்மை ரு அனந்தராஜ்

அறிமுகம்:

1988 ஆம் ஆண்டு என நினைக்கின்றேன். வல்லை கல்வி மன்றத்தில் காலடி வைத்த காலம் அது. அக்கல்வி நிறுவனத்தின் இயக்குநர் திரு. அனந்தராஜ் சேர் அவர்களை ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியராக நான் அறிநடதுகொண்டேன். அங்கு கல்விகற்ற காலங்களை பொற்காலமாகவே நான் கருதுவேன். கணித பாடத்திற்கு என ஆர். எல்.தேவராஜா (R.L.T), சிறிதரன், சக்திவேல், மற்றும் தமிழ்ப் பாடத்திற்கு தங்கவடிவேல் இவர்கள் நால்வரையும் என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது. அப்படியென்றால், இத்தகைய ஜாம்பவான்களிடம் கல்வி கற்பதற்கு வழி ஏற்படுத்தித் தந்த அனந்தராஜ் சேர் அவர்களை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்?

அனந்தராஜ் சேர் விஞ்ஞானம் கற்பிக்கின்றபோது அப்பாடத்தில் வருகின்ற பரிசோதனை முறையிலான பாடங்களைக் கரும்பலகையில் வரைந்து கற்பிதம் செய்யும் விதம் அலாதியானது. அப்படியே மனதில் பதிவேற்றம் பெற்றுவிடும்.

கற்பித்தல் முறை எப்படியோ? அது போலவே மாணவர்களின் நல்லொழுக்க விழுமியங்களில் கண்ணும் கருத்துமாகக்

சேர் அனந்தராஜ்

கண்காணித்து வந்தார். இவரிடமும் இவர் இயக்கிய கல்வி நிறுவனத்திலும் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் பலர் மருத்துவர்கள், பொறியியலாளர்கள், அரசு உயர் அதிகாரிகள், ஆசிரியர்கள் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் கடமைபுரிவதையும் செயல்திறனுள்ளவர்களாக மிளிர்வதையும் காணக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது.

ஈழத்தேச வரலாற்றில் வல்வெட்டித்துறை என்னும் பட்டினத்திற்குப் பல சிறப்பான வரலாறுகள் உண்டு. வீரமறவர்கள், கல்வியியலாளர்கள், நாடகக்கலைஞர்கள், தர்மவள்ளல்கள் என்று பலர் உதித்த இத்தகைய பெருமைமிகு மண்ணிலே 31.07.1948 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்து வளர்ந்து சிறந்து இருப்பவர்தான் எங்கள் திரு.நடராஜா அனந்தராஜ் அவர்கள்.

கல்விச் சேவை:

01.11.1971 அன்று ஆசிரிய நியமனம் பெற்ற இவர், அப்புத்தளை மகாவித்தியாலயம், தெல் தோட்டை தமிழ் மகாவித்தியாலயம் என்று ஒன்பது ஆண்டுகளாகத் தனது சேவையினைச் செவ்வனவே நிறைவேற்றினார்.

ஆழ்ந்த தேடலும், நிறைந்த வாசிப்பினையும் இயல்பாக்கிக்கொண்ட அனந்தராஜ் அவர்கள் இலங்கை அதிபர் சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார்.

யாழ்ப்பாணம் / வெற்றிலைக்கேணி பரமேஸ்வரா வித்தியாலயத்திலும், யாழ்ப்பாணம் / பருத்தித்துறை சித்திவிநாயகர் வித்தியாலயத்திலும், யாழ்ப்பாணம் / உடுப்பிட்டி

அமெரிக்கன் கல்லூரியிலும் தன் அதிபர் சேவையினை முறையே தொடர்ந்தார். அந்தச் சேவையிலே பதினான்கு ஆண்டுகள் திறம் படக் கடமையாற்றி வெற்றிகள் பல கண்டார்.

உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரியில் இவர் அதிபராக இருந்த காலத்தில் மருத்துவத்துறைக்கும், பெறியியலாளர் துறைக்கும், முகாமைத்துவம் மற்றும் வணிக பீடத்திற்கும் எனத் தெரிவாகிய மாணவர் தொகை இன்றும் ஒரு வரலாறாக இருந்து வருகிறது.

பின்னர் இவரின் சிறந்த ஆளுமையின் நிமித்தம் கொத்தணி அதிபராகப் பதவி உயர்வுபெற்று சேவையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் வேளையிலேதான் இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்று முல்லைத்தீவு வலயக்கல்விப் பணிமனையில் திட்டமிடலுக்கான பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராக உயர்வு நிலை பெற்றுச் சென்றார். இச் சேவையில் ஒரு வருடம் கடமையாற்றிய பின்னர் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சின் ஆய்வு அபிவிருத்திப் பிரிவின் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராக இரண்டு வருடங்கள் சேவையாற்றினார். தன் அயராத முயற்சி காரணமாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணக் கல்வித் திணைக்களப் பாடசாலை நூலக அபிவிருத்திக்குப் பொறுப்பான பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் தமிழ்மொழிப் பிரிவின் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் ஐந்து வருடங்களாகத் தன் சேவையினைத் தொடர்ந்தார்.

தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் என மும்மொழித் தேர்ச்சியுடைய அனந்தராஜ் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டப்படிப்பு மாணவர்களுக்கான ஊடகத்துறை வருகை விரிவுரையாளராக 2006இல் இருந்து கடமை யாற்றத் தொடங்கினார்.

தான் பெற்ற கல்வியின் உயர் சேவைகளாக நாடுகடந்து, தன் ஆற்றலைத் திறம்பட ஆற்றலானார். குறிப்பிட்ட துறைகளுக்காக இவரை வளவாளராக அழைத்து இவரின் தனித்துவமான திறமைகளை அவர்கள் உள்வாங்கி மகிழ்ந்தனர்.

உதாரணம்: வடமாகாணப் பாடசாலை முகாமைத்துவத்திற்குப் பொறுப்பான உலக

வங்கியின் நிபுணத்துவ ஆலோசகராகவும் (World Bank Consultant), வெளிநாட்டு புலமைப் பரிசில் பயிற்சிகள், வாசிப்புத் திறன் விருத்தி தகைமைச் சான்றிதழ் பயிற்சி (நியுசிலாந்து), நூலகமும் தகவல் தொழில் நுட்பமும் பயிற்சி (கனடா), முகாமைத்துவத் தகவல் திறன் பயிற்சி (பஞ்சாப் பல்கலைக் கழகம், இந்தியா), முகாமைத்துவ விருத்திப் பயிற்சி (இலண்டன்), தகவல் தொடர்பாடல் பயிற்சி (தாய்லாந்து), சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளில் மக்களின் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் (ஜேர்மனி) என்பவை தொடர்பான கருத்துரை ஆளுமையாளராகவும் சென்று வந்தமையினைக் குறிப்பிடலாம்.

கல்வித் தகைமைகளும் தொழில்

தகைமைகளும்:

- B.A.(hons) 2nd class
- M.A. in Communication (2nd Class)
- பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமா (Dip-In-Edu.)
- இதழியல் டிப்ளோமா (Gold medal award)
- Language and Communication
- History of Journalism
- Creative writing in media
- Mechanics of News Casting
- Project Report

சமூக சேவை:

வல்வெட்டித்துறை பிரசைகள் குழுவின் செயலாளராக இருந்து ஆற்றிய சேவைகள் மூலம் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கான உதவிகள் புரிந்தார். இந்திய இராணுவத்தின் அடக்கு முறைகளைச் சர்வதேசத்திற்கு அம்பலப்படுத்தியதோடு தமிழகம் சென்று வல்வைப் படுகொலைகள் என்ற நூலை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியிட்டார். 2010ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் போட்டியிட்டு வல்வெட்டித்துறை நகரசபையின் தலைவரானார். அந்த ஊர் மக்களால் நகர பிதா என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்டார்.

தான் கற்ற கல்வியின் ஊடாகத்தான், தன் உறவுகள், சுற்றும், சூழல், நகரம் என்றில்லாமல் நாட்டின் பல்வேறு இடங்களிலும் சேவை புரிந்ததோடு நாடு கடந்தும் சேவையாற்றிப் புகழ் சேர்த்தமை பாராட்டக்கூடிய விடயமே.

பொதுநலம் கருதிய இவரின் சமூகவியல் சேவையிலே ஓர் இலக்கு இவர் நெஞ்சிலே எப்பொழுதும் துருத்திக் கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறது. அதாவது, 'கல்வி, பொருளாதார அபிவிருத்தி, சுய வேலைவாய்ப்பு, பயன்தரு பொழுதுபோக்கு, கலை, கலாசாரம், ஊடகத்துறை, விளையாட்டுத்துறை என்பனவற்றின் ஊடாக மக்களை நிம்மதியானதும் சமாதானம் மிக்கதுமான சூழலில் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கும் வகையில் ஆற்றலுள்ள இளம் சமுதாயத்தை உருவாக்குதல்' என்ற இலக்கே அதுவாகும்.

இலக்கிய முயற்சிகள்:

தன் 16ஆவது வயதில் வீரகேசரி பத்திரிகையில் 'சாரணியமும் அதன் பயனும்' என்ற கட்டுரையே பத்திரிகையில் வெளியாகியிருந்த இவரது முதல் படைப்பாகும்.

'சுமையின் விளிம்பில்' என்ற சிறுகதை 1972 ஆம் ஆண்டு தினகரனில் வெளியாகியதில் இருந்து எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமாகிறார்.

'மண்ணும் மனிதனும்' என்ற நாவல் 7 மாதங்கள் தொடர்ச்சியாகத் தினகரனில் வெளிவந்த பொழுது சமூக ரீதியான பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திப் பலரது பாராட்டையும் பெற்ற தொடர் நவ்னமாக இது கருதப்பட்டது.

இவரின் இலக்கிய ஆளுமையறிந்த பெரியோர்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கியச் சஞ்சிகையான 'புது ஊற்று' மாத சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றுமாறு அழைத்திருந்தார்கள். அதிலேயும் தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தி எல்லோரினது பாராட்டையும் பெற்றார்.

இதனைத் தொடர்ந்து, வடக்கு கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மொழித்தினம் தொடர்பாக ஆண்டுதோறும் வெளியிடப்பட்ட 'கவின்' தமிழ் ஆண்டு மலரின் பிரதம ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார், அத்தோடு சாளரம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் கடமை யாற்றினார். அக்குழுவிலே இருந்துகொண்டு அறிவியல் தொடர்பான வினாக்களுக்கும் சந்தேகங்களுக்கும் விளக்கமளிக்கும் பொருட்டு அறிவுலகம் என்ற பகுதியினை அச்சஞ்சிகையில் தோற்றுவித்தார். அதிலே

கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு ஆனந்தி என்ற புனைபெயரில் பதிலிடுத்து வந்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும், பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வல்வை ஆனந்தன், ஆனந்தி, வல்வை. ந.அனந்தராஜ் ஆகிய பெயர்களில் இவர் எழுதி வந்துள்ளார்.

வெளிவந்த நூல்கள்:

இதுவரை சிறுகதைகள், குறுநாவல், விவரணக் கட்டுரைகள், முகாமைத்துவம் போன்ற 19 நூல்கள் இவரது நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன.

(1) வல்வைக் கப்பலின் அமெரிக்கப் பயணம் 1974 ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற 4 ஆவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் வெளிநாட்டு பிரதிநிதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட நூல். (2) வல்வைப் படுகொலைகள் (தமிழ்) 1989. (3) India's Mylai - Valvetturai Massacre (ஆங்கிலம்) 1989. (4) அறிவியல் உண்மைகள் (இரண்டு பதிப்புக்கள்) 1993. (5) உதிரம் உறைந்த மண் (விவரணச் சித்திரம்) 1997. (6) பொது விவேகம் (கல்வி அமைச்சு வெளியீடு) 1998. (7) முகாமைத்துவ நுட்பங்கள் (4 பதிப்புக்கள்) ஆளுநர் விருது பெற்ற நூல் 1998. (8) சந்திதிச் செல்வம் (இரண்டு பதிப்புக்கள்) 2001 (9) வடபுல நாட்டார் வழக்கு (இரண்டு பதிப்புக்கள்) 2002. (10) பாதசரம்-சிறுகதைத்தொகுதி சர்வதேச ரீதியாகவும் உள்நாட்டிலும் பரிசுபெற்ற சிறுகதைகள் 2002. (11) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிவியல் நூல்கள் (ஆய்வு நூல்) 2003. (12) நீரலைகள் (குறு நாவல்) 2003. (13) தேசியத்தை நோக்கிய கல்வி 2005. (14) கூழ் நியாயம் (பாரிஸர் கூழின் கதை)-2005. (15) பாடசாலை முகாமைத்துவம் (குமரன் வெளியீடு) 2006. (16) நூலக அபிவிருத்தி முகாமைத்துவம் 2014. (17) வல்வைப் புயல் - 2015 அண்மையில் கனடா ஸ்காபிரோவில் வெளியிட்டு வதைக்கப்பட்ட விவரணச் சித்திர நூல். (18) சமர் கண்ட முல்லைத்தீவு - விவரணச் சித்திரம் 2015இல் கனடாவில் வெளியிடப்பட்டது.

இவற்றை விட ஊடகத்தறை தொடர் பாகவும், கல்வி அபிவிருத்தி, முகாமைத்துவம் மற்றும், நூலக அபிவிருத்தி தொடர்பாகவும் பல கட்டுரைகளும், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் அவ்வப்போது தினசரிகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருந்தன.

- மண்ணும் மனிதனும் (தினகரன் தொடர் கதை) 1976
- வல்வைப் புயல் (உதயன் விவரணச்சித்திரம் தொடர்) 1990
- முகாமைத்துவத்தில் பகிரங்கப்படுத்தல் - விளக்கு சஞ்சிகைதொடர்கட்டுரை - 2005
- 5 - முகாமைத்துவம் (உதயன், சுடரொளி தொடர்) - 2006

கலைத்துறை:

வல்வை கெலியன்ஸ் நண்பர்கள் நாடக மன்றத்தினால் பல இடங்களில் மேடையேற்றப்பட்ட 'சூரபத்மன்' நாடகத்தில் பிரகஸ்பதியாகவும், இலட்சியவீரன் நாடகத்தில் மந்திரியாகவும், புரட்சித் தலைவராகவும் இரட்டை வேடத்திலும், உறவுகள் சமூக நாடகத்தில் தந்தையாகவும் நடித்திருக்கிறார். மேலும், இதுவரை சுமார் பத்திற்கும் மேற்பட்ட நாடகங்களிலும் நடித்திருப்பதோடு அவற்றிற்காக பரிசில்களும் பாராட்டுக்களையும் பெற்றுத் தன் கலைத்துறையின் வீச்சை விரிவு செய்திருந்தார்.

பெற்ற விருதுகள் :

- (1) இராணிச் சாரணருக்கான விருதையும் மாட்சிமை தங்கிய மகாராணியின் சான்றி தழையும் மகாதேசாதிபதி வில்லியம் கோபல்லாவவிடம் இருந்து பெற்றமை.
- (2) கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் ஊடகக்கல்வி பட்டப் பின்படிப்புத் தேர்வில் சிறந்த பெறுபேற்றுக்காக தங்கப்பதக்கம் பெற்றமை.
- (3) 'சுடர்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்த சிறு கதைகளில் சிறந்த சிறுகதைக்கான பரிசை - 'அந்தச் சுவடுகள் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றன' என்ற சிறுகதைக்காக 1972 இல் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவர் தந்தை செல் வாவிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டமை.
- (4) விளக்கு சஞ்சிகை நடத்திய சிறு கதைப் போட்டியில் பிறந்தநாள் பரிசு என்ற

சிறுகதைக்காக முதல் இடம் பெற்றமை (1995).

(5) யாழ் இலக்கிய வட்டமும், தினக்குரலும் இணைந்து நாடளாவிய ரீதியில் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் பாதசரம் என்ற சிறு கதைக்காக இரண்டாம் இடம் பெற்றமை (1998).

(6) அவுஸ்திரேலியா தமிழ்ச் சங்கம் அனைத்துலக ரீதியில் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் அடுத்து இருவருடங்கள் தொடர்ச்சியாக முதல் பரிசைப் பெற்றமை இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய மிக முக்கிய விடயங்களாகும் அவை முறையே, ஒரு பிடி அரிசி (1999) கானல் நீர் (2000).

(7) முகாமைத்துவ நுட்பங்கள் என்ற முகாமைத்துவம் தொடர்பான நூல் சிறந்த நூலுக்கான வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது பெற்றமை (1999 இல்).

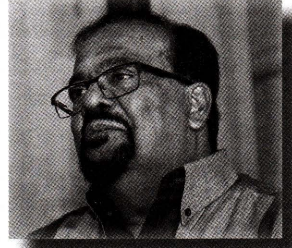
(8) அழகிய கண்ணை இலக்கிய விருது 1994.

(9) வடமராட்சி வடக்கு பிரதேச செயலகத்தினால் 2011 இல் வழங்கப்பட்ட 'கலைப்பரிதி' விருது என்பவற்றை முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்.

இப்படியாக கல்வி, கலை, இலக்கியம், சமூகச் செயற்பாடுகள் என்று தன் ஆற்றலின் ஆளுமையினை விரிவுசெய்து வாழுகின்ற நடராஜா அனந்தராஜ் என்ற தனிமனிதத் திறன்களை யாரும் பாராட்டியே ஆகவேண்டும். அவர், இன்று நினைத்தால் வெளிநாடுகளில் வாழுகின்ற தம் பிள்ளைகளிடம் சென்று சொகுசான இனிதான வாழ்வு வாழலாம். அதற்கான வசதிகளும் வாய்ப்புகளும் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

தான், தனது சூழல், மக்கள் என்று வாழும் ஒரு சமூகக்காவலனான நடராஜா அனந்தராஜ் அவர்கள் வல்வை ந.அனந்தராஜ் எனும் இலக்கிய விருட்சமாய் இன்றுவரையும் திகழ்கிறார் என்பதில் பெருமகிழ்ச்சியாகவே இருந்து வருகிறது. அவரிடம் விஞ்ஞானம் கற்றவன் என்ற மகிழ்வோடு இக்கட்டுரையினை நிறைவு செய்கின்றேன்.

—ஆச் கந்தராஜா

காலையில் காவா அருந்தும் சடங்கு! அதைத் தொடர்ந்தே மாலை ஒரு மணிக்கு, மாநாட்டின் முதல் அமர்வு எனச் சொன்னார்கள். சர்வதேச மாநாடொன்றில் இந்த ஒழுங்கு முறை, என் மனதுக்கு நெருடலாக இருந்தது. பிஜியின் தலைநகர் சூவாவில், தென் பசிபிக் நாடுகளுக்கான பல்கலைக் கழகமொன்றுண்டு. அங்கு நடந்த விவசாய மாநாடொன்றில், ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை சமர்ப்பிக்கச் சென்றபோதே இந்த அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

பசிபிக் தீவுகளில் இயற்கையாக வளரும் தாவரம் காவா. இது மிளகு மற்றும் வெத்திலைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. இதன் வேரைக் காயவைத்து இடித்து மாவாக்கி, தண்ணீரில் ஊறவிட்டு வடிகட்டி, காவா என்ற பானத்தைத் தயாரிப்பார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே, தென் பசிபிக் நாடுகளான பிஜி, ஹவாய், டோங்கா, நியூகினியா உள்ளிட்ட தீவுகளில், திருமணம், பிறப்பு, மரணம் உள்ளிட்ட சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் காவா முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

காவா என்ற பானத்தை, முன்பு நான் சிட்னியில் வசிக்கும் பிஜி நண்பரின் வீட்டிலும் அருந்தியிருக்கிறேன். கனிமண்ணைத் தண்ணீரில் லேசாகக் கலந்துவிட்டது போன்ற

கலங்கல் திரவம் அது. மரத்தால் செய்யப்பட்ட பெரிய பாத்திரமொன்றில் வைத்திருந்தார்கள். பாயை விரித்து பாத்திரத்தைச் சுற்றி நிலத்தில் இருந்தவாறு, தும்பு செதுக்கிய தேங்காய்ச் சிரட்டையில் காவாவை அள்ளி அள்ளி மாலை வரை குடித்தார்கள். சிரிப்பும் அரட்டையும் பின்னர் தூக்கமும் காவாவுடன் சேர்ந்த சமாச்சாரங்கள் என, அன்று நான் தெரிந்து கொண்டேன். காவா எனக்கு ருசிக்கவில்லை. தொண்டை கட்டியது. நெடுநேரம் தலை கனத்து அம்மலாகவும் இருந்தது.

பிஜிக்கு வந்தபோதே, மீண்டும் காவா அருந்த வேண்டிய சூழலில் சிக்கிக் கொண்டேன். மாலை அமர்வில், நான் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை வாசித்து கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டும். அப்போது தலை அம்மலாக இருக்குமே என்ற பதகனிப்பில் காவா குடிப்பதைத் தவிர்க்க முயன்றேன். அவர்கள் விடவில்லை. காவா நிரம்பிய பெரியதொரு சிரட்டையைக் கையில் திணித்து விட்டார்கள். குடிப்பதுபோல பாசாங்கு செய்தவாறு அருகிலிருந்த பிஜி பேராசிரியரிடம் காவா சடங்கு பற்றிக் கேட்டேன்.

‘காவா சடங்கு பற்றி நீங்கள் என்ன அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?’ எனக் கேட்டு, எனது கேள்வியை என்னிடமே திருப்பிவிட்டார் அவர்.

‘காவா மிதமான போதை கொண்ட பானம் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது மூளைக்கும் உடலுக்குமான தகவல் பரிமாற்றத்தை மந்த மாக்கி, உடம்பைச் சோர்வடையச் செய்யும் என்று வாசித்திருக்கிறேன். இப்படியான ஒரு பானத்தை மாநாட்டுக்கு முன்போ அல்லது அரசமட்டத்திலான பேச்சு வார்த்தைகளின் போதோ, நீங்கள் சடங்கு சம்பிரதாயமாக அருந்துவதைத்தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை’ என்றேன்.

பிஜித் தீவில் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு மே மாதம், ஜனநாயக முறைப்படி பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிஜி-இந்தியர் மகேந்திர சௌத்ரி, புரட்சிக்காரர்களால் சிறை வைக்கப்பட்ட பின்பு, புரட்சிக்காரர்களின் தலைவர் ஜார்ஜ் ஸ்பீட் மற்றும் அட்மிரல் பைனமராமா இருவரும், காவா என்ற மிதமான போதை கொண்ட பானத்தைச் சேர்ந்து அருந்தித் தங்கள் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடினார்களாம். இது பற்றிய பல விமர்சனக் கட்டுரைகள் அப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இருப்பினும், இந்தியர்களுக்கு எதிரான துவேச உணர்வுகள், இன்னமும் அங்கு பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் ஊடுருவியுள்ள நிலையில், இது பற்றி அவருடன் பேச நான் விரும்பவில்லை. இருப்பினும் காவா பற்றிய பூர்வீகத் தகவல்களைத் தெட்டம் தெட்டமாக அங்குள்ள பிஜி நண்பர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்களின் மூதாதையர்கள் காடுகளுக்கு வேட்டையாடச் சென்றபோது, ஒருவகைத் தாவரங்களின் வேர்களைக் கடித்த ‘அகளான்கள்’ (ஒரு வகை எலிகள்) போதையில் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டார்களாம். அவர்களும் அந்த வேர்களை உண்டபோது போதையேறவே, அதையே தங்களின் வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்களாம்.

பிஜி இந்திய வம்சாவழி இளைஞன் ஒருவனே அங்கு காவா தயாரிப்புக்கும், அதைத் தொடர்ந்த காவா சடங்குக்கும் பொறுப்பாக இருந்தான். அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் அவன் மரபணுமாற்றம் பற்றிய துறையில் பட்டப் பின்படிப்பு படிப்பவன் என்று பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். காவாவின் போதையில் அங்குள்ள அனைவரும் கதிரையில் சாய்ந்தபடி அரை மயக்கத்தில் இருந்தார்கள். இதனால் வேலை சற்றுக்

குறையவே, ‘ஹலோ சார்...’ என உரிமை கொண்டாடி, என்னருகே இருந்த நாற்காலியில் வந்தமர்ந்து, சேகர் பிள்ளை எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

‘பூர்வீக மக்கள் இங்கு பலர் இருக்க, காவா பானம் தயாரிப்பில் நீ எப்படி...?’ என என் கேள்வியை முடிக்கமுன் ஒரு வெடிச்சிரிப்புச் சிரித்தான். பின்னர், ‘அவர் களுள் ஒருவனை விட்டிருந்தால், அவனும் சடங்கின் நடுவில் இவர்களைப்போல படுத்துத் தூங்கியிருப்பான்’ என்றான்.

‘பின்பு எதற்காகத் தூக்கத்தை ஏற்படுத்தும் இந்தப் பானத்தை ஒரு சடங்காக, நிகழ்ச்சிக்கு முன்பு அருந்துகிறார்கள்?’ எனக்கேட்டேன்.

‘வெள்ளையர்கள் வைன் அருந்துவதைப் போலத்தான் இதுவும் என எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்’ என அதற்கு நியாயம் கற்பிக்க முனைந்தான் சேகர்.

‘வைன் என்பது அல்கஹோல். அளவுடன் குடித்தால் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தும். ஆனால் காவாவில் இருப்பது போதைப் பொருள். அது தசைகளை சோர்வடையச் செய்து நாக்கை மரத்துப் போகச் செய்யும். சோர்வையும் நித்திரையையும் ஏற்படுத்தும் இந்தப் பானம், ஆராய்ச்சி மாநாடொன்றுக்கு முன்பு தேவையா...?’

‘நீங்கள் சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஆனால் காவாவுக்கென ஒரு பாரம்பரியமான கலாசாரப் பின்னணி இருக்கிறது. பிஜியின் உண்மையான பூர்வீக குடிமக்கள் எகிப்திலிருந்து தன்சானியா என இன்று அழைக்கப்படும் ரங்கனிக்கா வழியாக, பிஜித்தீவில் வந்து குடியேறியவர்களென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அது ஆதார பூர்வமாக நிரூபிக்கப்பட வில்லை..

‘இது உண்மையாக இருக்கலாம். இங்குள்ள பலரிடம், குறிப்பாக இராணுவத்தில் இருப்பவர்களிடம், எகிப்தியர்களின் முக வெட்டும் உயரமான, உறுதியான உடல் அமைப்பும் இருக்கிறது’ என எனது அவதானிப்பை அவிழ்த்து விட்டேன்.

அப்பொழுது காவா அருந்த நியூகினியா நாட்டின் பிரதிநிதிகள் அங்கு வந்து சேரவே, அவர்கள் கையிலும் காவா நிரம்பிய சிரட்டைகளைக் கொடுத்துவிட்டு, காவா நனைந்த தன் கைகளைத் துடைத்தவாறு

மீண்டும் என் அருகில் வந்தமர்ந்தான்.

‘காவாவின் வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு’ என விட்ட இடத்தை நினைவு படுத்தி அவனை மீண்டும் சம்பாஷனைக்குள் இழுத்தேன்.

‘பிஜிய நகரங்களில் காணப்படும் மட்பாண்ட ஓவியங்களில் இருந்து பிஜியில் கி.மு. 3500 ஆண்டுகள் வாக்கில் குடியேற்றம் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என நம்பப்படுகிறது. பிஜித் தீவுகளில் குள்ளமாக இருப்பவர்களில் அனேகர் பொலினேசியர்கள். பொலினேசியர்களின் மூதாதையரே இங்கு முதன் முதலில் குடியேறியிருக்கலாம் என நம்பப்பட்டாலும், மெலனேசியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் இவர்களில் பலர் தொங்கா, சமோவா, மற்றும் ஹவாய் தீவுகளுக்குச் சென்றிருக்கலாமெனத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. இதனால் தற்போதைய மக்கள் தொகையில் பெரும்பான்மையினர் மெலனேசியர்களே...’

‘வந்தவர்கள் குழுக்களாக, தங்களுக்கான எல்லையைத் தாங்களே வகுத்துக் கொண்டு, கற்களாலும் கம்புகளாலும் மற்றைய குழுக்களுடன் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருப்பார்களே...’ என உரையாடலைத் தொடர அடி எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

‘உண்மைதான். காவா சடங்கு பற்றிய உங்களின் கேள்விக்கான பதிலும் இதற்குள் தான் அடங்கியிருக்கிறது. இயல்பு நிலையில், இவர்கள் மூர்க்க குணம் கொண்டவர்கள். கையைக் காலை ஆட்டி, உரத்த குரலில் ‘அடிக்கிறேன் பிடிக்கிறேன்’ எனப் பேசிக் கொள்வார்கள். பொலினேசியர்களுக்கும் மெலனேசியர்களுக்கும் அடிக்கடி எல்லைத் தகராறு ஏற்படும். அப்போது வார்த்தைகள் தடித்து ஆக்ரோஷமாகத் தாக்கிக் கொள்வார்களாம். இறுதியில் குழுத் தலைவர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் பேச்சு வார்த்தைகளின் போது, முதலில் காவா பானம் அருந்தி தங்களை சாந்தப்படுத்திக் கொள்வார்களாம். அதுவே இன்றுவரை அரச மட்டத்திலும் சம்பிரதாயமாகி விட்டது.’

இந்த இடத்தில் சேகர் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தான். அரைத் தூக்கத்தில் எமக்கு அருகிலிருந்த பிஜி பேராசிரியர் ஒருவர், எமது

சம்பாஷனைகளைக் கேட்டிருக்கவேண்டும். அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தார். மெதுவாக அங்கிருந்து எழுந்து சென்ற சேகர், மண்டபத்துக்கு வெளியே நின்ற மாமரத்தின் கீழ் நின்று, என்னை அங்கு வருமாறு சைகை காட்டினான்.

‘இந்தியர்களுடன் சம்மந்தப்பட்ட சங்கதி ஒன்று தெரியுமா சார்...’ என விட்ட இடத்திலிருந்து அவன் கதையைத் தொடர்ந்தான்.

‘ஆண் பெண் என்ற பேதமில்லாமல் காவாவை குடித்து, வேலைவெட்டி எதுவுமில்லாமல் தென்னை மரங்களின் கீழ் இவர்கள் மயங்கிக் கிடந்த காரணத்தால்தான், கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய இந்தியர்களைப் பிரித்தானியர்கள் பிஜித் தீவுகளுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அப்போது வந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் தென் இந்தியர்களே. அதன்பின்னரே குஜராத்திலிருந்து பலர் வியாபார நோக்குடன் இங்கு குடியேறினார்கள்...’

கரும்புத் தோட்டத்துக்கு கூலியாக வந்த இந்தியர்களின் சொல்லொணாத துன்பங்களைப் பாரதி பாடலில் படித்திருக்கிறேன். தன்னுடைய மூதாதையர்கள் தற்போதைய தமிழ் நாட்டிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்கள் என சேகர் சொன்னான். கரும்புத் தோட்டக் கூலியாகக் கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு இந்திய வம்சாவளியின் வாரிசான அவன், பல் கலைக்கழக ஆராய்ச்சிப் படிப்புவரை முன்னேறியுள்ளது பெருமையே. இதனால் அவனுடைய குடும்பம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு இயல்பாகவே ஆர்வம் ஏற்பட்டது. எனவே ‘உன் மூதாதையர்கள் பற்றி சற்று விபரமாகச் சொல்லு’ எனக் கேட்டேன்.

‘எங்கள் வம்சாவளியில் நான் நாலாவது தலைமுறை. மூதாதையர்கள் தஞ்சாவூர் பக்கமிருந்து வந்ததாக என்னுடைய தாத்தா சொன்னார். எங்களுடன் இன்றும் வாழும் அவர், நன்கு தமிழ் கதைப்பார். அப்பாவுக்கு தமிழ் புரியும், ஆனால் சரளமாகப் பேசுவராது. எனக்கோ தமிழ் சுத்தமாகத் தெரியாது. அதற்குரிய சந்தர்ப்பங்கள் இங்கு இல்லை. ஒரு மொழி தொழிற்பாட்டு மொழியாக(Functional

Language) இல்லாது, அதன் தேவை சமூகத்தில் வலு விழந்து போகும்போது, அது முற்றாக அழிந்துவிடும் என்ற சொல்லடைக்கு நாங்கள் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இந்தியாவின் பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் அனைவரும் 'இந்தியர்கள்' என்ற கொடியின் கீழ் இணைந்து கொண்டார்கள்.

அவர்களுக்கென ஒரு பொதுவான மொழி தேவைப்பட்டபோது, அவர்களாகவே உருவாக்கிக் கொண்ட மொழிதான் 'பிஜி ஹிந்தி'. இது இந்தியாவில் பேசப்படும் ஹிந்தியிலும் சற்று வித்தியாசமானது. இதில் எல்லா இந்திய மொழிகளின் சொற்களும் கலந்திருக்கும். இந்தியா எங்களுக்கு ஒரு கனவு

என்னால் ஒரு தங்களுக்கு மொழி முடியும்

ஆடல் அரங்கு
அணைகின்ற பெரு நெருப்புச்
செஞ்சுடர் மக்கள் முகங்களில்
மினுக்கு மினுக் கென்றுகொண்டு
கீருந்தது ஆனால் அந்த நடனம்
முடிவடைய முன்பே
அவனால் மிகுதியும்
காதலிக்கப் பெற்றிருந்த ஒவ்வொரு பின்
இளசுகளாலும் தலைமை
தாங்கப் பெற்றிருந்தது.

இதன் நடுவே சூழ்கின்ற
சிள்வண்டுச் சத்தம் குருவிபோல்
குரலில் மிகப் பெரிதாய்

ஒளிர்கின்ற தேவதார
வெளிச்சத்தில் நான் தனியே
வீடு போனேன் என்பின்னாலிருந்து
மூச்சுவிடச் சிரமப்படுகிற ஓர்
மெதுவான சத்தத்தை
கேட்டேன் நான் ஆனால்
எல்லாமே அமைதியாய் இருந்தது.

அதை அவதானிக்க நின்றேன்.
ஆரோ ஒருவர்
அருகே ஒரு வீட்டில்
குறட்டை விட்டுக் கொண்டதாக
அது இருந்தது

எப்பொழுது கதவுள் நான்
நுழைந்தேனோ
கழுதையும் பசுவும்

மெதுவான குரலில்
வாழ்த்தின என்னை
உயிரான பசிய புல்லைப்
போட்டபின் திரும்பிக்
கதவைச் சாத்த
மென்மையான ஓர் முரட்டுக்கரம்
என்கையைப் பற்றிற்று
பிரகாசிக்கின்ற ஓர் மோதிரம்
என் உள்ளங்கையில்
வைக்கப் பெற்றிருந்தது
ஆயினும் நான் ஒரு
தனி வாழ்வை வெறுக்கிறேன்
என் அம்மா கூறுகிறார்
நான் முதிர்ச்சி அடையப்பெற்று
கீருக்கின்றேனாம்
இன்னமும் எந்தலைவிதி
தற்செயலாகத் தீரமானிக்கப்
பட்டிருக்க வில்லை என்று
சொல்லிக் கொண்டிருக்க

உத்தமமானதோர்
முன் அழுத்தத்துடன்
அவனிடம் வெளியே
அனுப்பப் பட்டேன் அந்த சிரவு
பசுவும் கழுதையும் மூன்றாம்
முறையும் உணவுட்டப் பட்டிருந்தன
திறப்புக் கண்வழியே கண்டேன்
கிடகாத்திரமான ஓர்மனித உருவம்
இப்பொழுதும் அங்கே
நின்று கொண்டிருப்பதை அந்த
வெள்ளித் திரையின்மேல் கிடந்த

அவன் ஈட்டி நினை ஒளியில்
பிரகாசித்துக் கொண்டும்
அவன் முடிவற்ற நெடு மூச்சு
வானத்தில் அவரத்தை
தணித்துக் கொண்டு...
உற்சாகமான அந்தக்காலை
கிராமவாசிகள் எல்லோரும்
ஓர் இளமை அந்தந்தைக்
காணப்போனார்கள்
அவன் மத்திய தேசிய
கலாசாலையில் பயிலப்போவதாகக்
கூறிக்கொண்டிருந்தான்

ஓ. அது கீருக்கிறது அவன்!
நீ அதை ஏன் கடந்த சிரவு
எனக்குக் கூறவில்லை
எப்படி என் உண்மை
உணர்வுகளை விளக்க முடியும்
காலையில் சிப்பி ஓட்டால்
விடுவிப்பதற்கு அம்முத்து
கடலின் அடியில் அந்த
நதியின் வளத்தைத்
தொலைத்து விட்டிருக்கிறது

என்னால் மட்டும் அதைக்
கடனுக்கு அடியில்
சிரவு பகலாகத்
துரத்திப் பிடித்து ஒரு
தங்க மீனாக
மாற்ற முடியுமென

By: Rabgy Basang

- ஒளிச்செய்தல் - 2015

நாடு. கொள்ளுப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து எங்கள் பரம்பரையில் யாரும் இந்தியாவுக்குச் சென்றதில்லை என்றால் உங்களால் நம்ப முடியுமா? இதுதான் யதார்த்தம். நான் எனது பூர்வீக மண்ணை ஒருமுறை தரிசிக்க விரும்புகிறேன். அதற்கு பணம் சேர்க்கவே காவா பானம் தயாரிப்பு வேலையில் இப்பொழுது ஈடுபட்டுள்ளேன். இது சர்வதேச மாநாடென்றபடியால் எனது வேலைக்கு நல்ல பணம் தருவார்கள் அல்லவா...?" என்றபடி என் பதிலுக்காக காத்திருந்தான்.

தன்னுடைய வேர்களைத் தேடும் அவனது ஆர்வம் என் மனதைத் தொட்டது. டொலர்களில் சம்பாதிக்கும் எனக்கு பிஜியிலிருந்து இந்தியாவுக்கான விமானச் சீட்டு பெரிய தொகையல்ல. பிஜித் தீவில் வாழும் இந்தியர்களின் வரலாறு பற்றிய பூரண அறிவு அவனுக்கு இருப்பதை அவனிடம் பேசிய குறுகிய நேரத்தில் தெரிந்து கொண்டேன். பிஜியின் இந்திய வம்சாவழி புத்திசாலி இளைஞன் ஒருவன், தங்களின் வரலாற்றை எப்படிப் பார்க்கிறான் என்பதையும், அவன் வாழும் சூழலையும் தெரிந்துகொள்ள நான் விரும்பினேன். 'உன்னுடைய வீட்டுக்கு என்னை அழைப்பாயா? உன்னுடைய தாத்தாவுடன் பேச விரும்புகிறேன். வரும்பொழுது எனது அன்பளிப்பாக இந்திய பயணச் சீட்டுக்கான பணத்தையும் கொண்டு வருகிறேன்' என்றேன் நான்.

'உண்மையாகவா சார்...' என மகிழ்ச்சியுடன் ராகம் இழுத்தான் அவன்.

'உண்மைதான். தனது தாய் மண்ணைத் தரிசிக்க விரும்பும் ஒரு புத்திசாலி இளைஞனுக்கு, என் அன்பளிப்பு அது' என்றேன் நான்.

அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. 'மாநாடு முடிந்த மறு நாள், எமது வீட்டுக்கு மதிய உணவுக்கு வாருங்கள். நானே உங்கள் ஹோட்டலுக்கு வந்து அழைத்துப்போகிறேன்' என்று கைகுலுக்கி விடைபெற்றான்.

வார்த்தை தவறாது, மாநாடு முடிந்த அடுத்த நாள் காலை பத்து மணிக்கே என்னைக் கூட்டிப்போக வந்திருந்தான் சேகர். தென் இந்தியாவில் இருந்து கரும்புத் தோட்ட

வேலைக்கு வந்த குடும்பத்தின் வாரிசான சேகரிடம் சொந்தமாக காரை எதிர்பார்க்க முடியாது. பிஜித் தீவுகளில் றெயில் வண்டிகளும் கிடையாது. எனவே வாடகைக் கார் ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டு அவனது வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

சேகரின் பெற்றோர்கள் தலைநகர் சுவாவிலிருந்து 20 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள நௌசோறி(Nausori) என்ற இடத்தில் வசிக்கிறார்கள். அங்குதான் சர்வதேச விமான நிலையம் உள்ளது. போகும் வழியில் மிகப்பெரிய சர்க்கரை ஆலை ஒன்று இயங்காமல் மூடப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். அது பற்றி அவனிடம் கேட்டேன்.

'என்னுடைய மூதாதையர்களின் பிழைப்பு இந்த ஆலையை நம்பியே இருந்தது. 1882ம்

நூல் : கழகன்னி (சிறுவர்கதை)

ஆசிரியர்: தில்லை நபராசா

வெளியீடு: பூராணிங்கம் புத்தகசாலை

கடற்கரைக்குச் சென்ற சிறுவன் ஒருவன் கடலில் இறங்கி நீராடுகிறான். அப்போது ஒரு கடற்கன்னியைச் சந்திக்கிறான். இடுப்புவரை அழகிய மங்கையும் அதன்கீழ் மீன் உருவமும் உள்ள அந்த மங்கை தனது கதையை அவனிடம் கூறுகிறான். அரக்கன் ஒருவனால் பல பெண்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டு, கடற்கன்னிகளாக்கப்பட்டு, கடல் மாளிகை ஒன்றில் அவர்களைச் சிறைப்பிடித்து வைத்திருப்பதாக அவள் கூறுகிறான். அந்தச் சிறுவனும் அந்த அரக்கனின் மாளிகையில் அகப்பட்டுக்கொள்கிறான். அவன் எவ்வாறு தப்பி வந்து அங்கு சிறைப்பட்டிருந்த கன்னிகளைக் காப்பாற்றுகிறான் என்பதை

விறு விறுப்பாக

விபரிக்கிறது கதை.

கதையை

மிகச்சுவாரஸ்யமாக

ஆசிரியர் நகர்த்திச்

சென்றுள்ளார்.

பாராட்டுக்கள்.

ஆண்டு துவங்கப்பட்ட இந்த ஆலை 1959இல் மூடுவிழா கண்டது. எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக, தங்களைத் தாங்களே எண்ணிக் கொண்ட பிரித்தானியர்கள், பிஜித்தீவில் செய்த தப்புத் தாளங்களில் இதுவும் ஒன்று...'

'அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லேன்'.

'பிஜியின் பாவு தீவைச் சேர்ந்த, சேரு எபெனிசா சாக்கோபாவு என்பவன் பிஜியில் தமக்குள்ளே சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த பழங்குடிகளைத் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து, பிஜியின் அரசனாகத் தன்னை அறிவித்தான். 1874 ஆம் ஆண்டு பிஜி பிரித்தானியரின் கட்டுப்பாட்டில் வரும் வரை இவனே பிஜியை ஆண்டு வந்தான். பிஜியைத் தமது குடியேற்ற நாடாக அறிவித்த பிரித்தானியர், பிஜியின் சர்க்கரைத் தோட்டங்களில் பணியாற்றுவதற்காக இந்தியாவில் இருந்து வேலையாட்களைத் தருவித்தனர். அப்போது இளைஞனாக வந்தவர்தான் என்னுடைய முப்பாட்டன். அவரும் என்னுடைய

தாத்தாவும் 1959ம் ஆண்டு, இந்த ஆலை மூடப்படும்வரை ஆலையைச் சுற்றியுள்ள கரும்புத் தோட்டத்திலேயே அடிமைகளாக உழைத்தார்கள்'. இதைச் சொல்லும்போது சேகர் சற்று உணர்ச்சிவசப்பட்டான்.

'பிரித்தானியர்கள் பிஜித்தீவில் செய்த தப்புத்தாளங்கள்', என்று சொன்னாயே, அதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லு எனக் கொக்கிபோட்டு மீண்டும் அவனைச் சம்பாஷனைக்குள் இழுத்தேன். இது அவனது உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் அமையட்டும் என்ற காரணத்தாலும் கேட்டேன்.

'சூவா கடற்கரையில் வந்து இறங்கிய ஆங்கிலேய துரைமார்களுக்கு கரும்பு விவசாயம் பற்றிய ஞானம் இருந்திருக்க நியாயமில்லை. சூவாவைச் சூழ்ந்த பிரதேசம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும். இங்கு பன்னிரண்டு மாதங்களும் மழை பெய்யும். கரும்பு வளர, முதலில் மாரி மழையும் பின்னர் முற்றுவதற்கும் அறுவடைக்கும் கோடை வெய்யிலும் தேவை என்பதை அவர்கள் தாமதமாகவே உணர்ந்து கொண்டார்கள். இதனால் மலை சூழ்ந்த மத்திய பிரதேசங்களிலுள்ள சர்க்கரை ஆலைகள் படிப்படியாக மூடப்பட்டன. அதன்பின்னரே மேற்குப் பிரதேசங்களில் கரும்புத் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டன...'

எமது உரையாடல் நிறைவு பெற முன்னரே வீடு வந்து சேர்ந்தோம். எல்லோரும் வாசல்வரை வந்து வரவேற்றார்கள். வெள்ளை வேட்டி சட்டை அணிந்து தனது பெயர் சிங்காரம் பிள்ளை என அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார் தாத்தா. சேகரின் தாய் நீத்துப் பூசனிக்காயில் கற்பூர ஆரத்தி காட்டி என்னை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார். மொழி அழிந்தாலும் மூன்று தலை முறைகளுக்குப் பின்பும் அவர்கள் வீட்டில் தென் இந்திய கலாசாரம் வாழ்வதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர்கள் வளவில் இலந்தை, நாவல் முதல் இலங்கை இந்தியாவில் காணப்படும் எல்லா மரங்களும் நின்றன. மாவும் பலாவும் முருங்கையும் காய்த்துக் குலை குலையாகத் தொங்கின. கூட்டம் கூட்டமாக மைனாக்கள் அங்கு இரை தேடிக் கொண்டிருந்தன.

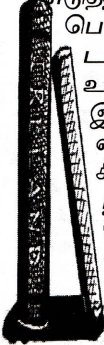
நூல் : பேசும் பேனா

ஆசிரியர்: **உருவை தில்லை நபராசா வெளியீடு: பூபாலசிங்கம் பூத்ககனாலை**

ஐந்தாம் ஆண்டில், வகுப்பில் அதிக புள்ளிகள் பெற்ற வசந்தனை எல்லோரும் பாராட்டுகிறார்கள். அப்பா பரிசாக ஒரு பேனா வாங்கிக் கொடுக்கிறார். அது பேசும் பேனா. ஒருநாள் வசந்தன் தனது வகுப்பு நண்பன் ஆனந்தனுடைய சிறிய பென்சிலைத் திருடி விடுகிறான். அதனைத் தொடர்ந்து வசந்தனின் பேனாவும் தொலைந்து விடுகிறது. அது மணலில் புதைந்திருப்பதை வசந்தன் காண்கிறான். பேனாவைக் கையில் எடுத்தபோது அது பேசியது. "அடுத்தவன்

பொருளுக்கு ஆசைப் படாதே, உன்னிடம் உள்ள பொருளையும் இழந்து விடுவாய்" என்றது.

சிறுவர்களை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கில் அமைந்த கதை.

மைனாக்கள் பிஜித் தீவுகளெங்கும் பெருகிப் பரவி இருப்பதை எனது பிரயாணத்தின் போது பார்த்திருக்கிறேன். அது பற்றி சேகரிடம் கேட்டேன்.

‘ஆஸ்திரேலியாவில், நியூசீலந்திலிருந்து வந்தவர்களை ‘கீவி’ என்றும் பிரித்தானியர்களை ‘பொமி’ என்றும் இந்தியர்களை ‘கறி’ என்றும் அழைப்பார்கள். இவை எல்லாம் காரணப் பெயர்கள். கறி சாப்பிடுவதனால் நாங்கள் அங்கு கறிகளானோம். இங்குள்ளவர்கள் இந்தியர்களை மைனாக்கள் என்று அழைக்கிறார்களே, காரணம் என்ன?

‘மைனாக்களை இங்கு இந்தியர்களே கொண்டு வந்ததாக நம்புகிறார்கள். மைனாக்கள் மிகவும் சுறு சுறுப்பான பறவை. விரைவில் இனப் பெருக்கம் செய்யும். மைனாக்கள் இங்கு பல்கிப் பெருகி, தங்களின் பூர்வீகப் பறவைகளைக் காடுகளுக்குள் தூரத்திவிட்டதாக சொல்லுகிறார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், பிஜி பழங்குடியினரைவிட இந்தியர்கள் இங்கு அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தார்கள். அதனால்தான் இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு, ஜனநாயக முறைப்படி பிஜி-இந்தியரான மகேந்திர செளத்ரி பிரதமராக வரமுடிந்தது. இராணுவப் புரட்சியின் பின் அவர் சிறை வைக்கப்பட்டதும் அதைத் தொடர்ந்து பெருமளவு இந்தியர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறியதும் தனிக்கதை. அதன் பின்பு பணமில்லாத எங்களைப் போன்ற இந்தியர்களே பிஜியில் தங்கினார்கள். இந்தியர்களின் எண்ணிக்கை கூடியதை பொறுக்க முடியாமல், நாங்களும் மைனாக்கள் போலப் பெருகிவிட்டோம் எனச் சொல்லத் துவங்கினார்கள். காவா போதையில் எந்த நேரமும் இவர்கள் மரநிழலில் படுத்திருந்தால் எப்படி வம்ச விருத்தி செய்வது?’ இந்த வீடும் வளவும் என்னுடைய பாட்டனும் தாத்தாவும் வெள்ளையர்களின் கீழ் அடிமைகளாக உழைத்து, சிறுகச் சிறுக சேர்த்த சம்பாத்தியத்தில் வாங்கியது. இதன் பின்னணியில் பல கண்ணீர் கதைகளும் உண்டு’ என்றான் சேகர் சற்று சூடாக.

நாங்கள் ஆங்கிலத்திலேயே கதைத்தோம். தாத்தாவுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது.

இருப்பினும் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மௌன சாட்சியாக அவர் எங்களருகே அமைதியாக நின்றார். தாத்தா தனக்கு 87 வயதென்றும் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு பாட்டி இறந்து விட்டதாகவும் சொன்னார். இப்பொழுது அவருக்குத் தமிழ்பேச அங்கு ஆள் இல்லை. மகனுடனும் பேரனுடனும் பிஜி ஹிந்தியிலே பேசிக் கொள்கிறார். என்னைக் கண்டது தாத்தாவுக்கு மகா சந்தோஷம். பிஜியில் தாங்கள் கடைப் பிடிக்கும் இந்திய சடங்கு முறை பற்றி வாய் ஓயாது என்னுடன் தமிழில் பேசினார்.

மதிய உணவு முடிந்து விடைபெறும் நேரம் வந்தது.

‘தாத்தா, இந்தியாவுக்கு ஒருமுறை போக வேண்டுமென்ற ஆசை உங்களுக்கு இல்லையா?’ என ஏதோ ஒரு உந்துதலில் கேட்டேன்.

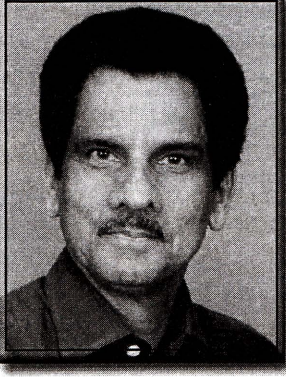
நிலத்தைப் பார்த்தவாறு எதுவும் பேசாது மௌனமாக நின்றார் தாத்தா. அவருடைய உணர்ச்சிகளைத் தீண்டிவிட்டேனோ என்ற குற்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

‘இந்த வயதிலை நான் அங்கை போய் என்னத்தைக் காணப்போறன் தம்பி. என்னுடைய பேரன் அங்கு போய் வருவதற்கு நீ பணம் கொடுத்தியே, அதுவே பெரிய காரியம்’ என்றார் தாத்தா என் கைகளைப் பிடித்தபடி. அப்பொழுது தாத்தாவின் கண்களிலே சுரந்து நின்ற கண்ணீரை நான் அவதானிக்கத் தவற வில்லை.

**‘நாட்டை நினைப்பாரோ – எந்த
நாளினிப் போயதைக் காண்பதென்றே
அன்னை
வீட்டை நினைப்பாரோ – அவர்
விம்மிவிம்மி விம்மி விம்மி யழுங்குரல்
கேட்டிருப் பாய்காற்றே’**

என்ற பாரதியார் பாடலின் வரிகள்தான் அவர்களிடமிருந்து விடைபெறும்போது என் குரூபகத்துக்கு வந்தன.

சொல்லாராய்ச்சி

- சொல்லக்கும்ப சர்க்கந்சுராசா
(இலண்டன்)

சொல்லாராய்ச்சி என்ற கலை ஒரு சுவையான இலக்கியக்கலை. ஒரு சொல்லின் தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் என்பன பற்றி ஆராயும்போது, ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியையும், அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்திய சமுதாயத்தின் பரிணாமத்தையும் பார்க்கின்றோம். நான் அண்மையில் எழுதி வெளியிட்ட ஆங்கிலம் பிறந்த கதையும் வளர்ந்த கதையும் என்ற நூலில் ஆங்கிலச் சொற்கள் எவ்வாறு பிறந்து, உருவாகி, உருமாறிப் பொருள் மாறி வழங்கி வருகின்றன என்ற விபரங்களை விளக்கியிருக்கிறேன். தமிழ் மொழிச் சொற்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி மாற்றம் என்பன பற்றிய சுவையான செய்திகளை முனைவர் மு.வரதராசனார் அவர்கள், தாம் எழுதிய மொழிவரலாறு, மொழிநூல், மொழியியற் கட்டுரைகள் ஆகிய நூல்களில் எழுதியிருக்கிறார். இப்படியான ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்ட ஈழத்தமிழ்ப் பேராசிரியரான சுசீந்திரராசா அவர்களும் அவரது தமிழியல்சார் சிந்தனைத்துளிகள் என்ற நூலில் எழுதியிருக்கிறார். தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள் (1982) என்ற இலக்கணநூலை எழுதிய பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள், அந்த நூலிலே உள்ள சொல்லும் பொருளும் என்றகட்டுரையில் சொற்கள் காலந்தோறும் எவ்வாறு மாறுகின்றன என்று விளக்கியிருக்கிறார். அந்தக் கட்டுரையிலே

4.1 குறித்த பொருளை விடுத்து வேறுபொருள் குறித்தல் என்ற தலைப்பில் சில கருத்துகளைக் கூறியிருக்கிறார். அதிலே அவர் கூறியிருக்கும் இரண்டு சொற்களை ஆராய்தலே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

அந்தச் சொற்களை ஆராய்வதற்கு உதவி

யாக மேற்படி தலைப்பில் அவர் எழுதிய பகுதியை மட்டும் அப்படியே தருகிறேன்:-

4.1 குறித்த பொருளைவிடுத்து வேறு பொருள் குறித்தல்

உலக மொழிகள் யாவற்றிலும் பொருள் தொடர்பாக இப்போக்கிலமைந்த மாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. பெரும்பாலும், மணம் என்னும் சொல் இம்மாற்றத்துக்கு உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப்படுவது வழக்கம். முற்காலத்தில் நறுமணத்தையே குறித்த இச்சொல் பிற்காலத்தில் கெட்ட மணத்தையும் குறிக்கலாயிற்று. நூற்றம் என்னும் சொல்லும் இவ்வாறே அமைந்தது. இவற்றைவிட, சான்றோன், கடன் என்னும் சொற்களே அம்மாற்றத்தினை நன்கு விளக்கக் கூடியன வாகும். புறநானூறு 312ஆம் பாடலில், ஈன்றுபுறந்தருத லென்றலைக் கடனே சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே வேல்வழத்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே ஒளிறுவான் அருஞ்சம முருக்கிக் களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.

மேற்படி பாடலிலே சான்றோன் என்னுஞ் சொல்லும் கடன் என்னுஞ் சொல்லும் பயின்று வந்துள்ளன. சான்றோன் என்பதற்கு உரை காரருடைய விளக்கம் தன் குலத்துக்குரிய படைக்கலப் பயிற்சியாகிய கல்வி அதற்குரிய அறிவு என அமைகின்றது. வீரத்துக்குரிய பயிற்சியினையும் அறிவினையும் பெற்ற ஒருவனே சான்றோன் எனப்பட்டான். ஆனால், சிறிது காலஞ் சென்றவுடன் இச்சொல் வேறு பொருளைக் குறிப்பதாயிற்று. வள்ளு வனுடைய திருக்குறளில்:-

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச் சான்றோ னெனக்கேட்ட தாம்

என்னுங் குறளிலே இடம்பெறும் சான்றோன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு 'கல்வி கேள்விகளானிறைந்தான்' என்று பரிமேலழகர் உரை கூறுகின்றார். எனவே, படைக் கலக்கல்வி பெற்றவனாகிய வீரனைக் குறித்த சான்றோன் என்னுஞ் சொல், கல்வி கேள்விகளில் நிரம்பியவனைக் குறிக்க லாயிற்று. அம்மாற்றத்துக்குரிய காரணம் சமயச்செல்வாக்கே எனலாம். போரை மதித்து அது பற்றிய பாடல்கள் இயற்றப்பட்ட வீரயுகக்காலத்திலே வீரர் சமூகத்திலே மதிப்புப் பெற்றனர். ஆனால், கொல்லாமை போன்ற அறங்களைப் போதித்த சமண பௌத்த மதங்கள் தமிழ் நாட்டிலே செல்வாக்குப் பெற்றபொழுது, போர் வீரருக்குப் பதிலாக ஞானவீரருக்கே சமூகத்தில் மதிப்பு உண்டாக வேண்டிய தேவை உண்டாயிற்று. இதன் விளைவே இச்சொற்பொருள் மாற்றமாகும்.

மேற்படி பாடலிலுள்ள **கடன்** என்னுஞ் சொல்லுக்குக் **கடமை** என்று பொருள் கூறப் பட்டது. இதே பொருளிலேயே அப்பருடைய காலத்திலும் இச்சொல் வழங்கிற்று என்பதற்கு **என்கடன்பணிசெய்து கிட்ப்யதே** என்னுஞ் செய்யுளடி சான்று பகருகின்றது. ஆனால், கம்பனுடைய காலத்தில் இச்சொல் வேறு பொருள் குறிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. **கடன்பட்டர் நெஞ்சம் யோலக் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்** என்னும் பாடலடியில் **கடன்** என்னும் சொல் இன்று நாம் உபயோகிக்கும் தன்மையிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது. இன்று **கடமை** என்னுஞ் சொல்லினை ஒரு பொருளிலும், **கடன்** என்னுஞ் சொல்லினை வேறு பொருளிலும் நாம் கையாளுகிறோம். இதற்குக் காரணம் புதிய தலைமுறையினரின் புதுப் பொருள் மோகமே எனலாம். திருப்பித் தருவதாக ஒருவரிடம் பணம் வாங்குவதையே பிற்காலத்தில் **கடன்** என்னுஞ் சொல்லாற் குறித்தனர். திருப்பித் தருவதாகக் கூறி வாங்கியதைத் திருப்பிக் கொடுத்தல் **கடமையென்ற** காரணத்தினாலே அச்சந்தர்ப்பத்தினை மாத்திரம் குறிக்கக் **கடன்** என்ற சொல்லினைப் பிற்காலத்தோர் உபயோகித்திருக்க வேண்டும்.

பேராசிரியரின் மேற்படி விளக்கத்தை இப்போது ஆராய்வோம்:-

ஈன்றுபுறம் தருதல் எந்தலைக் கடனே சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்கு கடனே என்ற புறநானூற்று வரிகளில் வருகின்ற சான்றோன், கடன் என்ற சொற்களின் பழைய பொருள்கள் வேறென்றும், பிற்காலத்தில் அவை ஏற்ற பொருள்கள் வேறென்றும் பேராசிரியர் நிலை நாட்ட முனைகிறார். அவருடைய விளக்கத்தில் நியாயம் இருக்கிறதா என்று இப்போது பார்ப்போம்.

முதலாவதாகச் சான்றோன் என்ற சொல்லைச் சீர்தூக்குவோம். மேற்படி புறநானூற்றுப் பாடலில் வருகின்ற சான்றோன் என்பதற்கு உரைகாரருடைய விளக்கம் தன்சுலத்துக் குரிய படைக்கலப்பயிற்சியாகிய கல்வி, அதற்குரிய அறிவு என அமைகிறது என்றும், வீரத்துக்குரிய பயிற்சியினை யும் அறிவினையும் பெற்ற ஒருவனே சான்றோன் எனப்பட்டான் என்றும், சிறிது காலம் சென்றவுடன் இச்சொல் வேறு பொருளைக் குறிப்பதாயிற்று என்றும் வள்ளுவனுடைய

நூல் : பாண்டியல் மிகுந்த கோணி (சிறுவர் கதை)
ஆசிரியர்: உ. நிசார்
வெளியீடு: பானு வெளியீடகம்

கண்டி மாநகரில் அமைக்கப்பட்ட பள்ளி வாசல்களுள் நீண்ட வரலாற்றைக்கொண்டது மீரா மகாம் பள்ளி வாசல். அங்கு அமைந்துள்ள வியாபுத்தீன் வலியுல்லாஹ் அவர்களின் அடக்க ஸ்தலத்தில் 1968 வரை, அவரது ஞாபகார்த்தமாக வருடந்தோறும் நடைபெறும் வைபவத்தில் இடம்பெறும் கொடியேற்றம், இராத்தீப, கூடு எடுத்தல், கந்தூரி, சந்தனக்கூடு ஆகிய விழாக்காட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் இயற்கையுடன் ஒட்டி உறவாடி வாழ்ந்த ஒரு சிறுவனின் கதையோடு இணைத்து சிறுவர்களுக்காக எழுதியுள்ளார் ஆசிரியர். இந்நூல் சப்ரகமுவ மாகாண சாகித்திய விழாவில் 2014ல் முதற்பரிசும் சான்றிதழும் பெற்றது.

பொதுமகன் துணைப் பாய்ப்பாணம்

திருக்குறளில் சான்றோன் என்ற சொல் புறநானூற்றுக்காலத்தில் படைக்கலக் கல்வி பெற்றவனாகிய வீரனைக் குறித்ததென்றும், பிற்காலத்திலேதான், அதாவது வள்ளுவருடைய காலத்திலேதான் சான்றோன் என்னும் சொல்லுக்குக் கல்விகேள்விகளால் நிறைந்தான் என்ற பொருள் வந்தது என்றும் பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் சொல்கிறார்.

சங்க இலக்கியப் பயிற்சி உள்ளவர்களுக்குப் போராசிரியர் அவர்களின் கூற்று வியப்பைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை. உரைகாரருடைய பயிற்சி உள்ளவர்களுக்கும் போராசிரியர் அவர்களின் கூற்று வியப்பைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உரைகாரருடைய விளக்கம் என்று கூறுகின்ற போராசிரியர், அந்த உரையாசிரியரின் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. அதனால் அந்த

உரையாசிரியரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவும் முடியவில்லை.

பிற்காலத்தில் புறநானூறு முழுவதற்கும் உரையெழுதிய உரைவேந்தர் ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள், சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே என்ற சொற்றொடருக்கு உரைவரையும்போது, அவனை நற்பண்புகளால் நிறைந்தவனாக்குவது என்று எழுதியிருக்கிறார். அதாவது படைக்கலப்பயிற்சி நிறைந்தவனாக ஆக்குவது என்று அவர் உரை எழுதவில்லை. மேற்படி புறநானூற்றுச் செய்யுளில் வரும் சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே என்ற வரிக்குறிக்கின்ற கருத்தைக் கொண்ட பாடல் ஒன்று பழமொழிநானூறு என்ற பதினெண் - கீழ்க்கணக்கிலும் வருகின்றது. அந்தப் பாடலின் பொருளைப் புரிவதன் மூலம், நாம் இப்போது ஆராய்கின்ற புறநானூற்றடியின் பொருளையும் புரிந்து விடலாம். அந்தப் பாடலைக் கீழே தருகிறேன்:-

**எந்நெறியானும் இறைவன் தன்மகனைச்
செந்நெறிமேல் நிற்பச் செயல்வேண்டும்
அந்நெறி மான்சேர்ந்த நேக்கினாய்! ஆங்கே
அணங்காகும்**

தான் செய்த பாவை தனக்கு

தந்தை எனப்பட்டவன் எல்லா வழியாலும் தன்மகனை உயர்ந்த நல்வழியில் நிற்குமாறு செய்தல்வேண்டும் என்பதே இப்பாட்டின் முதலீரடிகளின் பொருள். அதாவது தந்தையின் கடன் மகனை உத்தமன் ஆக்குதல்தான். அவ்வாறு உத்தமன் ஆக்கப்படுவதைத்தான் தாயும் விரும்புவாள் என்பதை ஊன்றி உரைக்கின்ற வகையிலே தான் வள்ளுவரும்:

**ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்**

என்று பாடினார்.

சங்ககாலத்தில் சான்றோன் என்ற சொல் போர்வல்லானை மட்டுந்தான் குறித்ததா என்பதைக் கண்டறிவதற்காக என்னிடமிருந்த சங்கத்தமிழ் நூல்களைத் தேடித் துருவிப் பார்த்தேன், சான்றோர், சான்றர் என்ற சொற்கள் வருகின்ற பாடல்களை எல்லாம் தடவிப்பார்த்தேன்: பின்வரும் தொடர்கள் கிடைத்தன:-

01. 'யானோ தஞ்சம் பெரும! இவ்வுலகத்துச் சான்றோர் செய்த நன்றுண்டாயின்'

(புறம்- 34)

**நூல் : புதிய கதையின் ஆரம்பம்
(ஓராங்க நாடகம்)**

ஆசிரியர்: உருவை தில்லை நபராசா

இந்த நாடகம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ஈழநாடு பத்திரிகையின் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை யொட்டி நடத்திய ஓராங்க நாடகப் போட்டியில் பரிசில் பெற்று, 1971ல் ஈழநாடு வெளியீடான நூலில் இடம்பெற்ற துடன், 1978ல் இலங்கை வானொலியிலும் ஒலிபரப்பப்பட்டது. 1995ல் ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பாகியது.

கொழும்பில் அனெக்ஸ் இணைப்பு வீடு ஒன்றில் ஒரு விடுமுறை தினத்தன்று அதிகாலை 6 மணியிலிருந்து ஆரம்பமாகும் நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாக இந்நாடகம் அமைந்துள்ளது. குறைந்த

வசதிகளுடன் நிறைந்த பிரச்சனைகளுடன் கொழும்பிலேதான் வாழவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளான பாத்திரங்களை இந்நாடகத்திலே காண

முடிகிறது. மிகவும் விறு விறுப்பாகவும் யதார்த்தமாகவும் நாடகம் நகர்த்தப்படுகிறது. நாடக ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர்.

**புதிய
கதையின்
ஆரம்பம்**

(ஓராங்க நாடகம்)

உருவை எஸ். தில்லைநபராசா

02. 'இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிக னாயலன் பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென்'
(புறம்- 134)
03. 'ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழுமுரே'
(புறம்- 192)
04. 'பல் சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயல்முள் என்ன நரைமுதிர்ந்திரைகவுள்
பயனில் மூப்பின் பல்சான் றீரே'
(புறம்- 195)
05. 'ஒருவழித் தோன்றியாங்கு என்றும்
சான்றோர் சான்றோர் பால ராய'
(புறம்- 218)
06. 'பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் செல்லாது ஒழிககென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே'
(புறம்- 246)
07. 'வாந்தோய் நீங்குடை வயமான் சென்னி
சான்றோர் இருந்த அவையத் துற்றான்
ஆசா கென்னும் பூசல் போல்'
(புறம்- 266)
08. 'நன்றி உள்ளத்துச் சான்றோர்'
(பதிற்றுப்பத்து 72)
09. 'சான்றோர் உரைப்பவம் தெளிகுவர்
கொல்லென்'
(பதிற்றுப்பத்து 73)
10. 'ஆன்றோர் சென்னெறி வழாஅச்
சான்றோன் ஆதன் நன்கறிந்தனை'
(நற்றிணை 233)
11. 'சான்றோர்ப் புரைவதோ அன்றே'
(நற்றிணை 238)
12. 'நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனின்'
(நற்றிணை 327)
13. 'சான்றோய் அல்லை என்றனம் வரற்கே'
(நற்றிணை - 365)
14. 'வாந்தோய் வற்றே காமம்
சான்றோ ரல்லர் யாம் மரீஇ யோரே'
(குறுந்தொகை - 102)
15. 'துனியல் வாழிதோழி சான்றோர்
புகழு முன்னர் நாணுப
பழியாங் கொல்பவோ காணுங்காலே'
(குறுந்தொகை 252)
16. 'வண்டுவாய் திறக்கும் பொழுதில் பண்டும்
தாமறி செம்மைச் சான்றோர் கண்ட
கடனறி மாக்கள் போல இடன்விட்டு'
(குறுந்தொகை 265)

17. 'இயல் மீக் கடவும் இருபெரும் வேந்தர்.
வினையிடைநின்ற சான்றோர் போல்'
(குறிஞ்சிப்பாட்டு 28 - 29 அடிகள்)
மேலே காட்டிய சங்கச் செய்யுளட
களைப் பார்க்கின்றபோது, சான்றோர் என்ற
சொல் தொடக்ககாலங்களிலும், பின்னரும்,
வள்ளுவர் காலத்திலும், இன்றும், ஆன்றவிந்
தடங்கிய கொள்கை உள்ள உள்ளத்தால்
உயர்ந்தவர்களுையே குறித்து வந்திருக்கின்றது
என்பது போதரும்.
சான்றோர் என்ற சொல்லுக்குப் போர்
வீரர், படைவீரர் என்ற பொருள்களும் உளவா
என்பதை இனிப்பார்ப்போம்.
சான்றோர் என்ற சொல்லின் வேர் சால்பு
என்பது. கொல்லா நலத்தது சால்பு
பிறந்தமை சொல்லா நலத்தது சால்பு. இன்னா
செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தலே சால்பு.
ஊழிபெயரினும் தாம் பெயராமை சால்பு
என்று சால்பினைப் பல விதமாக விளக்குவார்
வள்ளுவர். இந்தச் சால்பு என்ற சொல்லைப்
பகுப்பதம் என்று கொண்டு சால் என்பதே வேர்
என்றும் சொல்லலாம். சால் என்றால் நிறைதல்,
மிகுதல் என்று பொருளாகும். நற்குணங்கள்
நிறைந்திருக்கும் இயல்புக்குச் சால்பு என்பது
பெயர். இந்தப் பொருளிலேயே சங்கச்
செய்யுள்களில் சான்றோர், சான்றார், சான்றீர்
என்ற சொற்கள் பயிலப்பட்டிருக்கின்றன
என்பதை மேலே காட்டினோம்.
நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது இடங்
களில் சான்றோர் என்ற சொல் ஒழுக்கச்சீலர்,
அறிவு நிறைந்தோர் என்ற பொருளில் பயன்
படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், விதிவிலக்கான
ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில், சான்றோர், சான்றீர்
என்ற சொற்கள், கற்றறிந்ததால் அறக்குணம்
நிரம்பிய போர்வீரர்களைக் குறிக்கவும்
பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை
மறுப்பதற்கில்லை. புறநானூற்றில் 63ஆம்
பாடலில் தேர்தர வந்த சான்றோர் எல்லாம்
என்று ஓர் அடி வருகிறது. இந்த அடியில்
வரும் சான்றோர் என்பது போர்வீரரைக்
குறித்து நிற்கின்றது. அடையொடு கூடிய
சான்றோர் என்ற சொல்லை விளக்க வந்த
ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
அறப்போர் செய்தற்கரிய குணங்களால்
அமைந்தோரைச் சான்றோர் என்பது மரபு
என்று எழுதிச் செல்கிறார். பதிற்றுப்பத்து

என்ற நூலின் 67ஆம் பாடலில் எஃகாடு உணம் கடுப்ப மெய்சிதைந்து, சாந்தெழின் மறைந்த சான்றோர் பெருமகன் என்ற அடிகள் வருகின்றன.

இங்கேயும் சான்றோர் என்பது போர் வீரரையே குறிக்கின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் 92ஆம் பாடலில்:-

கொலக் கொலக் குறையாத் தாணச் சான்றோர் என்ற அடி உள்ளது. இங்கும் சான்றோர் என்ற சொல் போர்வீரர் என்ற பொருளிலேயே வந்திருக்கிறது.

பதிற்றுப்பத்தின் 14ஆம் பாடலில்:-

நேனழித் தடக்கைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை என்று ஓர் அடி வருகின்றது. இங்கேயும் சான்றோர் என்பது போர்வீரர் என்ற பொருளிலேயே வந்திருக்கிறது.

புறநானூறு 301ஆம் பாடலில் கல்லென் பாசறைப் பல்சான்றிரே என்று ஓர் அடி வருகிறது. அங்கும் சான்றீர் என்பது போர் வீரர் என்ற பொருளிலேதான் வருகிறது.

மேற்படி பாடல்களில் சான்றோர் என்ற சொல்லின் முன்னே இருக்கின்ற அடைகளை உற்று நோக்குதல் வேண்டும்.

1. தேர்தர வந்த சான்றோர் (புறம்)
2. மெய்சிதைந்து சாந்தெழில் மறைந்த சான்றோர் - (பதிற்றுப்பத்து)
3. தாணைச் சான்றோர் - (பதிற்றுப்பத்து)
4. தடக்கைச் சான்றோர் - (பதிற்றுப்பத்து)
5. பாசறைப் பல்சான்றீர் - (புறநானூறு)

அந்த அடைகள் மூலம்தான் சான்றோர் என்ற சொல்லின் வழமைக்கு மாறான பொருளை உய்த்துணர வேண்டியிருக்கிறது என்பதை மனங்கொளல் வேண்டும். அதாவது சங்ககாலத்தில் அறப்போர்செய்தற்குரிய குணங்கள் நிறைந்த போராளிகளையும், அடைகொடுத்துச் சான்றோர் என்று அழைக்கின்ற மரபு இருந்திருக்கிறது.

மேற்காட்டிய கூற்றுக்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது, சான்றோர் என்ற சொல், சால்பு நிறைந்த அறவோரையும் அறிவோரையும் குறிக்கவே தொன்னெடுங்காலந்தொடங்கிப் பயனுற்று வந்ததென்பதும், ஒரேவழி மிகச் சிறுபான்மையான தறுவாய்களில் போர்

வீரரைக் குறிக்கவும் பாவிக்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவாகும்.

இனி, பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அவர்கள் கடன் என்ற சொல்பற்றிக் குறிப் பிட்டிருக்கின்ற வரிகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போம்.

புறநானூற்றுப் பாடலிலுள்ள கடன் என்னும் சொல்லுக்குக் கடமை என்று பொருள் கூறப்பட்டது என்றும், இதே பொருளிலேயே அப்பருடைய காலத்திலும் இச்சொல்வழங்கிற்று என்பதற்கு என்கடன் பணிசெய்து கிட்பதே என்னும் செய்யுளடி சான்று பகருகின்றது என்றும், கம்பனுடைய காலத்தில் இச்சொல் வேறு பொருள் குறிக்கத் தொடங்கி விட்டது என்றும், கடன்பட்டார் நெஞ்சம்யோலக் கலங்கினான் சூலங்கை வேந்தன் என்னும் பாடலடியில், கடன் என்னும் சொல் இன்று நாம் உபயோகிக்கும் தன்மையிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளது என்றும் எழுதிச் செல்கிறார் பேராசிரியர்.

கடன்பட்டார் நெஞ்சம் யோலக் கலங்கினான் சூலங்கை வேந்தன் என்ற தொடர் கம்பனுடைய வரிகள் என்றும், அது கம்பராமாயணத்தில் வருகின்ற அடிகள் என்றும் பேராசிரியர் நினைப்பது தவறு. கம்பராமாயணத்தில் எந்தப்பாடலிலும் அந்த வரிகளைக் காணோம். அந்த வரிகளை எழுதியவர் கம்பரல்லர் என்பது மட்டும் தெளிவு. அந்தப் பாடலைப் பாடிய புலவரின் பெயர் என்ன என்பது தெரியவில்லை. தசாவதானி வீரசாமிச் செட்டியார் என்பவர் எழுதிய விநோதரசமஞ்சரியில் இந்த அடிகளைக் கொண்டிருக்கும் விருத்தப்பா ஒன்றை அவர் தந்திருக்கிறார். அதன் ஆசிரியர் யார் என்பதை அவர் குறிப்பிடவில்லை.

1. எட்டுத் தொகையில் ஒன்றான கலித்தொகையில் பாலைக்கலியில் வருகின்ற 21ஆம் பாடலில்

உண்கடன் வழிமொழிந்து

இரக்குங்கால் முகனும்

கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும்

என்ற அடிகள் வருகின்றன. இங்கே கடன் என்ற சொல் Debt என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது.

2. மருதக்கலியில் வருகின்ற பத்தாம் பாடலில் நோவேன் தோழி கடன் நமக்கு

எனவே என்று ஓர் அடி வருகின்றது. இங்கும் கடன் என்பது Debt என்ற பொருளில்தான் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நன்னூல் சூத்திரம் ஒன்றை மனத்தில் வைத்திருத்தல் பயன்தரும்.

மகர விறுதி அஃறிணைப் பெயரின் நகரமோ குறழ் நடப்பன உளவே என்பது நன்னூலின் 122ஆம் சூத்திரம். அதாவது மகர ஈறுகெட்ட பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்கள் சில, மகரத்துக்குப் பதிலாக நகரத்தை ஏற்று நடக்கும் என்கிறார் நன்னூலாசிரியர். அதாவது நிலம் என்பதை நிலன் என்றும் நலம் என்பதை நலன் என்றும் புலம் என்பதைப் புலன் என்றும் கலம் என்பதை கலன் என்றும் முகம் என்பதை முகன் என்றும் அகம் என்பதை அகன் என்றும் எழுதுவது பண்டு தொட்டு வருகின்ற இலக்கியப் பழக்கம் என்கிறார் பவணந்தியார்

3. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான மலை படுகடாம் என்ற நூலில் பின்வரும் அடியைக் காணலாம்:-

கொடைக்கடன் இறுத்த தொல்லோர் வரவும்

4. மலைபடுகடாத்தின் 543ஆம் அடி பின்வருமாறு அமைகிறது:-

கொடைக்கடன் இறுத்த செம்மலோய்

5. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூலான திரிகடுகத்தின் பன்னிரண்டாம் பாட்டில் பின்வரும் அடிகள் வருகின்றன:-

தாளாளன் என்பான் கடன்படா வாழ்வன்

வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க

உண்ணாதான்

6. திரிகடுகத்தின் 32ஆம் பாடலில் பின்வரும் அடியைக் காணலாம்:-

கற்றறிந்தார் யுண்டகடன்

7. திரிகடுகம் 64ஆம் பாடலில் பின்வரும் அடியைக் காணலாம்:-

கற்புடையான் யுண்டகடன்

8. இன்னாநாற்பது என்ற நூலின் 12ஆம் பாடலில் பின்வரும் அடியைக் காணலாம்:-

இன்னா கடனூடையார் நாண்புகல்

9. பழமொழிநானூறு என்பதும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று. அந்த நூலில் உள்ள ஒரு பாடல் பின்வருமாறு:-

அடர்ந்து வறியராய் ஆற்றாத போழ்தாம்

கடம் கொண்டும் செய்வார் கடன்

10. பழமொழிநானூற்றில் உள்ள வேறு மொரு பாடல் பின்வருமாறு:-

பரியப்படுவார் பண்பிலரேனும்

பாரெறியும் முந்நீர்த் துறைவ! கடன் அன்றோ

11. பழமொழி நானூற்றின் மற்றொரு பாடல் பின்வருமாறு:-

கைவிட்ட ஒண்பொருள் கைவரவில் என்பார்

கடம் பெற்றான் பெற்றான் சூடம்

12. பழமொழிநானூற்றில் மற்றுமொரு பாடல் பின்வருமாறு:-

கடம் கொண்ட ஒண்பொருளைக் கைவிட்டிருப்பார்

சூடம் கொண்டு தம்மினே என்றால்

மேற்படி குறிப்புக்களைப் பார்க்கின்ற போது கடம் என்ற சொல் கடன் என்றும் பண்டைய நாள்களில் எழுதப்பட்டது என்பதும் கடமை என்ற கருத்தில் கடம் கடன் என்ற இரண்டு சொற்களும் அக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதும் கடன் என்ற சொல் இரவல் அல்லது திருப்பித்தர வேண்டிய பொருள் என்ற பொருளில் சங்க காலத்திலிருந்தே பயிலப்பட்டு வந்தது என்பதும் கடன் என்ற சொல் பிற்காலத்தில்தான் Debt என்பதைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்று கூறுவது தவறு என்பதும் கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன் என்ற அடிகள் கம்பன் பயன்படுத்திய சொற்கள் என்று கூறுவது தவறாகும் என்பதும் சான்றோர் என்ற சொல் சங்ககாலத்தில் படைவீரரைக் குறித்துப் பின்னர் வள்ளுவர் காலத்தில்தான் அறிவுசான்ற உத்தமர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்று கூறுவதில் வரலாற்றுண்மை இல்லையென்பதும் பெறப்படும்.

முந்தையோர் நடித்தவரே

தமிழுக்கு
குறியீடுகளின் இலக்கணம்
வகுத்தவர் :
ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர்

“தூர மொழிகளில் சிறந்து கிடந்த குறியீட்டிலக்கணத்தையும், அதன் மாத்திரைக் கணக்கையும் நியமித்து உதவிய நாவலரவர்கள் தமிழ் உரைநடைகளின் தாதையார்.”

- மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார், ஆத்மஜோதி கார்த்திகை 1979, பக்கம் 38.
ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலரை தமிழ் உரைநடைகளின் தாதையார் என்று தமிழக அறிஞர் மணி திருநாவுக்கரசு கூறியுள்ளதாக 1979இல் வெளிவந்த ஆத்மஜோதி இதழில்

காணமுடிகிறது. தாதையார் என்பதற்கு பிரம்மன் என்றும் தந்தை என்றும் பொருள்பெறும்.

தமிழுக்கு உரை இலக்கியம் புதிதன்று. தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதிய இளம்பூரணர் அவர்களை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவராக கருதுகின்றனர். பரிமேலழகருக்கு முன்னதாக திருக்குறளுக்கு 9 அறிஞர்கள் உரைகண்டதாக செய்திகள் உள்ளன. இப்பின்புலத்தில் நாவலரை தமிழ் உரைநடைகளின் தாதையார் என்று கூறுவதை சற்று ஆழமாக அணுகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளோம்.

18ஆம் நூற்றாண்டுவரை செய்யுள் இலக்கியம் தமிழில் மேலோங்கி இருந்தமை அனைவரும் அறிந்ததே. செய்யுள்கள் இலக்கண விதிக்கு அமைய எழுதப்பெற்றவை. இலக்கண வரையறைகளை வைத்துக்கொண்டு செய்யுளை வாசிப்பதில் அறிஞர்களுக்கு எவ்வித சிரமமும் இருக்கவில்லை. செய்யுள்களில் காணப்படும் இலக்கணக் கூறுகளை சுட்டிக்காட்டி விபரிப்பதற்கும், செய்யுளில் பொதிந்துள்ள தர்க்கம் மற்றும் அழகியல் கூறுகளை எடுத்துரைப்பதற்கும், கொண்டுசுட்டி பொருள் தருவதுக்குமே உரை இலக்கியம் பயன்பெற்றுவந்தது. செய்யுள்பற்றி உரையாசிரியர்கள் தந்த உரைகளை வாசிக்கும்போது பேதங்கள் ஏற்படுவதற்கான சாத்தியங்கள் குறைந்திருந்தன. இருப்பினும் செய்யுள்களையும், செய்யுள்களுக்கான உரைகளையும் ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டத்து தமிழ் அறிஞர்கள் மட்டுமே கற்றுவந்தார்கள்.

ஆனால் 19ஆம் நூற்றாண்டில் உரை இலக்கியத்தின் பயன்பாடு அடுத்தகட்டத்தை அடைந்தது. அனைத்து மட்டங்களிலுமுள்ள மக்களைச் சென்றடையவேண்டும் என்பதற்காக ஆயிரக்கணக்கான பாடல்கள் கொண்ட புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் கதைவடிவில் உரைநடை இலக்கியமாக மாற்றி வெளியிடத்தொடங்கினார்கள். செய்யுள்களற்ற கதைவடிவில் அமைந்த உரை இலக்கியங்களை வாசிக்கும்போது பேதங்கள் தோன்றுவதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகரித்தன.

இந்தப் பேதங்களைத் தவிர்ப்பதற்கும் தெளிவினைத் தருவதற்கும் பிறமொழிகளில் இருந்த முற்றுப்புள்ளி, காற்புள்ளி, அரைக்காற்புள்ளி போன்ற குறியீட்டு இலக்கணத்தையும் அவற்றுக்கான மாத்திரைகளையும் முதன்முதலில் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் ஆவார். கவிதை தவிரந்த தற்கால தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களில் இத்தகைய குறியீடுகள் இல்லாமல் இலக்கியத்தை நுகர்தல் இயலாது என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆகவே நாவலர் தமிழ் உரைநடைகளின் தாதையார் ஆகின்றார்.

(ஆறுமுகநாவலர் - முத்திரை)

ஆசியாவில் முதன்முதலாக 'சேர்' பட்டம் பெற்றவர் : முத்துகுமாரசுவாமி

“கலைத்திறனுக்காகவும் ஆங்கிலப் பேச்சு வன்மைக்காகவும் பிரித்தானிய மகாராணியார் இவருக்கு “சேர்” பட்டத்தினைச் சூட்டிக் கௌரவித்தார்.”

- சின்னத்துரை குமாரசாமி 23-01-1990 சேர் முத்துகுமாரசாமி வாழ்க்கை வரலாறு, பக்கம் - 7

முத்து குமாரசுவாமி இலங்கையின் வட மாகாணத்தில் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த கேட் முதலியார் ஆறுமுகம்பிள்ளை குமாரசுவாமி (1783-1836) என்பவருக்கு 1834ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் பிறந்தவர். 1877 ஆம் ஆண்டில் முத்து குமாரசுவாமி இங்கிலாந்தின், கெண்ட் நகரைச் சேர்ந்த எலிசபெத் கிளேப்பி என்பாரைத் திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்குப் பிறந்தவரே கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமி.

[சேர் முத்துக்குமாரசாமி]

Sir Muttu Coomaraswamy enjoys the distinction of being the first person who being neither a Christian nor a Jew, was admitted a Barrister of London as well as first knight in Asia.

- V. Muttucomaraswamy, **Founders of Modern Ceylon**, 1973, Page 12

கிறிஸ்தவர்கள் தவிர்ந்த இங்கிலாந்திலே சட்ட அமைப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட முதலாவது சட்டவழக்கறிஞர் என்ற பெருமையைப் பெற்றவர் முத்துக்குமாரசாமி. அதுமட்டுமல்ல ஆங்கிலேயர்களால் வழங்கப்பெறும் Knight எனும் பதவியை முதன்முதலில் ஆசியாக்கண்டத்தில் பெற்றவர் முத்துகுமாரசாமி ஆவார்.

தன்னுடைய சட்டக்கல்வியிலும் நிர்வாகத்திலும் ஆங்கிலேயர்களை மலைக்கவைத்த முத்துக்குமாரசாமி தமிழையும் சைவத்தையும் ஆங்கிலேயர் மத்தியில் எடுத்துச்செல்வதற்கு அரும்பாடுபட்டுள்ளார்.

இவர் இங்கிலாந்தில் இருந்தபோது அரிச்சந்திர புராணத்தை ஆங்கிலத்தில் நாடகமாக இயற்றி 8-12-1863 அன்று பிரித்தானிய மகாராணிக்குக் கையளித்துள்ளார். அதுமட்டுமல்ல அந்தப் படைப்பினை மகாராணிக்கே சமர்ப்பித்திருந்தார். ஆங்கிலத்தில் அமைந்த அரிச்சந்திர நூலானது மகாராணியின் பெரும் பாராட்டினைப் பெற்றதோடு அவர் விரும்பிப்படிக்கும் மூன்று நூல்களில் ஒன்றாக (விவிலியம், திருக்குறள் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு, அரிச்சந்திர புராணம்) இந்நூலையும் சேர்த்துக்கொண்டாராம்.

“.... அதனை ஆங்கிலக் கலைஞர்களின் ஒத்துழைப்புடன் விக்டோரியா மகாராணியார் முன்னிலையில் திறமையுடைய நடித்தபோது மயானகாண்டத்தில் விஸ்வாமித்திரரின் கோபாவேசத்துக்கு அரிச்சந்திரன் ஆளாகி எற்றுண்டபோது, வீழ்ந்த முத்துவை மகாராணியார் தமது கைகளால் தூக்கிவிட்டார் என்று பேசப்படுகிறது.”

- சின்னத்துரை குமாரசாமி 23-01-1990 சேர் முத்துகுமாரசாமி வாழ்க்கை வரலாறு, பக்கம் - 7

சேர் முத்துக் குமாரசுவாமி அவர்கள் இலண்டனில் உள்ள கலைக் கூடங்களில் (Arts Councils) தொடர்ச்சியாகச் “சைவ சித்தாந்தம்” பற்றியும் “இந்தியத் தத்துவம்” பற்றியும் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றினார். சேர் முத்துவின் ஆங்கிலச் சொல்லாட்சியினை மெச்சி அவர்கள் அவரை “கிழக்கின் மிகச் சிறந்த நாவன்மை படைத்தவர்” (The Silver tongued Orator of the East) என்று அழைத்தனர்.

“ஆங்கில மொழிப் பேச்சுத் திறனுக்கும் நடிப்புக் கலைக்குமாக “சேர்” எனும் கௌரவம் கொடுக்கப்பட்டதாக இலண்டனில் வெளிவந்த “இல்ஸ்ட்ரேட் லண்டன் நியூஸ்” (Illustrated London News) என்ற பத்திரிகை குறிப்பிட்டிருந்தது.”

(https://en.wikipedia.org/wiki/Muthu_Coomaraswamy (Tamil Version - viewed on 24-6-2015))

[முத்துக்குமாரசாமி- முத்திரை]

தமிழிலே முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம்பெற்ற 'பிள்ளை'கள் :

சி.வை.காமோதரம்பிள்ளையும் வை.விசுவநாதபிள்ளையும்

“.... 1858ஆம் வருடத்தில் நிகழ்ந்த பி.ஏ. பட்டம்பீட்சையிலும் தேறினார். எனவே நமது தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் சென்னைச் சர்வ கலாசாலையில் முதலிற் பி.ஏ. பட்டம் பெற்ற சீருவருள் ஒருவராவார்”

- வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள், 1933 நூற்றொகுதி 5.தமிழ்ப் புலவர் சரிதம், பக்கம் - 471
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1851 ஆம் ஆண்டு லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட பழமையான பல்கலைக்கழகங்களில் ஒன்றாகும். இது, செப்டம்பர் 5ஆம் திகதி 1857ஆம் ஆண்டு இந்திய சட்டமன்றத்தின் கீழ் இணைக்கப்பட்டது.

1858ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகமானது மேற்கத்தைய கல்வி முறையின் அடிப்படையில் முதன்முதலாக பி.ஏ. (B.A.) பட்டத்திற்கான தேர்வை நடாத்தியது. பாரம்பரியக் கல்விமுறையில் தமிழ்ப் பண்டிதர் பரீட்சையில் ஏலவே தேறியிருந்த சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை மேலைத்தேய முறையில் அமைந்த பி.ஏ. பரீட்சையையும் 1858ஆம் ஆண்டு எதிர்கொண்டார். 1858ஆம் ஆண்டுதான் முதன்முறையாக தமிழ் பி.ஏ. பட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதில் சித்திபெற்ற சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்த் துறையில் மேலைத்தேய கல்விமுறையில் கடந்தேறிய முந்தையராகிறார். இவர் 1871ஆம் ஆண்டு பி.எல். (B.L) பரீட்சையிலும் தேறினார் என்பது குறிக்கப்படவேண்டியது.

மகாமகோபாத்தியாய தக்ஷிணாத்தியகலாநிதி டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் ரால்பகதூர் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் மறைவின்போது (01-01-1901) கீழ்க்கண்டவாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

தொல்காப்பிய முதலாந் தொன்னூல்களைப் பதிப்பீத்
தொல்காப் புகழ்மேவி யுய்ந்தபண்பி - னல்காத
தாமோதரச் செல்வன் சட்டகநீத் திட்டதுன்பை
யாமோ தரமியம்ப வே

(சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை)

- தொல்காப்பியம், எழுத்ததிகாரம். (சி.கணேசையர்) 1937, பக்கம் xi
சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களை மேற்கண்ட குறிப்பிலே சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம்பெற்ற இருவருள் ஒருவராகவே குறித்துள்ளார்! அவ்வாறாயின் முதலாவது பி.ஏ. பரீட்சையில் தேறிய அடுத்தவர் யார்?

“இந்திய சீலங்கை யாழ்ப்பாணங்களிலுள்ள சுதேசிகளுள் முதன்முதல் பி.ஏ. வித்தியாபட்டம் பெற்ற சீருவருள் சீவரொருவர் (வை. விசுவநாதபிள்ளை)”

- அ. சதாசிவம்பிள்ளை (1886), யாவவர் சரித்திர தீபகம், 7ஆம் மீள்பதிப்பு 2006, பக் - 254
யாழ்ப்பாணத்தில் சுதுமலை எனும் ஊரில் ஆயுள்வேத பண்டிதரான வைரவநாதப்பிள்ளை என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்தவரே வை. விசுவநாதப்பிள்ளை. இவர் யாழ்ப்பாண வட்டுக்கோட்டை சாஸ்த்திரசாலையில் பயின்று பின்னர் அங்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். உதயதாரகை பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர். வான சாஸ்திர வல்லவரான இவர் பஞ்சாங்கமும் கணிப்பவர்.

வட்டுக்கோட்டை சாஸ்த்திரசாலையில் வை. விசுவநாதப்பிள்ளை அவர்களும் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களும் வகுப்புத்தோழர்கள் என்கின்ற குறிப்பு வரலாற்றில் உள்ளது. வை.விசுவநாதப்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும் உதயதாரகை பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். தோழர்களான சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையும், வை. விசுவநாதப் பிள்ளையும் ஒருசேர பி.ஏ. பட்டத்தினை 1858ஆம் ஆண்டு பெற்றுள்ளார்கள்.

ஆக, இவர்கள் இருவருமே,

யாழ்ப்பாணத்து மக்களிடையே முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள்;

ஈழத்து மக்களிடையே முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள்;

இந்திய மக்களிடையே முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள்;

தமிழ் மக்களிடையே முதலாவதாக பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள்....!

தமிழ்ப் புலவர் சரிதும் கூறும் முதல் ஆங்கில நூல் தந்தவர் :

சைமன் காசிச்செட்டி

“ தமிழ் புரூராக் (Tamil Plutarch) என்னும் நூலே தமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதங்களை ஒரே நூலாகக் கூற எழுந்த முதல் நூலாகும். தமிழ்ப்புலவர் பலருடைய சரிதங்களை ஒரே நூலிலமைத்து முதலில் அச்சேற்றிய பெருமை சைமன் காசிச்செட்டியவர்களையே சாரும்”

- பொ. பூலோகசிங்கம், 1970, தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெருமுயற்சிகள் - 2ஆம் பதிப்பு, பக்-4
சைமன் காசிச்செட்டி அவர்கள் தமிழ் புரூராக் என்கின்ற நூலை 1859ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார். கி.பி. 45ஆம் ஆண்டளவில் கிரேக்க நாட்டில் பிறந்த Plutarch என்பவர், பண்டைய கிரேக்க உரோமாபுரி பெரியார்களின் வரலாறுகளை எழுதி, சரிதங்கள் எழுதுவதற்கு வழிகாட்டியவர். அண்ணளவாக 2000 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த அந்தக் கிரேக்கப் பெரியாரை கௌரவிக்கும் முகமாக சைமன் காசிச்செட்டி தான் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய தமிழ்ப் புலவர்களின் சரித நூலுக்கு தமிழ் புரூராக் என்கின்ற பெயரை வழங்கியுள்ளார். தமிழ் புரூராக் நூலிலே 12 ஈழப் புலவர்கள் உள்ளடங்கலாக 197 தமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதங்கள் பதியப்பெற்றுள்ளன.

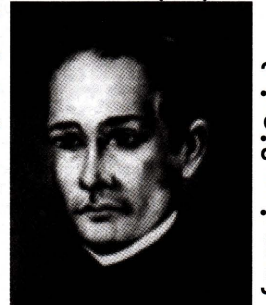
தமிழ்ப் புராண இதிகாசங்களில் பரிச்சயம் உள்ளவர்களுக்கு இத்தருணத்தில் ஒரு கேள்வி தோன்றுவது இயற்கையே. பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் பல்வேறு அருளாளப் புலவர்களின் வாழ்க்கைபற்றி 12ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதியிருக்கும் தருணத்தில், எவ்வாறு நாம் சைமன் காசிச்செட்டியின் முயற்சியை முதன் முயற்சியாகக் கருதலாம்? திருஞானசம்பந்தர், அப்பர் பெருமான், சுந்தரர், காரைக்கால் அம்மையார், ஐயடிகள் காடவர்கோன் எனப் பல கவிஞர்களின் (நாயன்மார்களின்) வாழ்க்கை பற்றிச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் (திருத்தொண்டர்புராணத்தில்) பாடியுள்ளார்.

புராணங்களிலும், காவியங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் காணப்படும் குறிப்புகளை ஒருவரின் சரிதமாக அல்லது வரலாறாக கருதுவதில்லை. ‘திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தில் கலந்துகொண்ட ஆயிரக்கணக்கான அன்பர்களும் இறைவனடி சேர்ந்தார்கள்’ எனும் பெரியபுராணத்தில் போற்றப்படும் குறிப்பானது, சரிதம் எனும் கட்டமைப்பில் அடங்காது போய்விடுகிறது. இதனைத் தெளிவாக வரையறுத்துக்கொண்டுள்ளார் சைமன் காசிச் செட்டி அவர்கள். தன்னுடைய தமிழ் புரூராக் நூலில் சம்பந்தர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், சம்பந்தரின் கவித் திறமையைக் கூறி, தற்காலத்தில் 384 பதிக்களே எஞ்சியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டு, சம்பந்தர் ஞானப்பால் உண்டமை, சம்பந்தரின் திருமணத்தில் கலந்துகொண்ட அடியார்கள் இறைவனடி சேர்ந்தமை, போன்ற புராணக்கூறுகளைக் கூறாதுவிடுகிறார். தாம் புராணக் கூறுகளைத் (Too much blended with the marvellous) தவிர்த்தமையைச் சம்பந்தரின் சரிதத்திலேயே பதிகிறார்.

“The particulars of his life are related at great length in the Tirutonder Puranam; but with the exception of what we have here extracted, the rest is too much blended with the marvellous to deserve any notice” - சைமன் காசிச் செட்டி, 15-ஆகஸ்ட்-1859, Tamil Plutarch பக் - 81

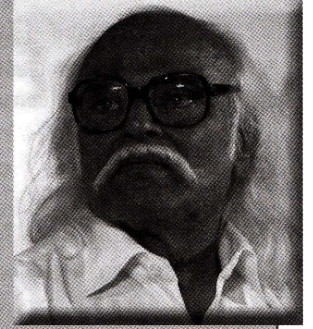
இந்த தெளிவான வரையறையைக் கைக்கொண்ட சைமன் காசிச் செட்டி தனது நூலின் முன்னுரையிலும் இதனைத் தெரிவிக்கின்றார். தமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதம் என்னும் வகைமையில் இது முதன்முயற்சி (This work being the first attempt of the kind) எனும் உண்மையைப் பதிகிறார்.

சைமன் காசிச் செட்டி அவர்கள் மார்ச் மாதம் 21ஆம் திகதி 1807 ஆம் ஆண்டில் புத்தளத்திற்கு அண்மையிலுள்ள கற்பிட்டி என்னும் ஊரில் கவிரியேல் காசிச் செட்டியின் புதல்வராகப் பிறந்தார். இளம் வயதிலேயே தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுப் புலமை எய்தினார். இவை தவிர, சமஸ்கிருதம், போத்துக்கீச மொழி, டச்சு மொழி, லத்தீன், கிரேக்கம், அரபு மொழி ஆகிய மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்.

(சைமன் காசிச்செட்டி)

ஜெயகாந்தன் : பல ஓற்றாங்காஷம், சில இறக்காங்காஷம்.....!

ஜெயகாந்தன்

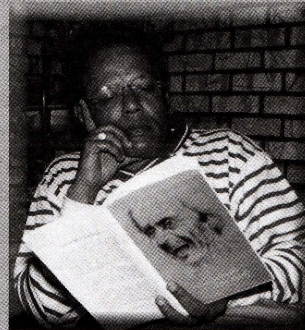
அண்மையில் ஒருநாள் விரிவுரையாளர் முத்தையா நித்தியானந்தன் அவர்களோடு அவரின் சம்பந்திய வெளியீடான “சுலித் தமிழ்” நூல் பற்றியும் அதன் வெளியீட்டு விழாக்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வெற்றி கரமாக நடந்து கொண்டிருப்பது பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எங்கெல்லாமோ சுற்றித்திரிந்த எங்களது பேச்சு மரணங்கள் பற்றிய தலைப்புக்குள் பயணித்தது. அவர் எழுத்தாளர்களின் மரணம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டானென்றால், அவன் இறந்து விட்டதற்குச் சமனாவான். அதேபோல ஒரு பேச்சாளனும் எப்போ பேசுவதை நிறுத்துகிறானோ அன்று அவன் இறந்தவனாகிறான்.” என்று விளங்கப்படுத்தினார்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு பேராசிரியர். சோ. சந்திரசேகரம் அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தபோது எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் அவர்களின் எழுத்தாக்கங்கள் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். இன்றைய காலகட்டங்களில் 50 - 60 வயதுகளில் இருப்பவர்களுக்கு ஜெயகாந்தன் என்ற மகாசக்தி கொடுத்த உத்வேகத்தையும், உணர்வுகளையும் வேறு எந்த எழுத்தாளனும் கொடுக்கவில்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. அன்றைய காலகட்டங்களில் ஜெயகாந்தனின் தாக்கத்துக்கு உள்ளாகாத எந்த ஒரு எழுத்தாளனையும் இலகுவில் கண்டுபிடித்துவிட முடியாது. அதில் இலங்கை எழுத்தாளர்கள், இந்திய எழுத்தாளர்கள் என்ற பாகுபாடின்றி எல்லா எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும், விமர்சகர்களும் ஜெயகாந்தனின் பாதிப்பில்லாமல் உருவாகிவிடவில்லை.

ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளை வாசித்த பின்புதான் எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் தாகமும் எனக்குள் ஏற்பட்டது என்பதை நான் எந்த இடத்திலும் ஒப்புக்கொள்வேன். அதே நிலையில்தான் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்களின்

அந்தஸ்து அதை ஒப்புக்கொள்ள விடுவதில்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் ஜெயகாந்தன் எழுதிய அளவோ அன்றி அவரை விட அதிகமாகவோ எழுதிய பலர் இருந்த போதும் கூட ஜெயகாந்தன் கொடுத்த தாக்கத்தையும், சமுதாயத்தில் அவர் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சியையும் எந்த ஒரு எழுத்தாளனுமே ஏற்படுத்தவில்லை என்பதை ஆணித்தரமாகக் கூறலாம். அகிலன், சாண்டிலியன், நா.பார்த்தசாரதி, லட்சுமி திரிபுரசந்தரி, தோப்பில் மீரான், பிரபஞ்சன் என்ற தென்னிந்திய எழுத்தாளர்கள் மட்டுமன்றி, இலங்கையிலும் கூட அவரது எழுத்தாற்றலுக்கு ஒப்புமை கூறக்கூடியவர்கள் எவருமில்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

எழுத்தாளர்கள் என்றால் போதிய வருமானம் அற்றவர்களாக, பஞ்சத்தில் அடிபட்டவர்களாக, பழுப்பேறிய ஒரு வேட்டியும், ஜிப்பாவும், ஜோல்னா பையுமாக நம்பிக்கையற்ற ஒரு எதிர்காலத்தை நோக்கி தளர்ந்தநடை பயின்று கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில், அவர்கள் அத்தனை பேருமே திகைப்பும் அதிர்ச்சியும் கொள்ளும் வண்ணம் சிம்ம கர்ஜனையோடும், அமிலத்தைப் பேனாமையாகக் கருதி அவர் எழுதிய

படிபடிப்படி

எழுத்துகள் அபரிமிதமான ஒரு மாற்றத்தை எழுத்துலகுக்குக் கொடுத்தன.

ஒரு எழுத்தாளனாக, பேச்சாளனாக, பாடலாசிரியனாக ஜெயகாந்தன் ஒரு காட்டாற்று வெள்ளமாகப் பாறைகளையெல்லாம் புரட்டித் தள்ளிக்கொண்டு எழுத்துலகின் முன்னிலையில் வந்து வீறு கொண்டு நின்றதைத் தமிழ் நெஞ்சங்கள் மறுப்பதற்கு இல்லை. ஒரு புத்திஜீவியாக, ஆசானாக, தமிழ் தெரிந்தவர்களை எல்லாம் எழுதத் தூண்டும் வண்ணம் அதையும் உண்மையாக, உறுதியாக இதயத்தில் தோன்றுவதை அப்படியே எழுத்துருவாக்கும் உத்வேகத்தை அவரது எழுத்துகள் கொடுத்தன. தமிழ் நாட்டில் மதுவிலக்குத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருந்த அன்றைய நாட்களில் மது அருந்துவதையே கேவலமாகக் கருதிய தமிழ் சமுதாயத்தின் மத்தியில் “குடிக்க கற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று பாடம் நாடாத்திய ஜெயகாந்தன் தமிழ் சமுதாயத்தோடு முரண்பட்டு நின்றார். கஞ்சா புகைப்பதன் நோக்கத்தையும், அந்தப் புகை ஏற்படுத்தும் ஆழ்நிலை உள்நோக்கிய பார்வையும், அதன் உயர்வுகளையும் ஜெயகாந்தன் குமுதம் இதழிலேயே பட்டவர்த்தனமாகத் தெரிவித்த போது, தமிழ் சமுதாயமே கொந்தளித்துத் தான் நின்றது. “ஒரு நல்லாசிரியனாகத் திகழ வேண்டிய கலைஞன், தான் சார்ந்த சமுதாயத்தை இத்தகைய கருத்துகள் மூலமாக இழிநிலைக்குக் கொண்டு செல்வதா...” என்று ஒழுக்கசீலர்கள் கொந்தளித்துத்தான் போனார்கள். ஆனால் எந்த ஒரு சக்தியாலும் ஜெயகாந்தனின் கருத்துகளுக்கு தடை போடமுடியவில்லை. அது மட்டுமின்றி அன்றைய இளைய தலைமுறையினர் மட்டுமல்ல அவருடன் முரண்பட்டோரும் கூட அவரது படைப்புகளைப் போட்டிபோட்டு வாசித்து அவை காட்டிய புதிய ஒளிகளைக் கண்ணுற்றார்கள்.

பொதுவாக ஒரு சமுதாயத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் அத்தனை கோட்பாடுகளையும் கேள்விக்குட்படுத்தியதுடன், சமுதாயத்தின் ஆழ்ந்த அமைதியைக்கூடச் சிதைத்துவிடும் ஆளுமைகளையும், முரண்பாடுகளையும் அவரது எழுத்துகள் கொண்டவை. இந்த வித்தியாசமான ஒரு கருத்தாடலை, நோக்கங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள்கூட அதில் என்னதான் புதுமையாக ஒலிக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகவே அவரது

மொட்டாக்குகள்

நெருங்கிவரும்

சுணைகளற்ற மலைகளினால்
அச்சம் ஏற்படுகிறது

இரசாயன மூலகங்கள்

காலாவதியாய் போய்விட்டதால்

தகர்க்க முடியாமல்

புதிய ஏற்பாடுகளுடன்

மொட்டாக்கினுள் கைகாட்டி

மகிழ்ந்து இருக்கிறோம்.

புதிதாக வளர்ந்து வளர்ந்து

நிலங்களை ஆக்கிரமிக்கும்

மலைகளால் எதுவுமே

மாற்றமுடியாத நிலை

மொட்டாக்குகள் ஒரு நாள்

பிரிக்கப்படும் வேளையில்

முகங்களில் இறுக்கங்கள்

மட்டும் -

எஞ்சிக்கிடக்கும்!

வே. ஜி. வரலட்சுமி

படைப்புகளைத் தீவிரமாக வாசித்தார்கள். இத்தியாதி ஆளுமைகள் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளன் தமிழ் நாட்டையே தனது எழுத்துகள் மூலமாக நிலைகுலைய வைத்த கலைஞன் தனது சாதனைகள் அனைத்தையும் செய்து முடித்தது தனது நாற்பது வயதுக்குள்ளாகத்தான். ஆமாம் சிம்மம் கர்ஜித்ததும், சுனாமியாக வந்து தமிழ் சமுதாயத்தையே நிலைகுலைய வைத்ததும் நாற்பது வயதுக்குள்ளாகத்தான். அத்துடன் ஜெயகாந்தன் எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டார்.

அண்மையில் நானும் பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரம் அவர்களும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அப்போ எங்கள் பேச்சு ஜெயகாந்தனில் நிலைகொண்டது. பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் அவர்களும் தனது கல்லூரிக் காலங்களில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துகளில் ஒரு ஈர்ப்புக் கொண்டவர்

தான். அவர் என்னிடம் கேட்ட ஒரு கேள்வி என்னை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. “ஜெயகாந்தன் இத்தனை பெரிய மேதையாக, எழுத்துலக கலா சிருஷ்டிகர்த்தாவாக இருந்த போதும் கூட அவரது மரணம் எழுத்துலகில் பெரியதொரு தாக்கத்தைத் தரவில்லையே, அத்துடன் அநேக பத்திரிகைகள் அவரது மரணத்தைக் கண்டுகொள்ளவே இல்லை. அப்படிக் கண்டுகொண்ட பத்திரிகைகளும் கூட பெரியதாக ஒரு இரங்கலைத் தெரிவித்ததாகக் காணவில்லையே.” என்றதொரு ஆதங்கத்தைத் தெரிவித்தார். உண்மைதான் அது. ஒரு மாபெரும் எழுத்தாளனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய அதி உயர் இரங்கலோ, அனுதாபச் செய்தியோ அவர் சார்ந்த ஊடகங்கள், மற்றும் பத்திரிகைகள் மூலமாகக் கூட அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதுதான் ஒரு கசப்பான உண்மை.

இதற்குக் காரணம் ஜெயகாந்தனின் பிற்கால வாழ்வில் ஏற்பட்ட பல சறுக்கல்களும், சிக்கல்களும் தானென்றால் அது மிகையாகாது. “நான் எழுதிய நூல்களைத் தவிர வேறு எவன் எழுதிய நூல்களையும் நான் வாசிக்க மாட்டேன்” என்று ஜெயகாந்தன் இளமைத் திமிரில் கூறியதைத் தொடர்ந்து கடைப் பிடித்திருக்கவே வேண்டாம். வயதின் முதிர்ச்சியும், அனுபவங்களின் நேர்த்தியும் அவரை எவரும் தொடமுடியாத உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் தமது சம காலத்துப் படைப்புகளைக்கூட வரவேற்காத, வாசிக்காத ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தா தனது அறிவின் ஊற்றுக் கண்களையே தூர்ந்துவிடச் செய்து விட்டதாகத்தான் கருத முடிகின்றது. ஊற்றுக்கள் இல்லாமல் ஆறுகள் இல்லை. ஆறுகளே இல்லாதபோது பொங்கிப் பிரவாகிக்கும் அலைகள் எங்ஙனம் தோன்ற முடியும்? இந்த ஆற்றின் நிலை தான் ஜெயகாந்தனின் அறிவுக்கும் ஏற்பட்ட சறுக்கல்கள்.

இலக்கியத்துறை ஒரு குடிகாரனை ஏற்றுக்கொள்கின்றது. ஒரு கஞ்சாப் புகையனை ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆனால் அது என்றென்றும் மற்றவர்களை வஞ்சித்து பொருள் ஈட்டும் ஒரு ஊழல்வாதியை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் வறுமையை மனமுவந்து தனது வாழ்வு நிலையாக ஏற்றுக்கொள்வான். ஆனால் அவன் ஊழலில் ஈடுபடுவதோ அன்றி ஒரு உழல்வாதியின் பொருளுக்காக கை ஏந்துவதையோ என்றென்றும் சகிக்க மாட்டான். அடுக்கு மொழியை மிகவும்

ஆரவாரமாகப் பேசிக்கொண்டு திரியும் தி.மு.க அங்கத்தினர்கள் என்றாலே ஜெயகாந்தன் அலர்ஜி கொண்ட நாட்களும் அதன் தலைவர்களான அண்ணா, கருணாநிதி முதல் பேரப் பிள்ளைகள் முதல் அந்தக் கட்சியின் நண்டு சிண்டுகள் வரையும் ஜெயகாந்தன் திட்டித் தீர்க்காத அந்தக் கட்சியின் அங்கத்தினர்கள் எவருமே இல்லை என்று கூறும் அளவு ஜெயகாந்தன் எரிச்சல் கொண்டிருந்த நாட்களும் உண்டு. அந்தக் கோபம் ஊழலற்ற சமுதாயத்தை நேசிக்கும் ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தாவின் தார்மிகக் கோபமாகும். அந்தக் கோபத்துக்கு ஒரு நியாயமான காரணம் இருந்தது. அந்தக் கோபம் ஜெயகாந்தனின் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நக்கீரனைப் போலக் கர்ஜிக்க வைத்த காலங்கள் தமிழ் சமுதாயத்தால் மறக்க முடியாத வசந்த காலங்களாகும்.

ஒருநாள் “தலைவர் உங்களுக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்ப உங்களது விலாசத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு வரச் சொன்னார்.” என்று கருணாநிதியின் எடுபிடிகள் கூற, “எவண்டா உங்கள் தலைவன்? அவனுக்கு ஒரு விலாசம் இருக்கின்றதா? என்று கத்தித் தீர்த்து கருணாநிதியின் அல்லக்கைகளை விரட்டி ஓடவிட்ட ஒரு காலமும் இருந்தது. ஆனால் பிற்காலத்தில் முரசொலி அறக்கட்டளையின் விருதினை ஊழல்வாதியான கருணாநிதியின் கரங்களாலேயே கைநீட்டிப் பெற்று, சறுக்கிப் பெரும் பள்ளத்தில் வீழ்ந்தார். இத்தியாதி சறுக்கல்களும், வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டவுடன் ஜெயகாந்தனின் எழுத்தின் வீர்யம் அற்றுப் போய்விட்டது. இத்தகைய காரணங்கள் யாவும் அவர் எழுதுவதை நிறுத்துவதற்குக் காரணமாக அமைந்துவிட்டன.

திரு.மு.நித்தியானந்தன் அவர்களின் கூற்றுபடி எழுதுபவன் எப்போ எழுதுவதை நிறுத்துகிறானோ அன்றே அவன் இறந்தவனாகிறான், என்பதற்கும் பேராசிரியர்.சோ. சந்திரசேகரம் அவர்கள் “ஜெயகாந்தன் காலமாகியபோது அவர் சார்ந்து இருந்த மீடியாக்களே அந்த இழப்பைச் சரியானபடி கண்டுகொள்ளவில்லை” என்ற ஆதங்கமும் இந்தக் கட்டுரை மூலம் ஒரு புரிதலைக் கொடுக்கும் என்று மனப்பூர்வமாக நம்புகின்றேன்.

எ.எம்.எம்.சி.வி

நான்

நான் இன்பத்தில் ஆடவும் மாட்டேன்
துன்பத்தில் துடிக்கவும் மாட்டேன்
கிரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ளும்
இதயம் எனக்குண்டு
ஆனால் நான் ஞானி அல்லன்!

எனக்குள்ளே
ஆகாச அடம் பிடிக்கவுமில்லை
நான்
அதன் வாய்ப்புத் துடிக்கவுமில்லை
உலகம் என்னை ஈர்க்கவுமில்லை
என்னையே நான்
ஏமாற்றிப் பார்க்கவுமில்லை.

விழிப்பு - உறக்கம், இளமை - முதுமை
எப்படியோ அப்படியே
இன்பமுந் துன்பமுந்
விருப்பு வெறுப்பினின்று இவ்விரண்டையும்
ஏற்றுக் கொள்கிறேன்
முழுப் பிரபஞ்சத்திற்கும்
பொறுப்பு மிக்கோணைப்
போதுமென்ற மனத்தோடு
போற்றிக் கொள்கிறேன்

'இருத்தல்' என்னும் வாழ்க்கை
ஒரு சுழலுஞ் சக்கரம்
'கிறத்தல்' என்னும் மரணந்தான்
அச்சக்கரத்தை நிறுத்துங் கரம்!
அக்கரம்
வாழ்வை நிறுத்தும் வரை நான்
அலாதியானவனாக இருக்கிறேன்.

"உண்மையில் வாழ்தல்" எனின்
என்னவெனும்
அந்தரங்கம் அறிந்து கொண்டேன்
கீல்லாத ஒன்றுக்கு ஏங்க மாட்டேன்
கிறைவனை எஜமான - அவன்
அல்லாது அணுவும் அசையாத படியால்
துன்பத்தை விலகக்கு வாங்க மாட்டேன்
அவனின் ஏவற்படி நிகழும்
இன்பத்தில் ஆடவும் மாட்டேன்
துன்பத்தில் துவடிவும் மாட்டேன்
ஆனால் நான் ஞானி அல்லன்!

மாற்றல்லாகு

கறகு

பேசலாம்
தெரிவுக் குழுவில்
என்பதைப் புறந்தள்ளு
நவக்கிரகங்களும்
எண்திசைக்கும் மாறிமாறி
இழுக்கும்

பேச்சுக்களின்
சவடால்கள் பலவற்றை
தரிசித்தவர்கள் நாங்கள்
பேச்சுக்கள்
எப்போதுமே
இழுத்தடிப்புகள் தான்
சக என்பவர்கள் சய என்பார்கள்
அதையும் தர மறுப்பார்கள்
பிரிவினை என்பார்கள்

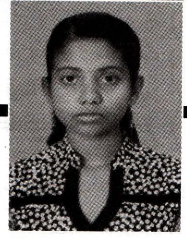
உனக்கு
உன் அரசியல் இருப்பைத்
தக்க வைத்துக் கொள்வதே குறி
எனக்கோ வாழ்க்கை

நீ நினைக்கவில்லை
பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண
நினைத்தாலும் விடமாட்டார்கள்
நெருங்கி இருப்பவர்கள்

ஒன்று மட்டும் சொல்லலாம்
உறுதியாய்
பழைய குருடி
கதவைத் திறவடி

- 2. முருகாணந்தி

உலக சினிமா (11)

SEVEN

பவ்யீஷா லோகநாதன்

திங்கட்கிழமை காலை... மழை பெய்துகொண்டிருகிறது.

பழைய கட்டிடத்தை நோக்கிச் செல்கிறார்கள் துப்பறிவாளர்களான வில்லியம் சொமர்செட்டும் டேவிட் மில்லரும்.

மிகவும் அழுக்கடைந்த அறை... இருட்டு.... ஒரு மாமிசமலை போன்ற பருமனான மனிதன், வயிறு வெடித்து இறந்து கிடக்கின்றான். அவனது கால்களும் கைகளும் முட்கம்பிகளால் கட்டப்பட்டுள்ளன. அளவுக்கதிகமாக அவனைச் சாப்பிடச் செய்து கொடுரமாகக் கொலை செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிகிறது.

அடுத்த நாள் -

நகரத்தின் மிகப் பிரபலமான வக்கீல்.... தனது உடற்பகுதியைத் தானே வெட்டி எடைபோடக் கொடுத்திருக்கிறார். மேசைக்கடியில் மிகவும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு இறந்த நிலையில் அவரது உடல் கிடைக்கிறது.

தரையில் 'GREED' (பேராசை) என்று இரத்தத்தால் எழுதப்பட்டுள்ளது. முன்னர் நடந்த கொலையில் GLUTTONY (பெரும்தீனி) என்று எழுதப்பட்டது கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது.

இந்த வார்த்தைகள் பைபிளில் காணப்படுகின்றன.

PRIDE (பெருமை) ENVY (பொறாமை) GLUTTONY (பெரும்தீனி) LUST (இச்சை) WARTH (பெரும்கோபம்) GREED (பேராசை) SLOTH (சோம்பேறித்தனம்) 7 பாவங்கள் இவை. இந்தப் பாவங்களைச் செய்தவர்கள் கொலைசெய்யப்படுகிறார்கள்.

இன்னும் 5 கொலைகள் நடக்கப் போவதாகக் கூறுகிறார் வில்லியம். வில்லியம் சோமர்செட் இந்தத் துறையில் மிகவும் அனுபவசாலி. எப்போதும் நிதானமாகச் சிந்தித்துச் செயல்படுபவர். அவருக்கு இது இறுதி வழக்கு. இன்னும் சில நாட்களில் ஓய்வு பெறப்போகிறார் என்பதால் இந்த வழக்குத் தனக்கு வேண்டாம் என்று மறுக்கிறார்.

அத்தோடு டேவிட் மில்லர் சோமர்செட்டுக்கு முற்றிலும் மூறுப்பட்டவன். எப்போதும் வேகமாக முடிவெடுப்பவன். கொஞ்சம் கோபக்காரன். இருவருக்கும் அபிப்பிராய வேறுபாடுகள் இருப்பதால் பணியாற்ற மறுக்கிறார். ஆனால் மேலதிகாரி இருவரையும் சேர்ந்து பணியாற்றும்படி கேட்கவே

கொலையாளி யார் என்பதைத்

தேடும் படலம்

ஆரம்பிக்கிறது.

வக்கீலைக் கொலை செய்த இடத்தில் ஓவியத்திற்குப் பின்புறம் HELP ME என்று எழுதப்பட்ட நிலையில் கைரேகை கிடைக்கிறது அதை ஆய்வு செய்கையில் விக்டர் என்ற குற்றவாளியின் ரேகை அது என்று தெரியவர, அங்கு சென்றால் அவன் அபாயகரமான நிலையில் இருக்கிறான்.

ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகக் கட்டிலில் கட்டி வைக்கப்பட்ட நிலையில் நாக்கை அறுத்து, ஒரு கையை வெட்டி எடுத்து, சிறுநீர் வழியை அடைத்து என இன்னும் பல சித்திரவதைகள்... அவனுக்கு உயிர் இருக்கிறது... மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்றால் அவன் நீண்ட நாள் உயிர் வாழமாட்டான் என்று மருத்துவர்கள் சொல்கிறார்கள். சுவற்றில் SLOTH(சோம்பேறித்தனம்) என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தினமும் அவன் உடல் சிதில மடைவதைப் புகைப்படம் எடுத்து இரசித்திருக்கிறான் கொலைகாரன்.

எப்படி இவனைக் கண்டு பிடிப்பது என்று இருவரும் யோசிக்கையில் பாவங்கள் பற்றிய புத்தகங்களையும் அதைப் படித்தவர்களையும் தேடுகிறார்கள்.

FBI, நூலகங்களில் எடுக்கும் தரவுகளை ரகசியமாகப் பெற்று அதனடிப்படையில் ஜான்டோ என்பவனின் வீட்டுக்குச் செல்கிறார்கள்.

அங்கு ஜான் டோ இவர்களைச் சுட்டு விட்டுத் தப்பிக்க முயல, மில்லர் அவனைத் துரத்துகிறான். நீண்ட தூரத்தில் அடிபட்டு விழும் மில்லரைக் கொல்ல முயன்றும் தவிர்த்துவிட்டுத் தப்பிக்கிறான் ஜான்.

அவனது வீட்டை உடைத்துச் சோதித்தால் கொலை செய்யப்பட்டவர்களின் புகைப்படங்கள் விக்டரின் கை உட்பட பல பொருட்கள் கிடைக்கின்றன. அத்தோடு நிறையப் புத்தகங்கள், அவன் கைப்பட எழுதிய தகவல்கள், அடுத்துக் கொல்லப் போகும் நபர்கள் என்று கிடைக்க, தேடிச் செல்கிறார்கள்.

அதற்குள் விலைமாது ஒருத்தி கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். LUST (இச்சை) என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்தநாள் பிரபல மாடல் அழகி கொடூரமாக மூக்கறுக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படுகிறாள். PRIDE (பெருமை)என்று

எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

எப்படி அவனைத் தேடுவது என்று குழம்பித் திரிகையில் திடீரென்று ஜான் இரத்தம் தோய்ந்த நிலையில் சரணடைகிறான்.

இன்னும் இரண்டு பிணங்கள் இருப்பதாகவும் மில்லரும் வில்லியமும் மட்டும் தனித்து வந்தால் காண்பிக்க முடியும் என்றும் இல்லாவிட்டால் தனக்கு மனநிலை சரியில்லை என்று கூறி நீதி மன்றத்தில் இருந்து தப்பிக்க முடியும் என்று மிரட்டுகிறான்.

இத்தனை நாள் பட்ட கஷ்டங்கள் வீணாகக் கூடாது என்று நினைத்துச் சம்மதிகின்றார்கள் இருவரும்.

நீண்ட தூரப் பயணத்திற்குப் பின்னர் ஒரு இடத்தில் வண்டியை நிறுத்தச் சொல்கிறான் ஜான். மூவரும் இறங்குகிறார்கள்

தூரத்தில் ஒரு வண்டி வருகிறது. அதைத் தடுத்து நிறுத்தச் சொல்கிறார் வில்லியம்.

மில்லர் துப்பாக்கியுடன் ஜானைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

தூரத்தே வந்த வண்டி கொரியர் வண்டி. அதில் வந்தவன் மில்லருக்கான பாரச்சல் என்று ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்து விட்டுச் செல்ல அதைப் பிரித்து பார்க்கும் வில்லியம் அதிர்கிறார்.

ஜான், மில்லரிடம் பேச ஆரம்பிக்கிறான். "எனக்கு உன்னைப் பார்த்தால் பொறாமையாக இருக்கிறது.

உன்னைப்போல சந்தோஷமான வாழ்க்கை எனக்கு அமையவில்லை. நீ இல்லாத நேரம் உன் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அங்கு உன்மனைவி இருந்தாள். அவள் அழகைப் பார்த்து அவளுக்குக் கணவனாக வாழ ஆசைப்பட்டேன், அதற்கு அவள் மறுத்து விட்டாள். அதனால் அவளைக் கொன்று

விட்டேன்” என்று கூற மில்லர் துடித்துப் போகிறான். கர்ப்பிணியான அவள் தன்னிடம் கெஞ்சியதைக் கூறி மில்லரின் போபத்தை மேலும் தூண்ட, தாங்க முடியாத வேதனையும் பொறுக்க முடியாத கோபமும் கொண்டவன், ஜானைக் சுட்டுக் கொன்றுவிடுகிறான்.

ஜான், மில்லரின் வாழ்க்கை மீது பொறமை கொள்கிறான். அவனுக்கு மில்லரின் பெரும் கோபத்தால் இறக்க நேரிடுகிறது. பெரும் கோபம் கொண்ட மில்லருக்கு சட்டப்படி மரணதண்டனை கிடைக்கப் போகிறது.

7 பாவங்கள் முடிவடைய படமும் நிறைவடைகிறது.

படத்தின் இயக்குநர் David Fincher ஹாலிவுட் ரசிகர்களுக்கு மிக மிக பரிச்சயமானவர்.

ஒரு இயக்குநரை எடுத்தால் அவர் படங்கள் பெரும்பாலும் ஒரே வரிசையில் அடுக்கும்படியாக ஒரேமாதிரி எடுக்கப்பட்ட படங்களாகத்தான் இருக்கும். காதல் படங்களை எடுப்பவர், கிராமியப் படங்களை எடுப்பவர், குடும்பக் கதைகளை எடுப்பவர், பிரம்மாண்டப் படங்களை எடுப்பவர் என்று தங்களுக்கென்று வட்டத்துக்குள் வாழ்பவர்கள் தமிழில் மட்டுமல்ல ஹாலிவுட்டிலும் நிறைய இருக்கிறார்கள். ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட படங்களை இயக்கி வெற்றிபெற்ற இயக்குநர்கள் வரிசையில் David Fincher ரும் ஒருவர். ஒவ்வொரு படமும் ஒவ்வொரு விதம். நம் ரசனைக்கு விதம்விதமாக விருந்து படைப்பவர் அவர். அவரின் இரண்டாவது படம் இது. 1995ல் வெளியானது.

வில்லியமாக நடித்திருக்கிறார் மார்சன் ப்ரீமன். வழக்கம்போல இயல்பான நடிப்பு. நிதானமாகச் செயலாற்றும் முறை பொறுமையாகச் சிந்திப்பது என்று அனைத்தும் அந்தக் கதாபாத்திரமாகவே மாறிவிட்டார்.

இந்தப் படத்தின் கதையைத் தழுவித்தான் தமிழில் அந்நியன் படம் எடுக்கப்பட்டது. தலையை வெட்டிப் பார்சல் அணுபும் காட்சி, காக்க காக்க படத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது. அத்தோடு பல வசனங்கள் பல படங்களில் நகலெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாவங்கள் பற்றிப் பேசும் கதை என்பதால் படத்தின் ஒளிப்பதிவும் அழுக்குத் தோய்ந்த விதத்தில் படமாக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தப் படத்தின் கிளைமாக்ஸ் மூன்று விதமாக எழுதப்பட்டது. வில்லியம் ஜானைக் கொல்வது போலவும் துரத்தல் காட்சிக்குப் பிறகு ஜானை டேவிட் சுடுவது போலவும் அமைக்கப்பட்ட காட்சிகள் நிராகரிக்கப்பட்டு இறுதியில் பேசும்போதே டேவிட் கொல்லும் முடிவு படமாக்கப்பட்டது.

வசூல் அடிப்படையில் வெற்றிப் படமாகவும் விமர்சன ரீதியில் நல்ல படமாகவும் ஏற்கப்பட்டது இத்திரைப்படம்.

நூல் : அசட்டு மாப்பிள்ளை

(நகைச்சுவை நாடகம்)

ஆசிரியர் : வரணியூரான்

வெளியீடு : என். தில்லை நபராசா

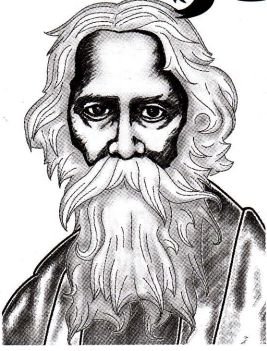
1975ல் மேடையேற்றப்பட்டு அதேயாண்டு நூலாகவும் வெளிவந்தது அசட்டு மாப்பிள்ளை. இந்நாடகம் பல வாரங்களாக வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டது.

எக்காலத்துக்கும் பொருத்தமுடைய கதையமைப்பைக்கொண்ட இந்நாடகத்தில் ஆரம்பம்முதல் இறுதிவரை திருக்குறள் இழையோடுகிறது. இந்நாடகம் படித்தல், பார்த்தல், கேட்டல்,

ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் சிறந்து விளங்குவதால் ஒலிப் பேழையாகவும் இரசிகர்களுக்குக் கிடைக்கிறது.

ரபீந்திரநாத் தாகூர் (1861 - 1941)

- பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன் -
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப்பல்கலைக்கழகம்.

வானம் நிறைந்த விண்மீன்கள்
நிலவொளியின் புற்றரைகள்
அன்றலர்ந்த கவினின் மலர்கள்
வானுயர்ந்த மரச் செறிவு

“உன்னதமான அகிலம். அது என் இடம்.

அந்த இடத்தில் அமர்ந்து நான் பாடுவேன். அதன் இயற்கை எழிலில் லயித்துப் பாடுவேன். அது என் உலகம்” எனப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டு, தன் கவியால் ஓங்கி உலகளந்த பெருமாளாய் நிலைத்தவர் ரபீந்திரநாத் தாகூர் (1861 - 1941). அவருடைய நினைவுநாளும் அவர் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்த நினைவு நாளும்யா கொண்பாடுகின்ற இத்தருணத்தில் அவர் பற்றிய நினைவுக் குறிப்புகளை மீட்பதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

இந்திய உபகண்டம் என்பது வெறுமனே நிலவியல் கூறுகளால் மட்டுமே அடையாளப் படுத்தக்கூடிய தேசமல்ல. அது நிலவியல் கூறுகளைத் தாண்டிய கலாசாரக் கேந்திரம். சமயங்களும் தத்துவங்களும் மொழிகளும் இலக்கியங்களும் செழித்த பூமி. மாறாக, புத்தனையும், காந்தியையும், சுவாமி விவேகானந்தனையும் உற்பவித்த பூமி. அந்தப் பண்பாட்டுத் தொடரின் இன்னோர் மையப் புள்ளியாக விளங்கியவர்தான் ரபீந்திரநாத் தாகூர்.

அவரை நாம் கீதாஞ்சலி வழியும், முதன் முதலில் நோபல் பரிசு பெற்ற ஆசியர் என்றவகையிலும்தான் கவிஞராக அடையாளம் செய்தோம். அடிப்படையில் கவிஞன் என்ற தளத்தைத் தாண்டி, அவர் இசைவாணர், புனைகதையாளர், நாடக நடிகர், ஓவியர், தத்துவஞானி, அறிவியலாளர் எனப் பல்துறை

ஆளுமை கொண்ட அமானுஷ்யராகத் தோற்றம் கொள்ளக்கூடியவர். இந்த இடத்தில் அவரை இவ்வாறு கட்டமைத்த உள்ளகப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை இனங்காண்பது பொருத்தமுடையது.

வங்க இலக்கிய வரலாறு பற்றி எழுதிய சுகுமார் ஸென் அதன் வரலாற்றுப் போக்கில் பல காலகட்டங்களைக் கட்டமைக்கிறார். அது வாய்மொழிப் பாரம்பரியத்தில் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது. பின்பு மறைஞானக் கவிகள், சைத்தன்யர், வைணவ சமீரதாயம் தழுவிய கவிகள், அரச மரபின் வழிவந்த கவிமரபுகள் என வளர்ந்து, 17ஆம் நூற்றாண்டில் அர்ராகன் மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் மைக்கல் மதுசூதன் எனத் தொடர்ந்து வந்த இலக்கியமரபில் புனைவியல் பாங்கினர் என்ற பகுதிக்குள் ரபீந்திரநாத் தாகூர் அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றார்.

ரபீந்திரநாத் தாகூரின் ஆக்கங்கள் பற்றிக் கூறவந்த சுகுமார் ஸென், அவர் நமது நாட்டின் தத்துவங்களைப் பருகினார் காளிதாஸருடைய கவிநுட்பத்தை அறிந்தார். உன்னதமான ஆங்கிலக் கவிதை முதல் வங்காள நாட்டுக் குழந்தைப் பாட்டு வரையிலும் மிகவும் அழகாகக் கோர்த்த பண்டைய பெருமை வாய்ந்த நல்லிசை முதல் சாமானியக் கிராம மக்கள்பாடும் மிக எளிய நாடோடிப் பாட்டு வரையிலும் எல்லாவற்றிலிருந்தும், ஆயினும் அவர் எங்கிருந்து எதைப் பெற்றாலும் அதைத் தம்முடையதாக உருவாக்கிக் கொண்டார். மற்றவர்களை நிழலைப்போல் பின்பற்ற அவரால் இயலாது எனக் குறிப்பிடுகிறார் (சுகுமார் ஸென்: 1965. 11.408,409)

இதுதான் ரபீந்திரநாத் தாகூரின்

தனித்துவம். இதையே பேராசிரியர் கைலாச பதியும் வழிமொழிகிறார்:

“இவையாவற்றையும் கிரகித்து அளவறிந்து சேர்த்து யாவற்றுக்கும் மேலாகத் தன்னையும் அதிற் கலந்து படைத்தவையான் தாசுரின் மகோன்னதமான இலக்கியப் படைப்புகள். அவை யாவற்றிலும் தாசுரின் ஆத்மா அவரின் ஆளுமை பொலிகிறது.”(கைலாசபதி : 1962 : இரு மகாகவிகள், பக்.25,26)

தாசுரின் இலக்கிய ஆளுமைக்கு அவரது குடும்பப் பின்னணியும் ஒரு காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது. பாரம்பரியமாகக் கல்விக்கும் செல்வத்துக்கும் பெயர்போன தாசுர் என்ற பிரபுத்துவ உயர் குடியில் பிறந்து வளர்ந்தவர், அவர். கல்வி, இசை பிரயாணங்கள், கொண்டாட்டங்கள் என மலிந்த பல்துறை சார்ந்த மனிதர்களின் ஊடாட்டம் நிகழ்ந்த வாழ்வுச் சூழல் அவருடைய தேடல்களுக்கும் எழுத்துலகப் பிரவேசத்துக்கும் அனுபவ ரீதியானதும் கேள்விஞானமானதும் கல்வி ஞானமானதுமான அனுசரணைகளைச் செய்தது. இந்த ஊக்கு விப்புக்களே அவரை மிக இளம் வயதிலேயே எழுத்தாளனாக உருவாக்கியது. இந்த உருவாக்கம் படிப்படியாக உயர்ந்து வங்கம், இந்தியா, ஆசியா, உலகம் என வியாபித்தது, 1882 இல் ஸந்தியா - ஸங்கீத் (கவிதை) எனத் தொடங்கிய எழுத்துப் பிரவேசம் 1941 இல் ஜன்மதினே எனும் நூல்வரை நீடித்தது (60 கவிதைத் தொகுதிகள், நாவல், சிறுகதை, கட்டுரை, நாடகம் முதலியன அடங்கிய அளவுக்கதிகமான வசன நூல்கள், இரண்டாயிரம் பாடல்களின் இசையமைப்பு மற்றும் ஓவியங்கள்)

ஹே ஜாலமயனே உனது சிருஷ்டியின் பாதையை விசித்திரமான ஜாலங்களால் மூடியிருக்கிறாய்.
வஞ்சமற்ற ஜீவர்களுக்குப் பொய் நம்பிக்கையிலான வலை விரித்திருக்கிறாய்
ஒரு மகாணைக் கூட உனது ஜாலத்தினால் ஏமாற்றுகின்றாய்
இரவின் இரகசியத்தை அபகரிக்கின்றாய்
எளிய நம்பிக்கையால் பிரகாசிக்கும் இதய வழியே உனது தாரகை அவனுக்கு இலங்குகிறது
அது வெளியே இரண வேதனை தந்தாலும் உள்ளே நேராயிருக்கிறது.
அதுவே அவன் பெருமை

அந்த மகாணை மனிதர் வீணன் என்றாலும்
அந்தரங்கத்தில் அந்தர் ஜோதியால் சுத்தமான
சத்தியத்தை அவன் காண்கிறான்
யாரும் அவனை ஏமாற்ற முடியாது
தனது இறுதிப்பரிசை தன் பொக்கிஷத்துக்கு
அவன் கொண்டு போகிறான்
உனது ஜாலத்தை எளிதாகத் தாங்கக்
கூடியவன்
உன் கரங்களால்
நித்திய சாந்த உரிமை பெறுகிறான்

என்பதுதான் அவர் இறுதியாக எழுதிய கவிதை. அதன்பின் அந்த உன்னதமான கவிஞனின் எழுதுகோல் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொண்டது (07.08.1941).

தாசுரின் ஆக்கங்கள் பற்றியும் அவை வங்கம், இந்தியா என்ற ஆள்புல எல்லைகளைக் கடந்து உலகளாவிய நிலைபேறாக்கம் பெற்றது பற்றியும் பல்வேறு ஆய்வுகள் நிகழ்ந்தேறியுள்ளன. அவருடைய கவிதைகளில் ஆத்மஞானத் தேடல் நிறைந்து வழிந்தது. மறைஞானிகள் எவ்வாறு படைத்தவனையும், உலகையும், உயிர்களையும், வாழ்வையும் உணர்ந்தும், அநுபவித்தும், இரசித்தும் பாடினார்களோ அதே கோலத்தைத் தாசுரின் கவிதைகளிலும் காணலாம். எனினும், அவரின் படைப்புக்கள் யாவற்றிலும் மேலோங்கியிருப்பவை தனி மனித வாதங்களும் மானிடப் பண்புமே என்று பலர் எழுதியுள்ளனர்.

தீனார், திக்கற்றவர், தாழ்ந்தோரிடையே
நாதியற்றவர்களுக்கு நாதியாய்
ஏழை பங்காளனாய் நீ திரிந்து உலவும்
இடத்தைச் சேர்ப்பதற்கு எது வழி என்று அறியாமல்
என் இதயம் இடர்ப்புகின்றது
(கீதாஞ்சலி - 10)

என்று தனது தேடலைக் குறிப்பிடும் அவர், ஆசாடபூதித்தனத்தில் சடங்கு சம்பிரதாயங்களில் எதுவும் இல்லையென்று சாடுகிறார்.
ஐயமாலை உருடுவதை விட்டுவிடு
மந்திரமும் தந்திரமும் ஆடலும் பாடலும்
அவனைக் காட்டமாட்டா
தாளிட்ட அடையட்ட கோயிலின்
இருளடைந்த மூலையில் யாரைப் பூசிக்கிறாய்?
கண்களைத் திறந்து உன் கடவுள் உன்
முன்னிலையில்
இல்லையென அறிந்துகொள்!
கழனமான தரையில்
ஏர் கட்டி உழுவாரிடமும்

சிலை அமைக்கச் சரணாக்கல் உடைப்பாரிடமும்
 அவன் இருக்கிறான் அவர்களுடன் அவன்
 மழையில் நனைகிறான்
 வெயிலில் உலர்கிறான் அவன்
 ஆடையில் தூசி படிந்திருக்கிறது. உன்
 கவாயத்தை களைந்தெறி
 அவனைப் போலவே நீயும்
 பூமியில் இறங்கி வா! - உன்
 ஆடை கிழிந்து அழுக்கடைந்தால் என்ன?
 நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ உழைத்து
 நின் ஈசனைக் கண்டுகொள்

(கீதாஞ்சலி - 11)

இதற்கு மேலாக இறைவனைக் காண்
 பிப்பதற்கான எந்த வழியையும் உதாரணம்
 தரல் முடியாது. 'உழைப்புத்தான் இறைவன்'
 செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பது அவரது
 வாதம்.

மேலும் இந்த உலகம் எவருக்கும்
 பொதுவான எல்லையற்றது. பேதங்களைக்
 கடந்தது. இங்கு எல்லோரும் சமம் என்பதே
 அவரது வாதம்.

எங்கு மனம் பயமற்று விளங்குகிறதோ
 எங்கே தலை கம்பீரமாய் நிமிர்கிறதோ
 எங்கு அறிவு சுதந்திரத்துடன் பொலிகிறதோ
 எங்கு குறுகிய சாதி மதப் பிளவுகளால்
 உலகம் உடையாமல் உருப்பெறுகின்றதோ
 எங்கு உண்மையின் ஆழத்தினின்றும்
 சொற்கள் உதயமாகின்றனவோ
 எங்கே தளரா முயற்சி பரிபூரணத்தை நோக்கி
 கைகளைப் பரப்புகின்றதோ
 எங்கு பகுத்தறிவென்னும் தெளிந்த ஆறு
 மாண்டொழிந்த பழக்கங்களான
 பங்கரப் பாலை மணலில் பாயாது மீள்கிறதோ
 எங்கே விரிந்த சிந்தனையிலும் செயலிலும்
 எனது உள்ளத்தை நினைது அருள்
 இழுத்துச் செல்கிறதோ
 அந்தச் சுதந்திர சுவர்க்கத்தில் - என் அப்பனே
 எனது நாடு விழித்தெழுவதாக

(கீதாஞ்சலி - 35)

கட்டற்ற சிந்தனைத்தளம், யாதுமுறே
 யாவருங் கேளிர் என்ற உலகப் பொதுமை,
 சத்தியம், தளர்வறியா முயற்சி, பகுத்தறிவு,
 விரிந்த சிந்தனை இவையே தாகூரின்
 இதயதாகமாகின்றது. இதையே அவர் தன்
 உலகப் பயணங்களிலும் வற்புறுத்தினார்.
 1911 இல் அவர் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும்
 பிரித்தானியாவுக்குமான பயணத்தைத்

தொடங்குமுன் தன் நண்பர்களுக்கு இவ்வாறு
 எழுதுகிறார்:

"I am getting ready to travel to faraway
 lands. Not that I have any particular needs to
 do so. But for some time I have thirsted inside
 my heart to go round the world. In fact I have
 been restless to feet away from my narrow
 space. All our life we live in a fenced in area
 of our own creation. when on occasions we
 do break down the barriers and move out to
 the wide world, the reality strikes us that we
 were not born within the confines of a walled
 prison." (Bharati Ray, through the prism of
 travel: Rabindranath Tagore's internationalism
 - Tagore and SriLanka, Rabindranath Tagore
 150th Birth volume, 2013, Colombo.)

நூல் : மறைந்தும் மறையாதவர்கள்
ஆசிரியர் : இணுவையூர் ஆ.இராகுபதி
பாலநீதரன்

வெளியீடு: **எமதி பதிப்பகம்** விலை : **ரூபா 500/=**
 இந்நூலில் 51 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன.
 சமயப் பெரியார்கள், இலக்கியவாதிகள்,
 கலைஞர்கள், அரசியல்வாதிகள், சமூகச்
 செயற்பாட்டாளர்கள் எனப் பலதரப்பட்ட
 ஆளுமைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் இந்
 நூலில் அடங்கியுள்ளன. இவ் வகையில்
 ஆளுமைகள் பற்றி ஆர்வம் உடையோருக்கும்
 மாணவர்களுக்கும் பயனுள்ள நூலாக
 இது அமைந்துள்ளது. இந்த ஆளுமைகள்
 பற்றி வாசித்து அறிந்து கொள்வோர்
 தாமும் அந்நிலையை எய்த வேண்டும் என
 ஆற்றுப்படுத்தும் செயற்பாடாகவும் இந்
 நூல் அமைந்துள்ளது விதந்துரைக்கப்பட
 வேண்டியதாகும். வாசகர்கள் தமது
 மனங்களை வளம்படுத்திக் கொள்ளவும்
 செம்மையுறச் செய்வதற்கும் இக்கட்டுரைகள்
 வழிவகுக்கின்றன. மேலும் குறிப்பிட்ட
 தினங்களை நினைவு
 கூரவைக்கும்
 எழுத்துக்களாகவும்
 சில கட்டுரைகள்
 அமைந்துள்ளன.
 பயன்மிக்க
 இந்நூலை எழுதிய
 ஆசிரியர்
 பாராட்டுக்
 குரியவர்

இவ்வாறான தாகூரின் மனிதநேயமும் உலகப் பொதுமையும் குறித்து விமல்திஸாநாயக்க (The Poetic humanism of Rabhindharnath Tegore - opcit 8 - 101 - 107) என்பவர் அவற்றை ஆறு வகையாகப் பாகுபாடு செய்கிறார்:

- 1) மனிதநேயத்தை விபரித்தல்
- 2) தேசியவாதத்தை வெளிப்படுத்துதல்
- 3) கல்வியைப் பரப்புதல்
- 4) கலாசாரத்தில் நவீனத்துவம்
- 5) உலகக் குடியரிமையில் பொதுமைத் தன்மை(Cosmopolitanism of world citizenship)
- 6) சுதந்திரம் (Freedom)

என அவர் அதனைப் பன்முகப் படுத்துகின்றார். தாகூரின் ஆக்கங்களையும் அவரது செயற்பாடுகளையும் உற்றுநோக்கும் போது, இவ்வாறான பாகுபாடுகள் பொருத்தமானவையென்றே கருதமுடிகின்றது.

அவர் தனது கவிதைகளில் அல்லற்படும் மானிடர்க்காய் குரல் கொடுத்தார் உழைக்கும் மக்களின் வியர்வையைக் கண்டுமனமுருகினார். அவர் ஒரு தேசியவாதி. இந்தியப்பண்பாட்டின் வேர்களின் மீது மிகுந்த ஆழங்காற்பட்டவர் அதனால் தான் ஓர் இந்தியன் என்ற தளத்தில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்ட தேசியவாதியாக நின்றார். அவர் எழுதிய இந்திய தேசியகீதம் இதற்கொரு சான்று, தாகூரின் சாந்திநிகேதன் கல்வி பற்றிப் பலர் எழுதினர் விபரித்தனர். அம்ரிதா சென், சத்யஜித்ராய் முதலியோர் இதில் முக்கியமானவர்கள். 'தாகூரின் கல்வி தொடர்பான அணுகுமுறைகள் அவரது மனிதநேய சக்தியின் ஆழங்காற்பட்ட பிரதிபலிப்புகள்' என அவர்கள் கூறுகின்றனர். கல்வியில் மரபுசார்ந்த கலாசாரங்களான கலை, இசை, அரங்கு, நாட்டியம் என எல்லாவிதமான அம்சங்களுக்கும் அவர் முக்கியம் கொடுத்தார். கல்வியும் கலையும் மற்றவரை மதிக்கவும், குறுகிய நிந்தனைகளைத் தகர்க்கவும், மனிதநேயத்தை வளர்க்கவும் பயன்பட வேண்டுமென்பதே அவர் நோக்கம். அதுபோலவே இந்தியாவைத் 'தேங்கிக்கிடக்கும் குட்டையாக' நிலை நிறுத்த அவர் முனையவில்லை. புதிய சித்தாந்தங்களுக்கும் திருட்டாந்தங்களுக்கும் இந்தியா முகங்கொடுக்க வேண்டும்மென்பது அவர் அவா. மரபுக்கும் நவீனத்துக்குமிடையிலான ஒரு சமநிலையைப் பேண அந்த எண்ணம் உதவியது.

அவருடைய நாவல்கள் (உலகம் வீடும், நான்காம் அத்தியாயம்) இதனைத் தெளிவுறுத்தின. தாகூர் 'இந்திய மண்ணில் ஆழமாக வேர்விட்ட குடிமகன், அதேவேளை உலகக் குடிமகனும்' ஆவார் என்பர் அறிஞர். அவர் இந்திய நாட்டின் பண்பாட்டில் எவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருந்தாரோ அவ்வளவு அக்கறை மேலைத்தேயப் பண்பாட்டிலும் கொண்டிருந்தார். அவரது 'விஸ்வபாரதி' பல்கலைக்கழகமும் அதன் செயற்பாடுகளும் அதற்குச் சான்று. மேலாக, விடுதலை உணர்வை அவர் தமது ஆக்கங்களில் வற்புறுத்தினார். அது தனிமனிதம் சார்ந்தது - 'விட்டு வடுதலையாகி நிற்கும்' தன்மையது. அது இயல் கடந்த விடுதலை.

தாகூரின் உலகப்பயணங்கள் அவரது ஆளுமையைச் செப்பனிட்டன என்று கூறுவதை விட, அவர் உலக மக்களுக்கான நற்செய்திகளைச் சமந்து சென்றார் என்றே கூற வேண்டும். அவர் நிலைநிறுத்த விரும்பியதெல்லாம் சமாதானம், சகோதரத்துவம், மற்றும் மனிதநேயம் மட்டுமே. அவர் அந்தப் பயணங்கள் யாவற்றையும் புனித யாத்திரையாகவே கருதினார். இலங்கை உட்பட முப்பது நாடுகளுக்கு அவர் பயணம் செய்தார். இலங்கைக்கு அவர் 1922, 1928, 1934 ஆகிய ஆண்டுகளில் விஜயம் செய்தார். அவருடைய வருகை பற்றிய பதிவுகளைப் பரக்கக் காணமுடிகிறது. அதன் தொடர்வினையாகத்தான் அவர் 1934 இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் வருகை தந்திருந்தார்.

1934 யூன் 12 ஆம் திகதி யாழ். மத்திய கல்லூரியில் உரையாற்றினார். அதற்குமுன் இலங்கையில் உரையாற்றும்போது 'நான் இராமச்சந்திரரது தேசத்தினின்றும் என்னுடைய இயலுமையால் பாலமொன்றைக் கட்ட முனைகிறேன். இந்தப் பாலம் வெறுமனே செங்கற்களாலும் கற்களாலும் உருவாக்கப்பட்டதல்ல. இரு மனிதர்களுக்கிடையே இடைவெளியைக் குறைக்கவல்ல தொடர்பாடல் எனும் வழியைச் சமைக்கக்கூடிய சிறந்த மூலங்களான கவிதை, பாடல் மற்றும் ஓவியம் ஆகியவற்றின் அழகினை வெளிப்படுத்தி அமைக்க விரும்புகிறேன்' எனக் குறிப்பிடுகிறார். கலைகளின் மூலமே மானிட நல்லிணக்கத்தைக் கட்டியெழுப்ப முடியுமென்பதில் அவர் தீவிர நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

தசைவிரி கோலம்

**பண்பாடு காக்கும் தம்முள்
பண்புதனை சொல்ல நீனைத்தால்
பண்பாடு நிலையே பெரும்
வேதனையின் வீளிம்பினலை
ஐவ்ரீன பத்தினியாம் த்ரௌபத்
அக்கீரமக் காரர்கள் மத்தியிலே
ஆடை உரீக்கப்படுதல் அம்மம்மா
கண்ணின் காதுகளில் கேட்க
அவனோ தன் அருளாட்சியினால்
த்ரௌபத்யின் மாணம் காத்தான்
அன்றொருநாள் குளத்தினிலே
கண்ணின் மாணம் காத்த த்ரௌபத்க்கு
இன்றோ கண்ணின் ஆடையீய்ந்து
த்ரௌபத்க்கு கற்பைக்காத்தது உண்மை
வீதியில் இன்றோ தமிழ்ச்சீ
தன்துயரம் சொல்ல கதறும் கோலம்
தலைவீரகோலமாக காட்சீதருவது
கண்ணுள்ளோரே ஏற்பீர்களா?**

“இந்தியாவின் ஆத்மிகம் இலங்கைக்கு வருகை தந்துள்ளது. நல்ல இலட்சியங்கள், தெய்வீக தத்துவம் முதலானவற்றைப் பிரசவித்த நாட்டிலிருந்து மலைமுகடு, கடல் என்ற தடைகளைக் கடந்து இந்தப் பூமிக்கு வந்துள்ளது. எனினும், கடந்த காலங்களில் இலங்கை இந்தியாவில் இருந்து அந்நியப்பட்டுப்போனது. அந்த அந்நியத்தை நீக்கி, பண்டைய அதன் தொடர்பை மீட்க நேரடியான கலையின் மொழியில் பேசி முயல்வேன்” என்றார்.

இலங்கையில் அவர் சிங்கள மக்களிடத்தில் செலுத்திய செல்வாக்கைப்போல தமிழ் மக்களிடம் ஊடுருவவில்லை என்றே குறிப்பிடலாம். அதற்கான பல காரணிகள் இருந்தன. அவற்றுள் முதன்மையானது வங்கத்துக்கும் இலங்கை சிங்கள மக்களுக்கும்ான பிதூரார்ஜிதமேயாகும். அதனைத் தொடர்ந்த தொடர்புகளும் சாந்தி நிகேதனும், விஸ்வபாரதியும் ஏற்படுத்திய சமயம்சார் உறவுகளும் இசை மரபும் மொழித் தொடர்புகளும் அவர்களை அவ்வாறு இணைத்திருந்தன. எனினும், இந்திய தேசத்தின் கடைக்கோடியிலும் இலங்கையிலும் வாழ்ந்த தமிழர்களில் அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கம் குறைவு என்றே குறிப்பிடலாம். மகாகவி பாரதியார் தாகூர் பற்றி அறிந்துள்ளார். அவரது எழுத்துக்களைக் கூர்ந்து படித்துள்ளார். மார்டன் ரிவியூ என்ற ஆங்கில சஞ்சிகையில் வெளிவந்த இரவீந்திரருடைய சிறுகதைகள் எட்டையும் ஐந்து கட்டுரைகளையும் பாரதி மொழிபெயர்த்துள்ளார். அதுமட்டுமல்ல அவற்றின் போக்கைப் பாராட்டியும் எழுதியுள்ளார். (கைலாசபதி, க., 1962, ப.13)

தாகூரின் புதிய போக்கும், அவர் மொழி மீது கொண்ட பற்றுறுதியுமே பாரதியை அவ்வாறு ஈடுபடச் செய்தது எனலாம். தாகூர் தன் மொழி மீது கொண்ட பற்று மிகையானது. ‘கல்வி கற்கும் பாதை’ என்ற அவருடைய கட்டுரையை இதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். அத்துடன் இந்தியாவிலே பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு விழாவொன்றிலே தாகூர் தமது தாய் மொழியிலேயே பேருரையாற்றினார். அவர் தமிழ்நாட்டுக்கு விஜயம் செய்தபோது சாந்தி நிகேதனில் தமிழ்நாட்டுக்கும் ஒரு பவனம் அமைக்கலாம் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

அக்காலத்தில் சுவாமி சுத்தானந்தபாரதியாரும் அவரது நண்பர் ஒருவரும் ஆங்கிலத்திலேயே புகழ்மாலை ஒன்றை எழுதி வாசித்தனர். அப்போது தாகூர்,

“இந்த மாதிரி தங்கள் தாய்மொழியில் பாடினால் நன்றாயிருக்குமே! நம்மவர் தாய் மொழியை மறந்து பிழைப்புக்குக் கற்ற அந்நிய மொழியில் கவிபாடுவது பொருத்தமில்லாத வழக்கம். இந்திய சுதேச பாஷைகளை வளர்க்க வேண்டும். எனது வங்க ஹிருதயம் வங்கத்திலேயே பாடும். தமிழ் ஹிருதயம் தமிழிலே பாடுவது நல்லது. குயிலுக்குத் தன் பாட்டுத்தான் பொருத்தமாகும். குயில் கிளியை அபிநயித்தல் பொருந்தாது என்று குறிப்பிட்டாராம்.” (சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் : 1942 : வரகவி தாகூர், அன்பு நிலையம், திருச்சி.ப.91)

தாய்மொழியுடனும் தமிழ் நாட்டுடனுமான

அவரது தொடர்பும், தமிழ் மக்களிடையே அவருக்கிருந்த மதிப்பும் தொடர் வளர்ச்சி காணவில்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. அதற்கான அரசியல் பின்புலங்கள் வேறானவை.

இன்றைய நாட்களில் நாம் இரவீந்திரரை நினைவு கூருகிறோம். கொண்டாடுகிறோம். ஆயின், அவர் நமக்குச் சொல்லிச் சென்றவற்றையும், பாதுகாத்தவற்றையும், மீட்டுருவாக்கம் செய்தவற்றையும் மறந்தவர்களாக, “யுத்த மேகங்கள் சூழ்ந்து, மதத்தாலும், மொழியாலும், இனத்தாலும் எல்லைகளாலும் சிதறுண்டுபோன மனிதநேயங்களற்ற எரியும் பூமிப்பந்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். மூத்தோர் சொன்னவற்றை, நிகழ்த்தியவற்றை, பாதுகாத்தவற்றைப் பறிகொடுத்துவிட்டு

எல்லைகளைத் தகர்ப்பதும், தேசங்களை இணைப்பதும் தாசூர் பிரகடனம் செய்த அன்பினால், மனிதநேயத்தால். உண்மையால்.

இவ்விடத்தில் ஜவகர்லால் நேரு தாசூரைப்பற்றிக் கூறிய கூற்றுடன் இந்தக் கட்டுரையை நிறைவுக்குக் கொண்டுவரலாம்.

நமது கண்முன்னே இதோ ஒருவர், இந்திய நாட்டின் பண்டைக்கால ரிஷி ஒருவரைப்போல, நமது பண்டைப் பழம் அறிவுச் செல்வத்தை நன்கு பெற்றவராகவும் இக்காலத்துப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வருபவராகவும் வருங்காலத்தைப் பற்றித் தளராத நன்னோக்கு உடையவராகவும் காணப்படுகின்றார். அவர் வங்காள மொழியில் எழுதிவந்தார். ஆயினும், அவருடைய மனத்தின் பரந்தநோக்கு இந்தியாவின் எந்தத் தனிப் பகுதிக்குள்ளும் அடங்கி ஒடுங்கக் கூடியது அன்று. அது அடிப்படையில் அனைத்திந்திய மனம். அதே சமயத்தில் அது மானிடவர்க்கம் முழுவதையும் தழுவி நிற்பது. அவர் நமது நாட்டினர், அகில உலகினரும் கூட, மானிட அனுபவம் முதிர்ந்து பக்குவம் பெற்ற அறிவு எனும் இருபெரும் திரள்களின் மாபெரும் சிகரம் அவர். (ஜவகர்லால் நேரு : 1959: முன்னுரை, வங்க இலக்கிய வரலாறு)

(யாழ்ப்பாணம் உதவி இந்தியத் தூதுவராலயத்தின் அனுசரணையுடன் 13-06-2015 அன்று இரவீந்திரநாத் தாசூரின் 154 ஆவது பிறந்த தினம் யாழ்ப்பாணம் பொது நூலகத்தில் கொண்டாடப்பட்டபோது ஆற்றிய உரை)

உடனாதவியவை

கைலாசபதி, க. (1992) **இருமகாகவிகள்**, சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ்.

சுகுமார் சென். (1965) **வங்க இலக்கிய வரலாறு**, (மொ.பெ) பெ.ந. அப்புஸ்வாமி, சென்னை, கலைமகள் காரியாலயம்.

சுத்தானந்த பாரதியார். (1942) **வரகவி தாசூர்**, திருச்சி, அன்பு நிலையம்.

ரவீந்திரநாத்தாசூர். (1950) **கீதாஞ்சலி**, (மொ.பெ.) வி.ஆர்.எம். செட்டியார், சென்னை, ஸ்டார் பிரசுரம்.

ரவீந்திரநாத்தாசூர். (2008) **கீதாஞ்சலி**, (மொ.பெ) சோ. நடராசன், கொழும்பு - சென்னை, குமரன் புத்தக இல்லம்.

Radha chakravarty, (2013) Tagore and Sri Lanka, Colombo; Indian cultural centre.

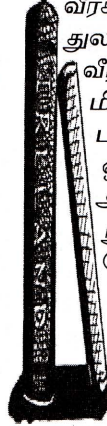

நூல் : உட்பு நாடார் வழக்காற்றில் திரௌபதை.

ஆசிரியர்: **உட்புரீ வீர சொக்கன்**
வெளியீடு: **உட்பு இளம் தாரகை வட்டம்**

ஏறக்குறைய 350 வருடகால வரலாற்றுச் சிறப்பைக் கொண்டது புத்தளம் மாவட்டத்தில் உள்ள உட்புரீ கிராமம். இக்கிராம மக்களிடையே பல தரப்பட்ட தெய்வ வழிபாடு காணப்பட்டாலும் அவற்றுள் திரௌபதை வழிபாடு முதன்மைபெற்று விளங்குகிறது. தொழில் முறைகளுக்கும் சிறுதெய்வ வழிபாடுகளுக்குமுரிய தொடர்புகள் உட்புரீ தனித்துவத்தின் பிறிதொரு பரிமாணம். திரௌபதையம்மன் வழிபாடும் வீரச் செறிவுடன் இணைந்த பண்பாட்டின் துலக்கமாகிறது. காளியம்மன் வழிபாட்டில் வீரமும் காவலும் இணைந்துள்ளன.

மிக நுணுக்கமாக பண்பாட்டின் ஒவ்வொரு அடிநிலை அலகுகளையும் நூலாசிரியர் தெளிவுறக் காட்டியுள்ளார்.

—எஸ். கருணானந்தராஜா

ஈழத்தில் கருவாஞ்சீர்குடி
கீராமத்தல் பிறந்த இவர், தற்போது
இலண்டனில் வாழ்கிறார்.

இலக்கியச் செயற்பாடுகள்:

கொழும்புத் தமிழ் சங்கம் நடாத்திய
உடன் கவிதையாக்கற் போட்டியில்
புரீசு, 1986 வீரகேசரி சிறுகதைப்
போட்டியில் முதற் புரீசு போன்றன
இளமைக்கால சாதனைகளுந்
சீலவாகும்.

இந்தியா ஸ்ரீராம் நிறுவனத்தினரின்
2006 பாரத 124 நகழ்வில் இவரது
“பாரதயின் குயில் பாட்டின் தத்துவ
மர்மம்” எனினும் ஆய்வு நூல்
பரிசு பெற்றது. இந்நூல் 2010 இல்
பெண்ணை வானவில் பண்பாட்டு
மைமத்தினரால் “பாரதயின்
குயில்பாட்டின் தத்துவ ரகசியம்”
எனினும் பெயரில் நூலாக
பெளியிடப்பட்டது.

வள்ளுவன்காதல்,
ஈழத்தாய்சபதம் ஆகிய ஏனைய
நூல்களோடு ஈழத்தாய்சபதம்
கவிதைக்கான ஒல்த்தட்டையும்
பெளியிட்டிருக்கிறார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்ச் சங்க இதழாசிரியராகவும்,
கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க
நிர்வாக சபை உறுப்பினராகவும்
பணி புரிந்துள்ளார்.

தற்போது பீர்த்தானிய ஈழவர்
இலக்கியக் கழகத்தின்
ஸ்தாபக உறுப்பினராயிருந்து
செயற்பட்டுவருகிறார்.

துணையாளர் சிறுகதை

இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு, பொந்தில் இருந்து
சீறிவரும் பாம்பு போல அக்குழாய் ரயில் பிளாட்பாரத்தருகில்
வந்து நின்றது. கதவுகள் திறக்கப்பட்டதும் முதியவர்
தட்டுத்தடுமாறி ஏறினார். அவருக்கு வழிவிட்டுக்கொடுத்த
சாரா அவரைப் பின்தொடர்ந்தாள். காலியாக இருந்த
இருக்கையில் அமர்ந்த கிழவரின் முன்னால் அவள் இருந்து
கொண்டாள்.

ஏனோ! அந்தக் குழாய் ரயில் நிலையப் பிளாட்பாரத்தில்
அவரைப் பார்த்ததிலிருந்து சாராவுக்கு அவருடன் சீண்ட
வேண்டும் போலிருந்தது. எப்படி அவருடன் கதை கொடுப்பது
அல்லது வம்புக்கிழுப்பது என்று தெரியாமலிருந்தவளுக்கு
முதியவரின் பக்கத்திற்கிடந்த லண்டன் மெட்ரோ பத்திரிகை
கைகொடுத்தது.

முதியவர் தனது பக்கத்திற்கிடந்த பத்திரிகையை வாசிக்க
எடுக்கப் போனபோது எதிரிலிருந்தவள் பாய்ந்து அதைச்
சட்டென்று எடுத்தாள். கிழவருக்கு முகம் சுருங்கிவிட்டது.
அதுவோர் இலவசப் பத்திரிகை. அதற்குப்போய் இந்தப்
பாய்ச்சல் பாய்கிறாளேயென்று நினைத்துக்கொண்டார்.

பத்திரிகையை எடுத்த சாரா அதனைச் சற்றுப்
புரட்டிப்பார்த்துவிட்டுத் தனக்குப் பக்கத்தில் வைத்தாள்.
முதியவரோ அந்தத் தருணத்தைப் பயன்படுத்திப்
பத்திரிகையை மீண்டும் எடுக்கக் கைகளை நீட்டினார்.
அவளோ மீண்டும் சட்டென்று அதனையெடுத்துத் தனது
மடியில் வைத்துக்கொண்டாள்.

அவருக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. முறைப்போடு
அவளது முகத்தை உற்று நோக்கினார். ஒரு கணம்தான்!
அவரால் அவளது குழந்தை முகத்தை அதற்கு மேல்
அப்படிக்க கோபத்தோடு பார்க்க முடிய வில்லை. அவளோர்

அழகு தேவதை. வேற்றினக் கலப்பாலேற்பட்ட ஹைபிரிட் மெருகினால் கடைந்தெடுத்த தந்தச்சிலை போலிருந்தாள். அவளது குறுகுறுத்த கண்களில் தெரிந்த விஷமம் அவரை என்னவோ செய்தது. குளிரில் அப்பிள் பழத்தைப்போலச் கன்னஞ் சிவந்திருந்தாள். அவளது தெற்காசிய ஐரோப்பியக் கலப்பின முகவெட்டைப் பார்த்தபோது நெஞ்சில் ஒரு கிழுகிழுப்பு உண்டாகியது. ஆனாலும் தன்னைத் தனது வயதை மதியாமல் அப்படி அவள் செய்வதை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தையாவது கூறிவிட வேண்டுமென்று அவர் உள்ளம் விரும்பியது. சே! வெறும் இலவசப் பத்திரிகைக்காக அவளுடன் ஏன் வாதிடவேண்டுமென்று இன்னொரு புறம் அவர் மனம் தடுத்தது. இருந்தாலும் அவளுடன் பேசிப்பார்க்கலாமென்று முடிவுசெய்தார். அவர்களது உரையாடல் ஆங்கிலத்திலேயே நடந்தது.

“அந்தப் பத்திரிகையைக் கொஞ்சம் தருகிறாயா? சற்றுப் பார்த்துவிட்டுத் தருகிறேன்.” என்று கேட்டார். அவளுக்கு அதைக் கொடுக்க மனமில்லை. கொடுத்தால் கிழவர் பத்திரிகையில் மூழ்கிவிடுவார். அதன்பிறகு அவளால் அவரிடம் பேச்சுக்கொடுக்கவோ அவரை வம்புக்கிழுக்கவோ முடியாது போய் விடும். ஏன்தான் இந்தக் கிழவனோடு எனக்கு இப்படிக்கவர்ச்சியாயிருக்கிறதோ தெரியவில்லையென்று தனக்குள் அலுத்துக் கொண்டவள், தன் பிடிவாதத்தை விடாமல் “இல்லை நான் தரமாட்டேன் அது எனக்கு வேண்டும்.” என்று பதிலளித்துவிட்டு, அவரை உற்றுப் பார்த்தாள்.

நீ இறங்கும்போது நான் தந்து விடுகிறேன் அதைத்தான் என்று கையை நீட்டியவரிடம் “இல்லை நான் தரமாட்டேன் என்னைத் தொல்லைப் படுத்தாதீர்கள்” என்று கூறிவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

சில கணங்கள் மௌனம். இருவரும் பேசவில்லை. முகத்தைத் திருப்பி அவரைப் பார்த்தவள் தன் அழகு தவழும் முகத்தில் ஓர் விஷமப் புன்னகையை ஓடவிட்டாள்.

பத்திரிகையைத் தராமல் என்னை ஏன் இவ்வளவு கொஞ்சலாகப் பார்க்கிறாள்? என்று கிழவருக்குக் கோபமாக இருந்தது. இருந்தாலும் அவள்மீது கோபப் பார்வையை வீச அவரால் முடியவில்லை. இவள் என்னைக் கிண்டலாகப் பார்க்கிறாளே என்ற

ஆதங்கம் அவருள் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. அவளைப்பார்த்துச் சொன்னார்:

“மனோரம்பியமான உன் முகவழகு என்னை வெகுவாகக் கவர்கிறது. மோனாலீலாவின் மோகனப் புன்னகையை நீ உதிர்க்கிறாய். நீ திருமணம் செய்து விட்டாயா?”

சட்டென்று சற்றுத் தடுமாறியவள் “இன்னும் இல்லை. உங்களுக்கேன் அந்த விசாரணை?” என்று முகத்தைக் கடுமையாக வைத்தபடி வினவினாள். அந்தக் கோப முகமும் அழகாகத்தான் தோன்றியது. அதை ரசித்துச் சிரித்தபடி முதியவர் சொன்னார்:

“ஒன்றுமில்லை. நான் எனக்கேற்றவொரு பெண்துணையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் அதற்குத்தான்.”

“ஓஹோ! அப்படியா! நல்லது. நான் எனது நண்பனிடம் கேட்டுச் சொல்கிறேன். அவன் அனுமதித்தால் உங்களுக்குத் துணையாக வருகிறேன்.”

“அப்படியா! உனக்கு நண்பன் ஒருவன் இருக்கிறானா? நல்லது அவனை எனக்குப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.” - முதியவர் பதிலிறுத்தார். “ஏன் எதற்காக?” - அவள் கேட்டாள்.

“அவனை நான் வாழ்த்த வேண்டும். தேவதையைப் போன்ற உன்னைத் தன் சினேகிதியாக அவன் பெற்றதற்கு எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.”

“சரி, பாங்க் ரயில் நிலையத்தில் நான் இறங்கி அடுத்த ரயிலை எடுக்கவேண்டும் அங்கே அவன் எனக்காகக் காத்திருப்பான். விரும்பினால் என்னுடன் நீங்களும் இறங்குங்கள் அவனை அறிமுகம் செய்கிறேன்.” என்ற அவளிடம்: “நானும் அங்குதான் இறங்கி அடுத்த ரயில் பிடிக்க வேண்டும். என்னை அறிமுகஞ்செய்.” என்றார் முதியவர்.

“இந்தக் கிழவன் சரியான துணிந்த கட்டை. என்று மனதில் நினைத்தபடி பாங்க் ரயில் நிலையத்தில் அவள் இறங்கியபோது முதியவரும் பின்தொடர்ந்தார்.

ஹை! சாரா! என்று கூறியபடி அவளிடம் ஓடிவந்த அந்த மாற்றின இளைஞன் அவளைச் சட்டென்று கட்டியணைத்து அவளது உதட்டில் முத்தமிட்டான். கிழவரை வெட்கத்தோடு கடைக்கண்ணால் பார்த்த அவள் அங்கிள் வாருங்கள் என்று அவரை அழைத்தவாறு தனது காதலனையும் அணைத்துக்கொண்டு வடக்கு லைன் ரயில் பிடிக்க நகரும் படயில்

எறிச்சென்றாள். அவர்கள் போகவும் ரயில் வரவும் சரியாக இருந்தது. மூவரும் ஏறிக் கொண்டனர். முதியவர் அவர்களுக்கெதிரில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“ஐயானி! இந்த அங்கிள் என்னோடு ஸ்நட் போட்டிலிருந்து வருகிறார். தனக்கேற்றவோர் வாழ்க்கைத் துணையைத் தேடுகிறாராம். நான் அழகாயிருக்கிறேனாம். திருமணம் முடித்துவிட்டேனா எனக் கேட்கிறார்.” என்று தன் காதலனிடம் சொன்ன அவள் கிழவரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ஓ அப்படியா! மிகவும் நன்றி அங்கிள். விரும்பினால் கூட்டிக்கொண்டு போங்கள். எனக்கு இவளால் பெரிய தொல்லையாக இருக்கிறது” என்ற அவன் கிழவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

கிழவரும் பதிலுக்கு மிகவும் நன்றியென்றார். அவனை வாழ்த்தவில்லை என்னெனில் அவனோ அவளிலிருந்து வேறுபட்ட நிறத்தவனாயும் இனத்தவனாயும் இருந்தான். அதை அவரால் சீரணிக்க முடியவில்லை. அவளுக்கு அவர் தன் காதலனை வாழ்த்தவில்லையென்று சற்றுக் கவலையாயிருந்தது. சற்று ஏமாற்றமடைந்தவளாய்க் காணப்பட்டாள். முதியவர் அதனைக் கவனித்தார் ஆனால் அதற்காகவாவது அவளது வாடிய முகத்தை மாற்ற அவர் முயற்சிக்கவில்லை.

அவளால் “அங்கிள் உன்னைச் சந்தித்து வாழ்த்துத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்.” என்பதை ஜானியிடம் தெரிவிக்க முடியவில்லை. அப்படிச் சொல்லியும் அந்தப் பாஸிஸ்டுக் கிழவன் தன் ஜானியை வாழ்த்தாமல் விட்டுவிட்டால் ஜானி முகங் குழைந்து போவானே என்று கவலைப்பட்டாள்.

மௌனத்தில் சில நிமிடங்கள் கழிந்தன. முதியவர்தான் முதலில் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“இந்தப் பெண் பெரும் சுயநலக்காரி. நான் எடுத்து வாசிக்க முற்பட்ட லண்டன் மெட்ரோவைப் பாய்ந்து எடுத்துத் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு தானும் வாசிக்காமல் எனக்கும் பார்க்கத் தராமல் அடம்பிடித்தாள்.” என்று ஜானியிடம் முறையிட்டார்.

“அவள் என்னுடனும் அப்படித்தான் அங்கிள். அவள் முன்னால் நான் எதையாவது எடுத்து வாசிப்பது அவளுக்கு அறவே பிடிக்காது. கேட்டால் “வாசிக்க வேண்டு

மானால் லைப்ரரிக்குப் போ! அல்லது எங்காவது தனிமையில் சென்று வாசி.” என்று பறித்து வைத்துவிடுவாள். தனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களோடு இவ்வாறு உரிமையோடு நடப்பவள் இன்று ஏனோ கொஞ்சமும் பரிச்சயமில்லாத உங்களைச் சீண்டியிருக்கிறாள். அவளுக்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.” என்று மிக வினயமாக வேண்டிவிட்டுச் சாராவுக்குச் செல்லாமாய் ஒரு தட்டுத்தட்டினாள்.

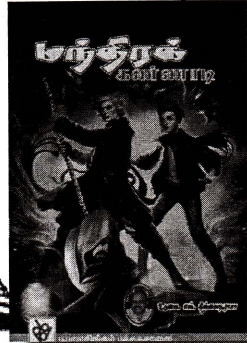
பதிலுக்கு அவள் அவனைத் திருப்பி அடித்தாள். பின்னர் இருவரும் உதடுகளில் சிறிதாய் முத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள். கிழவருக்குச் சற்றுக் கவலையாயிருந்தது. பார்த்துவிட்டுத் தனக்குள் ஒரு பெருமூச்சை விட்டார். அவருக்குத் தன் ஒரே மகளின் ஞாபகம் வந்தது:

நூல் : மந்திரக் கண்ணாடி (சிறுவர் கதை)
ஆசிரியர் : உருவை தில்லை நபராசா
வெளியீடு : பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

உடுப்பிட்டிக் கிராமத்தில் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ராமுவும் பாலுவும் படித்துவந்தார்கள். கிராமத்தின் எல்லையில் பெரிய காட்டின் மத்தியில் உள்ள குடிசையில் ஒரு மந்திரவாதி வசித்துவருவதாகவும் அவனிடம் சக்திவாய்ந்த மந்திரக்கண்ணாடி இருப்பதாகவும் இவர்கள் கேள்விப்பட்டார்கள். அந்த மந்திரக்கண்ணாடி தமக்குக் கிடைத்தால் உல்லாசமாக ஊர்சுற்றித் திரியலாம் என யோசித்தார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஒருநாள் காட்டுக்குச் சென்று மந்திரக்கண்ணாடியைக் கைப்பற்ற எண்ணினார்கள். காட்டுக்குள் சென்றபோது பல இன்னல்களை எதிர் கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு அந்த

மந்திரக்கண்ணாடி கிடைத்ததா என்று அறிய இந்த விறுவிறுப்பான கதையை வாசகர்கள் வாசித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

நால் : கடவுச்சீட்டு

ஆசிரியர்: வி.ஜீவகுமாரன்

வெளியீடு: நற்றிணைப்பதிப்பகம்

நற்றிணைப் பதிப்பகம் உலகளாவிய ரீதியில் நடத்திய சிங்காரம் ஞாபகார்த்த நாவல் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற நாவல் இது. ஈழத்துப் புலம் பெயர் சமூகத்தின் வீழ்ச்சியையும் எழுச்சியையும்

பதிவு செய்யும் நோக்குடன் இந்நாவல் எழுதப்பட்டதாகத் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆசிரியர். தமிழ், சுபா இருவரும் பல்சலைக்கழகக் காதலர்கள். எயர்லங்கா விமானம் மூலம் பிராங்போட் விமான நிலையத்தை வந்தடையும் இவர்கள் விமானத்தின் கழிப்பறையல் தமது பாஸ்போட்டைக் கிழித் தெற்கிறார்கள். 25 வருடங்கள் கழிந்து டென்மார்க்கிலிருந்து இலங்கைக்குத் திரும்பி விமான நிலையத்தில் வைத்தே தமது பாஸ்போட்டை கிழித்தெறிந்து விட்டுத் தமது ஊருக்குச் செல்கிறார்கள். 25 வருடங்களில் அவர்கள் வாழ்ந்த புலம்பெயர் வாழ்க்கை ஏணியும் பாம்பும் விளையாட்டுப்போல் ஏற்றமும் இறக்கமுமாகிவிடுவதை நாவல் முழுவதும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. முதற் பரிசு பெற்ற நாவல் என்ற வகையில் பல்வேறு சிறப்புகளை இந்நாவல் கொண்டிருப்பதை வாசகர்கள் உய்த்துணரலாம். ஆசிரியரின் ஆற்றொழுக்கான சரளமான மொழிநடை நாவலுக்கு ஏற்றம் தருகிறது. கையிலெடுத்தால் வாசித்து முடித்த பின்னரே மறுவேலை என்னும்படியான ஓர் ஒட்டி முப்பு இந்த நாவலுக்கு உண்டு.

புலம்பெயர்

வாழ்வின் ஒரு

வெட்டு

(முகத்தை இந்நாவல் சிறப்பாகத் தருகிறது.)

“பல வருடங்களுக்கு முன் ஜெர்மனியில் ஓர்நாள் அவரும் அப்படித்தான் அந்த வெள்ளை இளைஞனுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தாள். ரயில் நெரிசலில் தன்தந்தை தூரத்தில் நின்றதை அவள் கவனிக்கவில்லை. அவருக்கு உலகமே சுழன்றது. ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தவர் முதலில் மனைவியிடம்தான் தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினார். அவளை அடிக்கவேறு செய்தார். வேலையில் நின்று சற்றுத் தாமதமாக வந்த மகளுக்கு பேசக்கூடாத வார்த்தையெல்லாம் பேசி அடிக்கப் பாய்ந்தபோது, அவள் போலீஸைக் கூப்பிட்டுவிட்டாள். சைரன் ஓசையுடன் நீல வெளிச்சம் பளிச்சுபளிச்சென்று அடிக்க வீட்டின்முன் வந்து நின்ற பொலீஸ் காரை பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களும் தெருவில் போனவர்களும் பார்த்துவிட்டனர். தாயையும் தன்னையும் தூஷணை வார்த்தைகளால் ஏசி அடித்ததைப் பொலீஸாரிடம் மகள் முறையிட்டுவிட்டாள். தந்தைதானேயென்று கொஞ்சமும் கவலைப்படாத மகளின் நடத்தை அவரைத் தாங்கமுடியாத ஆத்திரத்துக்கு உட்படுத்தி விட்டது.

அன்று போலீஸ் அவரைக் கையில் விலங்கிட்டுத்தான் கொண்டு சென்றது. பக்கத்து வீட்டார் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவரால் அந்த அவமானத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. போலீஸ் அவரைச் சிலமணிநேரம் வைத்திருந்துவிட்டு எச்சரிக்கை செய்து வெளியே அனுப்பிவிட்டது. வீட்டுக்கு வரவே மனமில்லை. மனைவியின் தம்பியின் வீட்டிற்கு போய் அன்றிரவைக் கழித்தார். காலையில் மனைவி போன் செய்தாள். இனி அவளது முகத்தை நான் பார்க்கப் போவதில்லை அவளை எங்காவது அனுப்பிவிடு என்று மகளைத் திட்டியவரிடம் தாய், அவள் தன்னோடும் கோபித்துக்கொண்டு அன்றிரவே வெளிக்கிட்டுவிட்டதைக் கூறினாள். வீடு வந்தவர் மகளைப்பற்றி அக்கறைப்படவேயில்லை. நல்ல வேலையில் சுயமாய்ச் சம்பாதித்த அவளோ தன் காதலனுடன் சென்று ஒன்றாய் வாழத் தொடங்கிவிட்டாள். ஐரோப்பாவில் திருமணம் செய்யாமலேயே லிவ் ருஹெதர் எனப்படும் ஒன்றாய் வாழ்தல் பொதுவான ஒரு விடயம். அவரது மனைவிக்கும் மகள்மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டுப் போயிற்று அதனால் அவளுடனான தொடர்புகள் அடியோடு விடுபட்டுப் போய்விட்டன. அவர்கள் லண்டனுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.”

ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சிறிது நேரம் மெளனமாக அவரை இருக்கவிட்டு சிரித்துப் பேசியபடி அடிக்கடி முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்த இளசுகள் இருவரும் அதைச் சற்று நிறுத்தி விட்டு அவரிடம் பேச்சுக் கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

“அங்கின் உங்களுக்குக் குடும்பம்

இருக்கின்றதா?" என்று ஜான் கேட்டான். மெலிதான பெருமூச்சொன்றை விட்ட அவர் சற்று நிதானித்துவிட்டு இல்லையென்றார். "ஏன் நீங்கள் திருமணமே செய்துகொள்ள வில்லையா?" - மீண்டும் கேட்டான்.

"ஏவில்லை திருமணம் செய்தேன். என் மனைவி இறந்துவிட்டாள். அப்படியா மிகவும் மனம் வருந்துகிறேன். "அவ இறந்து நெடுநாட்களாய்விட்டதா?"

"இல்லை சம்பந்தில்லாதான். இன்னும் ஒரு வருடம்கூட முடியவில்லை." அன்று இரவு நான் ரிவி பார்த்துவிட்டுச் சற்று வாசித்து விட்டுத் தூங்கிவிட்டேன். எனக்கு முன்னரே தூங்கச் சென்றவள் காலையில் எழுந்திருக்க வில்லை. இறந்துவிட்டாள். என்றவரின் குரல் தழுதழுத்தது. சாரா தன்னிடமிருந்த பக்கட்டிலிருந்து ரிஸ்யூ ஒன்றையெடுத்து அவரிடம் நீட்டினாள். தாங்கல் என்று கூறி அதைவாங்கியவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். அதுவரைக்கும் உற்சாகத்தோடு இருந்தவருக்குத் தன் மனைவியின் ஞாபகம் வந்ததும் துக்கம் வந்து தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது.

இளசுகள் இருவருக்கும் அவரிடம் மேற்கொண்டு பேச்சுக்கொடுக்கத் தயக்க மாக இருந்தது. அவரின் துயரங்களைக் கிளறி வேதனைக்குள்ளாக்க இருவரும் விரும்பவில்லை. இளமை வாழ்வில் அவர் எப்படியெல்லாம் தன் மனைவியுடன் வாழ்ந்திருப்பார். இப்போது அவருக்கு முன் நாமிருவரும் இருந்து காதல் செய்து கொண்டிருந்தால் தனது பழைய ஞாபகங்களை நினைத்துக் கவலைக்குள்ளாகி விடுவாரே என்ற சங்கடத்தில் அவர்கள் தங்கள் காதல் சேட்டைகளையே நிறுத்திவிட்டார்கள். வேலைவிட்டு வீடு செல்கின்ற பலர் தூங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஜானியும் தூங்கி விட்டான். வழமையாக அவர்கள் இருவரும் அணைத்தபடிதான் ரயிலில் தூங்குவது வழக்கம். அன்று அந்த அமைதியிலும் அவள் அவனிடமிருந்து விலகியே இருந்தாள். இதைப் பயன்படுத்தி முதியவர் அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார்:

"அன்பே! நீ என்ன செய்கிறாய்?"

நான் ஓர் நர்ஸாகப் பணிபுரிகிறேன் அங்கின்.

"உனது காதலன்?" "அவர் ஓர் ஆபீஸ் நிர்வாகி. ஆனால் இருவருக்கும் வேறு வேறு இடங்கள். நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளுமும் வீடு

திரும்பும்போது பாங்க் ரயில் நிலையத்தில் சந்தித்துக் கொள்வோம்.

"நீ அவரை மணஞ் செய்யப் போகிறாயா?" "நாங்கள் இப்போதும் ஒன்றாய்த்தான் வாழ்கிறோம் இன்னும் திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை, தேவையேற்படும் போது அதைச் செய்வோம்."

"தேவையென்றால்? என்ன தேவை? எத்தகைய தேவை? எப்போது அது ஏற்படும்?" - முதியவர் கொஞ்சம் வரம்பு கடந்து கேட்டார். அவர்களின் தனிப்பட்ட விடயமது. ஆனாலும் அவள் அதைப் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

வெளிப்படையாகவே சொன்னாள்- "எங்களுக்கு ஒரு குழந்தை தேவைப்படும்தோது திருமணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கலாமென்று இருக்கிறோம். அப்போதுகூட அது தேவையில்லை. ஆனாலும் அதுதான் எங்கள் நோக்கம். இந்த வருடக் கோடை விடுமுறைக்கு எங்காவது சென்று வரவேண்டும். அதன் பிறகுதான் திருமணத்தைப்பற்றிச் சிந்திப்பது என்றிருக்கிறோம்.

"ஓஹோ அப்படியா? உனது கோடை விடுமுறை மகிழ்ச்சியாயமையட்டும்." - முதியவர் வாழ்த்தினார் அவள் நன்றி சொன்னாள்.

முதியவர் தன்னிடம் சற்றுத் தனிப்பட்ட விசாரணைகளைச் செய்ததை அவள் ஏனோ பெரிதாக எடுக்கவில்லை. வேறு யாராகவும் இருந்திருந்தால் உடனே ஆத்திரமடைந்திருப்பாள். இவரது கேள்வி அவளை அப்படி ஆத்திரப்பட வைக்கவில்லை. அதுபற்றி அவளுக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆனால், தன்னை அப்படி விசாரித்த கிழவரிடம் அதேபோன்று தனிப்பட்ட விடயங்களைக் கேட்கத் தனக்கும் உரிமையிருக்கிறது என்ற துணிவு அவளுக்கு வந்துவிட்டது.

"அங்கின் உங்கள் மனைவி இறந்துவிட்டாளென்கிறீர்கள் அப்படியானால் உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் யாருமில்லையா?" என்ற அவளின் கேள்விக்குப் பெருமூச்சு சொன்றே கிழவரிடமிருந்து பதிலாக வந்தது. சற்று மௌனமாக இருந்த அவர் தான் மனம்வெறுத்து ஒதுக்கிய தன் மகளின் முகத்தை ஒருதடவை மனதில் நினைத்துப் பார்த்தார்.

அவள் இப்போது எங்கேயிருக்கிறாளோ! இறந்துவிட்டாளோ! என்று மனம் கலங்கியது. சிறு வயதில் எத்தனையோ கற்பனைகளோடு அவளை வளர்த்தது, பள்ளிக்குக் கூட்டிச் சென்றது, என்று மறைந்துபோன ஞாபகங்கள்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து அவரைக் குழப்பின. அந்தப் பாழாய்ப்போன வெள்ளைக்காரன் என்மகளை என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டான் என்று தன் மாப்பிளையை மனதில் ஒருநாள் வெறுப்போடு எண்ணிக்கொண்டார். அவனை ஒருநாள் அவர் அந்த ரயிலில் சனநெரிசலில் பார்த்ததுதான். அதன்பிறகு காணவேயில்லை. மகளும் அவனை வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்தால் அப்பா காட்டுமிராண்டித்தனமாக நடந்து எல்லாவற்றையும் கெடுத்துவிடுவாரென்ற பயத்தில் கூட்டிவரவேயில்லை. அதன் பிறகு தொடர்பு முற்றாக அறுந்துபோய்விட்டது. மகள் எங்கோ வெளிநாடு போய்விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டார். அவ்வளவுதான். மனைவியும் மகளைப் பிரிந்த ஏக்கத்தில் நோயாளியாகி இறந்தும் போய்விட்டாள்.

இதையெல்லாம் இந்தப் பெண்ணிடம் எப்படிச் கூறுவது என்று யோசித்த அவரைப் பார்த்து: “என்ன அங்கிள் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?” என்று சாரா கேட்டாள்.

சற்றுத் தயங்கிய அவர் “எனக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள் அவள் இப்போது எங்கே யிருக்கிறாளென்று தெரியாது.” என்றார்.

ஏன் அங்கிள்? அவளைப் பற்றிய விபரம் உங்களுக்குத் தெரியாமற்போனது? அவள் காணாமற் போய்விட்டாளா? நீங்கள் தேடிப் பார்க்கவில்லையா என்ற சாரா கிழவரின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

“நான் அவளைத் தேடவில்லை. நான்தான் அவளை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டேன். அதன்பிறகு அவள் எங்களைத் தொடர்பு கொள்ளவேயில்லை.” என்றவர் அதுபற்றி மேலும் கதைக்க விரும்பாமல் முகத்தைத் திருப்பியபோது, சாரா: “ஏன், ஏன் துரத்தினீர்கள்?” என்று ஆர்வமாகக் கேட்டாள்.

கிழவருக்கோ பதில்கூறச் சங்கடமாயிருந்தது. தனது மகளைப் போலவே ஓர் வேற்றின இளைஞனைக் காதலித்திருக்கும் இவளிடம் நான் அதுபற்றிக் கூறினால் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாள் என்று தடுமாறினார்.

சாராவோ அவரை விடுவதாயில்லை. அவரை உற்றுப்பார்த்தபடியே மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள். கிழவருக்கோ இதற்குமேல் மறைக்க முடியாது, இவள் விடமாட்டாள் என்பது விளங்கிவிட்டது. ஒன்றில் அவளிடம் தன்மகள் ஓர் ஜெர்மன் காரனைக் காதலித்ததையும் அதை அவர் வெறுத்ததையும் கூறவேண்டும் அல்லது சாராவிடம் தனது

தனிப்பட்ட பிரச்சனைகளைப்பற்றி விசாரிக்காதேயென்று ஒரேயடியாக அவளது முகத்தில் டித்தாற்போல் பதில்கூறவேண்டும்.

முதலாவதிலும் இரண்டாவது அவருக்கக் கடினமானதாகவேயிருந்தது. சொன்னார்:

“அவளும் உன்னைப் போலத்தான் ஒரு மாற்றின ஜெர்மன்காரனைத் தன் காதலனாகக் கிக்கொண்டு ரயிலில் முத்தமிட்டுக்கொண்டு திரிந்தாள் அதனை ஒருநாள் பார்த்த நான் அவளை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டேன்.”

சட்டென்று உஷாரான சாரா அவரிடம்: “உங்கள் பெயரென்ன?” என்றாள். அவர் “கணேஸ்” என்றார்.

மறுகணம் இருக்கையிலிருந்து பாய்ந்த அவள் அவரைத் திடீரென்று பாய்ந்து கட்டிக் கொண்டாள். அவளது கண்களிலிருந்து பொலபொல வென்று கண்ணீர் வழிந்தோடியது. “தாத்தா நானாங்கள் பேத்தி தாத்தா! நானாங்கள் பேத்தி! இனி உங்களுக்கு நான் என்றென்றும் துணையாயிருப்பேன் தாத்தா” என்று கரைந்தவள் திருக்கிட்டு விழித்த ஜானியிடம், “ஜானி! ஜானி! இவர் என் அம்மப்பா. இவரின் இளமைக்காலப் படத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான் தேடிக்கொண்டிருந்த என் தாத்தாவைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன்.” என்று குதூகலித்தாள்.

பக்கத்திலிருந்த இருக்கைகளிலிருந்தவர்கள் தங்கள் கட்டை விரல்களை நிமிர்த்திக் காட்டி குட்லக் குட்லக் என்று வாழ்த்தினார்கள். எழுந்து வந்த ஜானி தாத்தாவின் கன்னத்தில் செல்லமாய் ஒரு முத்தமிட்டான். கரைந்துபோன முதியவர் இருவரையும் அணைத்துக் கொண்டார். அவரது கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிய ஜானியிடம் சொன்னார்:

நீ தேவதைபோன்ற என் பேத்தியைக் காதலியாகப் பெற்றிருக்கிறாய் உங்கள் இருவருக்கும் என் நல்வாழ்த்துக்கள். நீங்களிருவரும் விரைவில் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.”

அதற்கு ஜானி சொன்னான்: “அவள்தான் உங்களுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகிவிட்டாளே இனி நான் எதற்கு? சரி சரி பரவாயில்லை, பங்கு போட்டுக் கொள்வோம். அவள் நம் இருவருக்கும் துணையாயிருக்கட்டும்.”

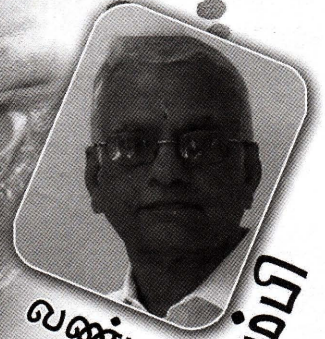
ஜானியும் சாராவும் தம் இதழ்களை ஒரு கணம் ஒற்றிக் கொண்டனர்.

- முற்றும் -
○ ○ ○

ஸ்ரீரீ
இலக்கியத்
தொடர்

கிண்டன் கைவாசம்

பகுதி - 6

வண்டன் சும்பா

நியாலம் - மலையேறும் பயிற்சி

இதுவரை: கைலாசத்தின் வியத்தகு வனப்புகளையும் தெய்வீகத் தன்மையினையும் முதற்பகுதில் நோக்கினோம். யாத்திரையின் பின்னணியை நோக்கியபின்னர் - மலையேற்றப் பயிற்சி மற்றும் பிரயாணத் தேவைகள் தொடர்ந்தன.

யாத்திரையின் ஆரம்பக் கட்டத்தினையும் ஸ்ரீ ருத்ர ஹோமம் ரக்ஷாபந்தனம் அணிதல் ஆகியன தொடர்ந்தன. அன்றைய பசுபதிநாத் தரிசனம் என்றும் நினைவில் நிற்கும். அன்றைய தினம் கத்மண்டு நகர் அறிமுகம் ஆனந்தமானது. அடுத்து, சீனத்துச் சிறப்புகளை சுவைத்தவாறே திபேத் நாட்டுள் பிரவேசித்தோம்.

இனி, தொடரும் பிரயாணம், திபேத் நாடு, எமது அடுத்த தரிப்பு இடமான நியாலம் எனும் முக்கிய நகர் பற்றியும் அவதானிப்போம்.

திபேத்தின் பூகோள நிலை

மாலை 2.30 க்குப் புறப்பட்ட பேருந்து, நேபாள-சீன நட்புப்பாலத்தைக் கடந்ததும், இயற்கை அன்னையின் எழில் மேலும் எம்மை பெருமகிழ்ச்சிசூள்ளாக்கியது. சீனப் பரிசோதனை நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தின் பின்னர், காட்சிகளைக்கண்டு ரசிக்கவும் இளைப்பாறவும் ஒரு இடத்தில் பேருந்து நிறுத்தப்பட்டது.

இந்த ஜங்மு (Zhangmu) என்ற நகரம் சீனப் பரிசோதனை நகரமாகவே கருதப் படுகிறது. இது படிப்படியாக மலை ஏற்றம்

கொண்டதாக நியாலம் என்ற பேருராட்சியின் வலயத்தினுள்ளேயே உள்ளது. இப்பிரதேசம், திபேத்தின் ஏனைய பிரதேசங்களைவிடக் குளிர் சற்றுக் குறைவாக, காத்மண்டு சீதோஷ்ன நிலைபோல இருக்கும்.

திபேத்நாடு சீனப் படையெடுப்பின் பின்னர் சீனக் குடியரசின் பகுதியாக 1951ல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு முன் திபேத் தனிச் சுதந்திர நாடாகப் பல நூற்றாண்டுகள் இருந்தது. பல்வேறு அரசர் களின் ராசதானியாக விளங்கியது. தலாய் லாமா தலைவராக இருந்தார். அவரைக் கௌதம புத்தரின் அவதாரமாகவே கருது கின்றனர். அவரது தலைமையில் திபேத் ஒரு இரக்க உணர்வும் அன்பும் மிகுந்த உலகிலேயே ஒரேயொரு ஆன்மிக நாடாகத் திகழ்ந்தது. இன்றைய சீனாவில் இந்தப்பண்பு எங்கே? திபேத் சீனாவின் கடுமையான தாக்குதல்களால் தலாய்லாமா இந்தியாவில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளார். இன்னும் திபேத்தின் சுதந்திரத்துக்காகப் போராடுகிறார். திபேத் பீடபூமி மாபெரும் செல்வம் மிக்க கனி வளம் நிறைந்தது. எனவே அந்நாடு சீனாவைக் கவர்ந்ததில் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

திபேத்திய முக்கிய பாஷை பெரும்பாலும் பர்மிய பாஷையையொத்தே இருக்கிறதாம்.

சீனா கைப்பற்றிய பின், திபேத்தில் பல நெடுஞ்சாலைகளை சீனா அமைத்துள்ளது. பொருளாதாரத்தில் மங்கியிருந்த திபேத்தை, சீனா படிப்படியாக முன்னேற்ற முயற்சிக்கிறது.

நியாலம் மலைமேயும் பயிற்சி

தற்போது, திபெத்தின் பொருளாதார வளம், அதன் கால்நடைகளும் சுற்றுலாப் பயணிகளிலுமேயே தங்கியுள்ளது. வறுமையின் சின்னம் இன்னும் பிரதிபலிக்கிறது. சுற்றுலா மூலமே பொருளாதாரத்தை முன்னேற்றலாமா? கைலையின் புனிதத் தன்மைக்கு இது ஊறு விளைவித்திடுமோ என்ற பீதி தோன்றியுள்ளது. காலந்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

எங்கும் சீன நாட்டுச் சிகப்புக்கொடி பறப்பதையும் காணலாம்.

நேபாளதிலிருந்து திபேத் பக்கம் வந்ததும், நெடுஞ்சாலைகள் மிகச்சீராகவும், பல புதிய கட்டடங்கள் தோன்றுவதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. இயற்கை அழகிற்குக் குறைவில்லை. பல மைல்கணக்கில் பீடபூமி... அதைச் சூழ வானுயர்ந்த மலைகள்.... இடையே நீண்ட நெடுஞ்சாலை... பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கலாம்.

முதல் நாள் பிரயாணக் களைப்பாலும் - நாம் செல்லும்போது தொடர் மழையும் பெய்ததனால் நல்ல அசதியாயிருந்தது... தூங்கிவிட்டேன். எழுந்திருந்து பார்த்தபோது எமது பேருந்து நூற்றுக் கணக்கான வாகனங்களுக்குள் ஒன்றாக ஒடுங்கிய சாலையேரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சக யாத்திரீகர் பலர் அண்மையிலுள்ள கழிப்பிடத்துக்குச் சென்றுவிட்டதாகவும் அறிந்தேன். இரண்டுமணி நேரமாக எமது பேருந்து நிற்கிறதெனவும் சொன்னார்கள். காரணம்... யாரோ ஒரு முக்கிய அரசியற் பிரமுகர் அப்பாதை வழியாகச் செல்வாராம்.... அதற்கு இடையூறின்றித்தான் இந்த நடவடிக்கையாம். சீனாவில்கூட, இந்தியாவில் வழமையாக

அரசியற் பிரமுகர்களுக்கு “மரியாதை” கொடுக்கும் காட்சிகள் போல, இருக்கும் இந்த நிலை சற்று ஆச்சரியத்துகுள்ளக்கியது. ஆனாலும், பிரயாணிகளை இவ்வாறு சிரமதிருள்ளாக்குவது கஷ்டமாகத்தானிருந்தது. எமக்கும் வேறு வழியில்லை, கிராமவாசிகள் பலரும் சீனச் சிப்பாய்களுக்கு மிக்க பணிவுள்ளவர்களாகவே காணப்பட்டனர்.

இரண்டரை மணி நேரத்தின் பின்னர் ஒருவாறு பேருந்து மெல்ல மெல்ல அசைந்தபோது பலரும் பெருமூச்செறிவது தெரிந்தது. இவ்வாறு பல்வேறு இடங்களில் பேருந்து நின்றதாம்.... சீனச் சிப்பாய்களின் பரிசோதனைக்காக!

முப்பது கிலோ மீட்டர் தூரத்தைக் கடக்க நான்கு மணி நேரம் சென்றது. மாலை 6. 30 யளவில் நியாலத்தை அடைந்தோம்.

நியாலம் நியாலம் சீன ஆதிக்கத்திலுள்ள திபெத்திலுள்ளது. கடல் மட்டத்திலிருந்து 12300 அடி (3750மீட்டர்) உயரத்தில் உள்ளது. குளிர் கொஞ்சம் கடுமையாகத்தானிருந்தது. மழை தூறியவாறே இருந்தது.

திபேத் எல்லையிலிருந்து நியாலம் பாதை முன்பு பெரும் கஷ்டமானதாம்... அதனால் நியாலத்தை நரகத்தின் நுழை வாயில் என ஆங்கிலத்தில் (முன்பு) கூறுவர்.

இப்போது, நல்ல வீதிகளையும், சீமேந்துகொண்டு கட்டப்பட்ட கட்டடங்களும் தகரக் கூரைகளும் கொண்ட நியாலத்தின் காட்சி அதன் அபிவிருத்தியின் பிரதி பலிப்பாகவே தோன்றியது. நாங்கள் வந்தடைந்த சுற்றுலாப் பயணிகள் விடுதியும் அண்மையில் புதிப்பிக்கப்பட்டதாயும் அறிந்தோம். காத்தமண்டு ஐந்து நட்சத்திர “மல்லா” விடுதியிலும் பார்க்க

மிகவும் தரத்தில் குறைவாயிருந்தாலும், வசதி ஓரளவு திருப்தியாகத்தானிருந்தது. எமது உறவினருடன் கைத்தொலைபேசிமூலம் பேசும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. போகப்போக இந்தத் தொலைபேசி வசதி அருகிவிடும் எனவும் அறிந்துவைத்தோம்.

வழமையான கிரமங்கள் பூரணமாகியபின், எமது இருப்பிடங்களுக்குள்சென்று சற்று இளைப்பாறினோம். நாட்பூராவும் பல்வேறு இடையூறுகளைக் கடந்து வந்தபின் நல்ல தொரு ஸ்நானம் செய்தபின் மாபெரும் ஆறுதலாயிருந்தது. பக்கத்தேயிருந்த சக யாத்திரீகரொருவர் எமது திருப்தியக் கேட்டு - போகப்போக இந்நிலை பெரிதும் மாறுபடும்... யாத்திரை என்றால் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களையும் வசதி களையும் எதிர் நோக்கிப் பொறுமையுடன் இறை சித்தனை யோடு யாத்திரையை நிறைவு செய்வதே பிரதானம் என்றும் நினைவு றுத்தினார்! எமக்கு இதன் எதிரொலிப்பு பின்னர் யாத்திரையின் போது நன்கு தெளிவாகியது.

அதிசயிக்கத் தக்கவாறு சூடான இரவுப்போசனமும் தாயாராகி யாவரும் திருப்தியுடன் உண்ண ஆரம்பித்தனர். நேபாள உதவியாளரின் செயற்திறன்கள் அதிசயிக்கத் தக்கனவே. ஆனாலும், எனது உண்ணும் ஊக்கம் மிகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டமாதிரி உணர்ந்தேன். இருந்தும் ஒரு விதமாக சிறிதளவு உள்ளே தள்ளிக்கொண்டேன்

விளைவு அன்று பின்னிரவே தெரிந்தது....

ஜூலை 17: அதிகாலை ஐந்து மணியளவில், உண்ட உணவு அனைத்தும் ஜீரணிக்காது வாந்தியாகவே வெளியே வந்துவிட்டது. பின்னர் சற்று ஆறுதல். இருந்தும், கைவசம் இருந்த மருந்துகளும் நன்கு பயனுள்ளதாகின.

காலையில் உணவே பிடிக்கவில்லை. அன்று காலை மலையேறும் பயிற்சியும் ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்தது. எனவே, அதை மனதிற்கொண்டு, இரு ரொட்டித் துண்டுடன், பாலற்ற தேநீரும் தேனும் உட்கொண்டேன். இந்தக் கிரியைகள் முடிந்தன.

ஏற்கெனவே திட்டமிட்டபடி உடம்பைப் புதிய சூழலுக்கேற்ப இணக்குவிற்பதற்கான மலையேற்றப் பயிற்சிக்குத் தயாரானோம். திடீரென, விடுதி முன்றலில் ஒரு மேஜை அலங்கரிக்கப்பட்டவண்ணம் தோன்றியது. தொடர்ந்து, மெழுகுவர்த்தி, கேக், பூக்கள் சகிதம் வந்திறங்கின. ஆச்சரியப்படவைக்க

இது ஒரு உபாயம். அன்று கைலை பாலாவின் அறுபதாவது பிறந்த தினம் என்பதை அறிய மிக்க மகிழ்ச்சியாயிருந்தது.

எல்லோரும் ஆரவாரத்துடன் பிறந்த நாள் வாழ்த்து இசைக்க கைலை பாலா கேக்கைத் துண்டித்து அகமகிழ்ந்தார். எல்லோருக்கும் கேக் வழங்கியபின், மலை ஏறுதற்குப் புறப்பட்டோம்.

நியாலத்தில், 3700 மீற்றர் உயரத்திலும், எனது உதிரத்திலுள்ள பிராணவாயு, நாடி இயக்கம் எல்லாம் நல்ல நிலையிலிருப்பதாக, சோதனை மூலம் அறிய மிக்க ஆறுதலாயிருந்தது.

நியாலம் ஹோட்டலின் பக்கமாயுள்ள மலையிலேயே இந்தப்பயிற்சி நடைபெற்றது. பலர் வெற்றிகரமாக ஏறத்தாழ அறுநூறு மீற்றர் உயரத்துக்கு ஏறி இறங்கினோம்.

திரும்பியதும் இளைப்பாறிவிட்டு மதிய போஜனம் அருந்தினோம்.

நியாலம் பார்க்க ஆவலோடு - பின்னர் நியாலம் கடைத்தெருவுக்கு நடையிற் சென்றோம். சுமாராக துப்புரவான வீதிகள். கடைகளில் பலவித பொருட்களும் நியாய விலையில் கிடைக்கக்கூடியதாயிருந்தது.

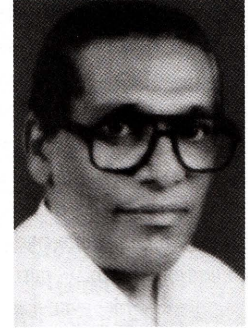
நியாலம் தெருவில் காட்டு எருமைகளும் மாடுகளும் "யாக்"கின் யாத்திரை! - நியாலம் அங்காங்கே ஆடுகள், மாடுகள், ஆங்கிலத்தில் யாக் எனப்படும் காட்டெருமைகள் திரிவதையும் பார்த்தோம் பல்வேறு கடைகள், பெரும் சினிமா காட்சிசாலை போன்ற கட்டடம், சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு உகந்த விடுதிகள் இத்தியாதி கொண்டுள்ள இந் நகரம் உண்மையிலேயே மிக்க வசதியானோர் வதியும் நகரம்போலத் தோற்றமளித்தது.

சுற்றுலாப் பயணிகள், யாத்திரீகர் வருகையால் இதன் செழிப்பு நன்கு பேணப்படுகிறது. எனினும் ஆங்கிலம் ஓரளவுதான் பிரயோசனப்படும். பெரும்பாலும் திபெத்திய மொழிதான் பேசப்படுகிறது. கைப்பாஷையும் கணினியும் எமக்கு நன்றாகவே உதவின. தேவையான சில சில்லறைப் பொருட்களை வாங்கியபின் விடுதிக்குத் திரும்பினோம்.

தொலை பேசியின் மூலம் உறவினருடேன் அளவளாவினியபின் இரவுப்போசனம். பின்னர் துயில்.

(‘கண்டேன் கைலாசம்’ வளரும்...)

ப.ஆப்பன்

அந்தக் குக்கிராமம் சோகத்தால் மூழ்கிக் கிடந்தது.

வாகன விபத்துக்குள்ளான இளைஞன் இம்ரான் அரச மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு இரண்டு நாட்கள். அங்கு சிகிச்சை வசதிகள் குறைவு.

கொழும்புப் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப் போவதாகத் தகவல் கிடைத்தது. அதன் எதிரொலியாகக் கிராமத்தைச் சார்ந்த இளைஞர்கள் - இம்ரானின் நண்பர்கள் மத்தியில் ஒரே பரபரப்பு. கொழும்புக்குக் கொண்டு போனால் போய்ப்பார்த்து ஆவன செய்வதற்குத் தற்போதைய போக்குவரத்துச் சங்கடங்கள் அழுத்துகின்றன.

‘டேய்’ அத்துல் ரஹ்மான்... காலத்த கடத்தாம ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் பாக்கிறது தான்டா புத்தி. அந்தா சொல்லிப் போட்டன்.. மறுஹா அது இதுன்னு குழம்பிக்க தேவ் இல்ல...” அசீம் தன் உள்ளக்குமுறலை வெளிப்படுத்தினான்.

குழுமியிருந்து மற்றவர்களுக்கும் அது சரி போலத்தான் பொறி தட்டியிருக்க வேண்டும்.

“இப்ப என்னடா செய்துது?”

ஒவ்வொருவரது உள் மனதையும் குடைந்து கொண்டிருந்தது கேள்வி.

இம்ரான் ஓ.எஸ் வரைக்கும் படித்துவிட்டு கல்வியைத் தொடர வாய்ப்பில்லாமல்

பரம்பரை விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டு விட்டான்! அவனது நடத்தையும் எவருக்கும் தாராளமாக உதவும் பண்பும்தான் கிராமத்தில் அவனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருப்பதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. அவனுக்கு ஒன்றென்றால் இளைஞர்கள் துடிதுடித் தெழுவார்கள். அந்தத் தளராத துடிப்புக் காரணமாகத்தான் ஓய்வு பெற்ற பாடசாலை அதிபர் சல்மான் கூட முதலில் முற்றாக மறுத்தும் பிறகு மனமிரங்கி இளைஞர்கள் போய் வர ஒரு வாகனத்தை ஒழுங்கு செய்து கொடுக்க முன் வந்து கிராமசேவகரை அணுகினார்.

இந்தச்சூழலில் அவர்கள் தூரப்பயணம் போவது அடியோடு விரும்பத்தக்கதல்லத்தான் ஆனால் சில சட்டத்திட்டங்களுக்கு உடன்பட்டு வாகனம் தேடுவதில் மும்முரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார் அதிபர்.

பாடசாலை விடுதி முன்றலின் மரத்தடியில் மாணவர் கதிரைகளைப் போட்டு அன்றைய பத்திரிகைகளில் பார்வையை அலைய விட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு பழைய மாணவர்கள் வந்து தகவல் தெரிவித்துவிட்டுப் போனார்கள்

அதற்குப் பிறகு பத்திரிகைச் செய்திகளில் மனம் ஒன்றவில்லை. பத்திரிகைகளை மடித்து மற்றுமொரு நாற்காலியில் வைத்துக் காற்றுக்குப் பறக்காமல் கையடக்கத் தொலை பேசியை வைத்தேன்.

தொலைபேசி அலறியது

“சல்மான் சார் பேசுகிறேன், கிராம அதிகாரியின் ஆலோசனைப்படிக்கு வேன் ஒழுங்கு செய்திட்டேன் பாஹிம் சேர். இம் ரானப் பார்க்கப் போறீங்களா..? இருபது பேர் போகலாம்.

“கேள்விப்பட்டதிலிருந்து எனக்கும் போய்ப் பார்க்கத்தான் ஆவல் சேர்..! ஆனா அடுத்த சில நாள் நான் கொழும்புக்குப் போக வேண்டிய தேவை கிடக்கு... அப்ப போய் பாக்கலாமே எண்டு யோசிக்கிறேன்... நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“சரி சேர்... எதற்கும் இன்னும் அரை மணிநேரத்தில் ஸ்கூலுக்கு முன்னால் வேன் வந்து நிக்கும்.... போரவங்க ஸ்கூலுக்கு வருவாங்க.. வந்தாகரியம் இருக்க சொல்லுங்க....”

“ஓகே... சேர்.....”

நான் அறைக்குள் போய் உடைகள் மாற்றி தயாரானேன். இடம் கிடைத்தால் போகலாம் என்ற எண்ணத்தில். எங்களுடைய சமையல் ஸ்பெசலிஸ்ட் நானா தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்தார். தேநீரை அருந்திக் கொண்டிருக்கும்போது எனது சிந்தனை இம்ராணைப் பற்றியே சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது.

சுற்று வட்டாரத்தில் பல கிராமங்களை உள்ளடக்கிய அந்த நகரிலிருந்து சில மைல்கள் தொலைவில் புகழ் பெற்ற ஒரு விவசாயக் குக்கிராமம். சுமார் நாற்பது ஐம்பது விவசாயக் குழுங்களை வாழவைக்கும் சிற்றூர். கிராமத்தில் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒருவருக்கொருவர் உறவுக்காரர்கள். எப்பொழுதும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொள்ளும்போது மரியாதையுடன் புழங்கிக் கொள்வார்கள். கிராமத்திற்கு யார் புதிதாக வந்தாலும் போனாலும் விருந்தோம்பும் கிராமியப் பண்பு மிக உச்சம்.

கிராமத்துப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கு மந்திரி மரியாதை. பல வருடங்களுக்கு முன் நான் இந்தக் கிராமத்து அரசினர் பாடசாலைக்கு மாற்றலாகிக் கடமை ஏற்க வந்த போது, முதன் முதலில் சந்தித்தது இம்ராணைத்தான்.

பாடசாலை விடுதியில் தங்கும் வசதிகள் கிடைத்தாலும், உணவு வசதிகளை ஏற்படுத்தித் தந்ததிலிருந்து சகல உதவிகளும், ஒத்தாசைகளுக்கும் முன் நின்றவன் இம்ரான் தான். இம்ரான் துடிப்பான இளைஞன். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வது அவனது மூச்சு.

இம்ராணை நினைக்கும் பொழுது பல வருடங்களுக்கு முன் நான் இந்தக்

கிராமத்திற்கு வந்த புதிதில் நிகழ்ந்த ஒரு பழைய நிகழ்ச்சிச் சித்திரம் என் மனக்கண்முன்னே பசமையாக விரிகிறது.

அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. ஜம்மா தொழுகைக்குப் பின் பள்ளி வாசல் முன் கூடத்தில் ஊர் மக்கள் சொந்த விவகாரங்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடும் நேரம் பலதும் பத்தும்களை கட்டும்.

நான் இம்ராணைச் சந்தித்து அவளாவும் நேரமும் அதுதான்.

“என்ன இம்ரான் பள்ளிக்கூட பக்கத்துக்கே தெரிபட இல்ல...”

“எங்க சேர் நேரம் ஓய்வொலிச்சல் இல்லை.... வயல் வெளிகளை வெளி சாக்குற தும் சேனைகளை பாதுகாத்து கொள்ளுதும்..... இப்படியே போய் கொண்டிருக்கு...”

சுற்று நேர மொளையத்திற்குப் பின் மீண்டும் இம்ரான் தொடர்ந்தான்.

“பாஹிம் சேர்....! நீங்க இந்த வாரம் ஊருக்குப் போகாட்டி எங்களோட நாளைக்கி வருவீங்களா...?”

“அப்படா வேட்டைக்கா....?”

வேட்டை என்றதும் எனக்குப் பயம் கெளவிப் பிடித்துக் கொண்டது. துப்பாக்கியக் கண்டால் தூர ஓடும் நான்.

“நீங்க பயப்படத் தேவை இல்ல சேர்... நாங்க நாலஞ்சி பேர் இருக்கிறோம்.... நீங்க வந்து ஒரு மரத்து “மெஸ்ஸை” யில் ஏறி இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தா கரியம் போதும். நாங்க கொஞ்ச நாளா நடமாடும் ஒரு குழுமாட்டிக்கு கண் வைச்சிருக்கிறம்... இன்டைக்கி எப்படியும் குளக்கடல் தண்ணி குடிக்க வந்து மாட்டிக் கொள்ளப் போகுது.

மலைநாட்டில் ஒரு பெருந்தோட்ட அலுவலமொன்றில் நல்ல சம்பளத்துடன் “முன்றாவது கிளார்க்கர்” என்ற அந்தஸ்துடன் கடமையாற்றியக் கொண்டிருந்த போது-

தோட்டத்துச் சின்னத்துரை விக்ரமரட்ண தூர எங்கயோ மிருக வேட்டைக்குப் போக என்னை அழைத்தார். நான் பயந்ததும் அவர் சிரித்துக் கொண்டே ஜீப் வண்டியில் போய் விட்டார்.

நீண்ட மூன்று வருட எதிர்பாப்பிற்குப் பின் எனது முயற்சி பயனளித்தது. அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் இன்று வாய்த்துள்ளது.

எனக்கு இந்த மாவட்டத்தில் அரசாங்க ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது.

ஒரு கஸ்டப் பிரதேச முஸ்லிம்

பாடசாலை மாற்றியமைப்பு

பாடசாலையில் ஒரு வருடம் சேவை செய்த பின் இந்தக் குக் கிராமத்திற்கு மாற்றப்பட்டேன். இங்கு வந்தும் வருடங்கள் சில ஓடிவிட்டன. முன்னைய கிராமத்தை விட இங்கு கிராமவாசிகள் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினார்கள்.

இம்ரான் நெருக்கமான நட்புக்கு உரியவன்.

அந்தச் சிந்தனை அறுந்து ஆழ்ந்த யோசனைக்குப் பின் இம்ரானுக்கு என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன். மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக்குதித்துப் போனார்கள் இம்ரானும், அவரின் நண்பர்களும்.

அடுத்த நாள் காலையில் கபில நிறத்தில் பழைய நீட்டுக் காற்சட்டையை அணிந்து மடித்து...மேலால் ஒரு 'டீ' சேர்ட், பிரயாணத் தொப்பி, இத்தியாதி கோலத்துடன் நான் நின்றேன்.

ஐம்பது யார் தூரத்தில் 'கடப்பலைத்' திறந்து கொண்டு அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இம்ரான், ரபீக், ரம்சி, ரசீன், ருமைஸ், சுகைப், இப்படிப் பல வேட்டைப் பிரியர்கள் ஒரு குழுவாக.

"அடே பாஹிம் சேரைப் பாரடா அசல் வேட்டைக்காரர் மாதிரியே...."

சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் அரைக்காற்சட்டையே அணிந்திருந்தார்கள்.

விடுதியில் தேநீர் அருந்திவிட்டு உணவுப் பொட்டலங்களுடன் கிளம்பினோம். இம்ரானின் கையில் இரட்டைக் குழாய் துப்பாக்கி. ரம்சினின் கையிலும் ஒன்று.

வயலை நாசம் செய்யும் மிருங்களிடமிருந்து அறுவடையைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இராக்காலங்களில் காவலுக்குச் செல்பவர்களுக்குத் துப்பாக்கி எடுத்துச் செல்ல அனுமதி வழங்கப்பட இருந்தது.

இம்ரானை நினைக்கும் போது எனக்குப் பெருமையாகத்தான் இருக்கிறது.

வேட்டைக்குப்போக எனக்கு எப்படித்தான் அந்தத் துணிச்சல் வந்ததோ! புறப்பட்டோம்.

அயல் கிராமத்திற்கு நடந்து ஒரு திருப்பத்தில் அடர்ந்த காட்டிற்குள் நுழைந்தோம்.

பற்றைகளை விலக்கிக் கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதையூடாக நடந்தோம்.

"என்ன சேர் களைச்சிப் போட்டிங்க..? பாசம் வழிய இம்ரான்!

"பழக்கம் இல்லதானே!" நான்

"இன்னும் கொஞ்சம் தானே!"

நல்ல வேளையாக நான் நீட்டக்காற்சட்டை அணிந்திருந்தேன். இல்லாவிட்டால்

பற்றைச் செடிகள் கால்களைக் கீறிப் பதம் பார்த்திருக்கும். நண்பர்களுக்கு அது பழக்கம்..

எல்லோரும் ஒரு பொட்டலான இடத்தில் இருந்து இளைப்பாறினோம்.

பணிகம் வாழைப்பழமும் சாப்பிட்டு ஆறிப்போன பிளேன்டியை அருந்தினோம்.

ஒரு முதிரை மரம் வரவேற்றது. மூன்றாள் உயரத்தில் உறுதியான மெஸ்ஸை, யாரோ முந்திய வேட்டைக்காரர்கள் கட்டியதுதான்.

எதற்கும் இம்ரான் ஏறிப்போய் தட்டி பரிசோதித்துப் பார்த்து இறங்கினான்.

"மெஸ்ஸை உறுதியாக இருக்கு சேர் நீங்கள் படிக்கட்டுகள் போலிருக்கும் கிளைகளில் கால் பதித்து ஏறி இருந்து கொள்ளுங்கள். பூச்சிப் பட்டைகள் ஒன்றும்.. இல்லை"

நான் ஏறி அமர்ந்ததும் மீண்டும் இம்ரான் ஏறி வந்து "பாஹிம் சேர்... இது மேலதிகமான ஒரு துவக்கு..லோட் பண்ணிக்கிடக்குது தப்பித் தவறி இந்த விசையை தொட்டு அழுத்திப் பாக்காதிங்க புல்லட் வெடிச்சிடும்.... கவனமாக வச்சிருங்க. தேவப்பட்ட நேரத்துக்கு கேப்போம்...."

முதற் தடவையாக துப்பாக்கியைத் தொட்டு பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டேன்.

பிரயாணப்பையைத் தலைக்கு வைத்து சாய்ந்ததில் நீண்ட நேரம் கண்ணயர்ந்து விட்டேன். நடந்து வந்த களைப்பு வேறு. ஏதோ அரவம் கேட்டுக் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது எனக்குக் கால்கை நடுக்கம் பிடித்து விட்டது!

என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. இம்ரான் ஒரு கரடியுடன் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருந்தான்! எவரும் பக்கத்துணையாக இல்லை அவனது துப்பாக்கி எறியப்பட்டுக் கிடந்தது. இந்த ஆபத்தான கட்டத்தில் நான் மெஸ்ஸையில் சுகமாக இருந்து துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டிருப்பதில், அல்லது பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் என்ன

பிரயோசனம்...? சற்று யோசித்தேன். ஓர் அசாத்தியத் துணிச்சலுடன் நண்பர்களுடன் வேட்டைக்குக் கிளம்பியாற்று.. அது தொடர வேண்டும்.

ஒரு தீர்க்கமான முடிவுடன் மெஸ்ஸையை விட்டு இறங்கி சந்தடியில்லாமல் பதுங்கிப் பதுங்கிப் போய் மிக அருகில் அடர்த்தியான ஒரு மரத்தில் ஏறிக் கொண்டேன் துப்பாக்கியுடன்!

சந்தர்ப்பம் பார்த்து விட்டு, நீட்டுத் துப்பாக்கியை நெஞ்சில் சாய்ந்து, குறிபார்த்து கரடிக்கும் இம்ரானுக்கும் மத்தியில் ஒரு நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டதைப் பயன்படுத்தி விசையை அழுத்திவிட்டேன் கரடியின் தலைக்கு வைத்த குறி குருட்டாம் போக்கில் வயிற்றைத் துளைத்தது, அப்போதும் கீழே சரிந்து விழாமல் மெல்ல மெல்ல வருத்தத் தோடு அசைந்து கொண்டிருந்தது கரடி.

இந்தத் தள்ளாட்டைத் தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இம்ரான் பாய்ந்து சென்று தனது துப்பாக்கியை எடுத்து ஒரு நொடிப் பொழுதில் கரடியின் நெற்றிக்குக் குறி வைத்தான். சொர சொரப்பான ரோமமும் கால்களில் கூரிய நகங்களும் உடைய அந்தக் காட்டு மிருகம்

சரிந்து விட்டது நிலத்தில்.

நான் மரத்தைவிட்டு இறங்கியதும் இம்ரான் ஓடி வந்து கட்டித்தழுவிக் கொண்டான். கலங்கிய கண்களுடன் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல்.!

நீண்ட காலமாக மச்சம் சாப்பிடாத கிராமவாசிகளுக்காக அன்றிரவு இம்ரான் கோஸ்டியினர் ஒரு பெரிய குழுமாட்டை வேட்டையாடி வந்திருக்கிறார்கள் என்ற பேச்சு எடுபடவில்லை.

“பாஹிம் சேர் துப்பாக்கியால் கரடியின் வயிற்றைச் சுட்டுத் துழைத்தார்” என்ற செய்திதான் பரபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.!

அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு நானும் கிராமத்தில் வேட்டைக்கார மாஸ்டர்.

பாடசாலை விறாந்தையில் கிளம்பிய ‘கசமுச’ குரல்களால் என் நெஞ்சில் நெகிழ்ந்து கொண்டிருந்த நினைவுச் சரடு தடம் மாறியது.

சல்மான் சேர் சொன்னபடி மருத்துவ மனைக்குப் போகிறவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இம்ரானின் தாயார், மனைவி உட்பட இரண்டு பெண்களையும் இருக்கைக் கொள்ளச் செய்தேன்! தொடர்ந்து நண்பர்கள்

அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்) ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2015

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 5000 /=

இரண்டாம் பரிசு: ரூபா 3000/=

மூன்றாம் பரிசு: ரூபா 2000/=

ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டிக்கான விதிகள்

சிறுகதைகள் முன்னர் எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல் வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுபவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்.

தபால் உறையின் இடது பக்க மூலையில் “அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி” எனக் குறிப்பிடப்படல் வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

ஞானம் கிளை அலுவலகம் - 3B, 46ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி : 30.09.2015

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. -ஆசிரியர்

வெகுமதி பெற்றவர்
பாண்டிச்சேரி

உட்பட ஒரு சிறு பட்டாளமே பாடசாலையை முற்றுகையிட்டது!

சல்மான் சேர் வந்து கொண்டிருந்தார். நான் அவரை தனியாகக் கூப்பிட்டு, 'சேர் இப்ப என்ன செய்து...? என்ற தோரணையில் கலந்துரையாடினேன்.

'சேர்.... நெருங்கி இருந்தாலும் இருபது பேருக்கு மேல் கொள்ளாது போலிருக்கு... நான் போகல்ல இவக பாவம் சேர்? நீங்க இம்ரானுக்கு நெருக்கமானவர்கள் பார்த்து அனுப்பினாக்கா... நல்லது இவகளுக்கும் இதுதானே சந்தர்ப்பம் !.. வேறெ வழியுமில்ல இவக எப்படியும் கொழுப்புக்கு போகப் போறதில்ல...'

"ஓம் சேர் !.. அப்படித்தான் செய்யப் போறன் எனக்கும் போறது அய்மிச்சம்... நானும் போகல்ல.."

சாம்பல் நிற மினிவேன் வந்து பாடசாலை முற்றலில் நின்றது! விறாந்தையில் நிறையப் பேர் நான் முந்தி நீ முந்தி யென்று குழுமி நின்றார்கள். சல்மான் சேரின் பாடு பெரும் தர்மசங்கடமாகி விட்டது. நான் அவருக்குத் துணையாக நின்றேன். மருத்துவமனைக்குச் செல்வதற்கு யாரைத் தெரிவு செய்வது, யாரை விட்டு விடுவது. பார்க்கப் போனால் எல்லோருமே சொந்தங்கள். தூர இருந்தும் அக்கம் பகத்து கிராமங்களில் இருந்தும் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள்.

"இங்க பாருங்க தம்பிமார், நான் பொது மனிசன்... நீ போகாதே எண்டு எவரையும் தட்டிக்கழிக்க ஏலா. நீங்களாவே கலந்து பேசி இருபது பேர் மட்டுக்கும்.. இப்படி வாங்க... நானும் சேரும் போகல்ல... விட்டுத்தாரம் நீங்க பத்து நிமிசத்தில முடிவெடுங்க.

ஆனா ஒண்டு கிராமசேவகர் மூலமாக எங்கட ரோட்டோர் கிராமத்துக்கு முழுப் பாதுகாப்பும் கெடக்கு. ஆக பஸ் ரூட்டவுட்டு வேறெ காட்டு ரோடுகள் பாவிக்கக் கூடாது. ஏனென்டா கண்ணி வெடி இருக்கா இல்லையா எண்டு பரிசோதிச்சி முடிக்க இல்ல... வெளங்கிச்சா... இதுக்கு நீங்க கட்டுப்பட்டாதான் பொகேலும்.. என்ன சரிதானே போரவங்க ஒரு பெயர் பட்டியல் எழுதிக்குடுங்க. பாதுகாப்ப நடைமுறை படுத்துவதற்கு கிராமவாசிகளுக்கு சில எச்சரிக்கைகளும் இருக்கு. நீங்களும் ஒத்துழைக்க வேணும். பஸ் ரூட்டில போய்.. பஸ் ரூட்டிலே திரும்பி வாங்க..

"ஓம் சேர்!" அவர்கள் ஏகோபித்த குரலில் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர்.

"மத்தது.. தம்பிமார்.. இடையில் நீங்க யாரும் இறங்கப்படாது, யாரையும் ஏத்தவும் கூடாது. எண்டு கிராம அதிகாரி அழுத்தந்திருத்தமாக எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார் கவனம்

எவ்வித கசலியும் இல்லாம அவர்களுக்குள்ளேயே தீர்மானித்து முன் வந்தனர்.

நெருங்கி இருந்தும் இருபது பேருக்கு மேல் கொள்ளவில்லை. அயல் கிராமத்திலிருந்தும் இரண்டு பேர் இம்ரானுக்கு வேண்டியவர்கள் எப்படியோ எங்களிடம் நன்றியுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டே தூரப்பயணம் போவது போல் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டனர். அவர்களைச் சமந்த வண்ணம் சாம்பல் வண்டி புறப்பட்டது.

சல்மான் சேரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சோர்வுடன் விடுதிக்குத் திரும்பினேன். நான் போகவில்லை என்பதைக் கண்டதும் அபூநானா மதிய உணவு சமைப்பதற்குத் தயாரானார். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது! சந்தையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்த மரக்கறிகள் எல்லாம் தீர்ந்திருந்தன. முருங்காய் சீசன். வேலி ஓரத்து முருங்கை மரத்திலிருந்து காய்களை ஆய்ந்தெடுத்தார். குளத்து மீனும் கை கொடுத்தது.

நகரிலிருந்து வளைவுகள் இல்லாது நீண்டு ஊடறுத்துச் செல்லும் வழுவழுப்பான ரோடு. அந்த ரோட்டோரக் கிராமத்தின் ஆரம்பமே பாடசாலையிருந்து தான். அமைதியான சூழலில், ஒரு பொட்டல் மைதானத்திற்குப் பின்னால் பாடசாலை. சல்மான் சேர் அதிபராக வந்ததும் அவரின் அயராத முயற்சியால் இப்பொழுது புதிய கட்டடத்துடன் அந்தஸ்து உயர்ந்து கம்பீரமாகத் தோற்றம் பெற்றுள்ளது.

பாடசாலையிலிருந்து சற்று விலகி பக்கவாட்டில் மூன்று மணரோடுகள். இரு பக்கங்களிலும் குடிசைகள் களி மண் வீடுகள் அழகிய கல்வீடுகள்.. என்று பள்ளி வாசலுக்கு அப்பாலும் தொடர்கிறது.

கிராமத்தின் நடமாட்டத்தால் பாடசாலையின் அமைதியான சுற்றாடலுக்கு எவ்வித இடைஞ்சலுமில்லை. முழுப்பாதுகாப்பு இருந்தாலும் கிராமவாசிகளின் உள்ளங்களில் ஒரு மரணபயம் இழையோடி சூழல் மாற்றம் அமைந்துள்ளது. அடுத்தடுத்து நீண்ட திண்ணை

களுடன் இரண்டு கடைகள். அதிக நடமாட்டம் இல்லை. கிராமவாசிகளுக்கு பலசரக்குச் சாமான்கள் தொடக்கம் 'கஹட்ட', கிரிகஹட்ட அருந்தி, பீடி சிகரட் புகைப்பதற்கும், நாளாந்த செய்தித்தாள்களில் செய்திகளை உரத்துப் படித்து அப்பிரராயங்களை பரிமாறுவதற்கும், பள்ளிவாசல் விறாந்தைகளில் கூடும் பஞ்சாயத்து முடிவுகளை விமர்சிப்பதற்கும் திறந்த வெளித் திண்ணைகள் சுதந்திரமாக இயங்கின.

உறவுக்கும் வயதுக்கும் ஏற்ற விதத்தில் சுவாரஸ்யமான பகிடிகளை அவிழ்த்து விடுவதற்கும் வாக்குவாதங்களுக்கும், கருத்துப்பரிமாறல்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதில் இந்த நீண்ட கடைத் திண்ணைகள் ஊரிலே பெயர் பெற்றவை.

அன்றும் எதிர்பாராதவிதமாக கடைகளின் திண்ணையடியில் பேரிரைச்சல்கள் செவிப்பறைகளைத் துளைக்கின்றன. ஏதோ ஒரு ஆபத்தான சம்பவம் நடந்திருப்பதை அது தெளிவாகப் பறைச்சாற்றியது.

மதிய உணவைச் சாப்பிட்டுவிட்டுச் சற்று கண்ணயரலாம் என்று ஆயத்தமாகிய போது இப்படியொரு திடீர்த்திருப்பம். நான் விடுதியிலிருந்து, சேர்ட்டை உடுத்திக் கொண்டே வேகமாகக் கிளம்பி சாலைக்கு வந்து நோட்டமிட்டேன். கிராமத்து ஜனங்களில் முக்கால் வாசிப்பேர் சந்தியில் முற்றுகையிட்டிருந்தனர். 'சோ' வென்று அழகைக்குரல் ஒரு பக்கம். முதலில் எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. இம்ரானுக்குத்தான் என்னவோ ஏதோ.. என்று மனம் அல்லாடிக் கொண்டிருந்த போதுதான் ஒரு மாணவன் ஓடோடி வந்து அரைகுறையாகத் தகவல் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய் சிலையாகிவிட்டேன்.

சிறிது தூரத்தில் பெரும் பதட்டத்துடன் வியர்த்து விறுவிறுத்து சல்மான் சேர் வந்தார்.

"மாஸ்டர்"... நாங்க இங்கிருந்து அனுப்பிய எங்கட வேன் நாங்கள் எவ்வளவு வற்புறுத்தி சொல்லியும் குறுக்குப்பாதையில் போய்...

அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள். தொலை பேசி அலறியது..... வேகமாக கிளம்பினார். செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன !

நல்லடக்கங்கள் எல்லாம் அங்கேயே நடக்க ஏற்பாடுகளாம் !

இடைவெளி சோகமாக ஒரு மணித்தியாலத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருந்த போது, ஒரு முச்சக்கர வண்டி எங்களுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது.

கால்கட்டுகளுடன் நடக்க முடியாத நிலையில் இம்ரான் இறங்க முயன்றான். அவனுக்குத் துணையாக வந்த உதவியாளரின் பொறுப்பால், கண்கள் குளமாகப் பெருக. இறங்கியதும் சல்மான் சேரும், நானும் தாங்கிக் கொண்டே.....

"இந்த நிலையில் எப்படி..?"

"என்ன செய்றது... சேர்...என்னைப் பார்க்க வரப்போய் தானே..... எத்தன உயிர் தியாகம்.....சம்மந்தப்பட்டவர்களின் வீடுகளுக்குப் போய் கதறினாலும் போ... தா... எவ்வளவு பெரிய இழப்பு...!"

பிறகு சில விடயங்களுக்காக சல்மான் சேர் பஞ்சாகப் புறக்க ஆரம்பித்து விட்டார். இம்ரானும் நானும் இம்ரானுக்கு உதவியாக வந்தவரும் உயிர் நீத்தவர்களின் இல்லங்களுக்குச் சென்று அஞ்சலி செலுத்தினோம். அதற்குமேல் இம்ரானுக்கு நடக்க முடிய வில்லை. களைப்பும் மயக்கமுமாக வரத் தொடங்கி விட்டது.

மாலை ஆறு மணிக்குள் ஆஸ்பத்திரி வார்டுக்கு திரும்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். இம்ரானுக்கு உதவியாளரின் வற்புறுத்தல்களை தட்டிக்கழிக்க முடியாமல், மருத்துவமனைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான், உடல் உள வருத்தங்களைச் சுமந்து கொண்டே.

பஞ்சாயம் கூடும் திண்ணைகளை ஓட்டிய சாலையின் நடுவில் கூடிய மக்கள் இன்னும் தங்கள் உளக்குமுறல்களை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுதான் இருந்தனர்.

"பத்தாங்கட்டையில் அந்தக் குறுக்கு ரோடு எனக்கு தெரியும். பாதுகாப்புக்கா எச்சரித்தும் கண்முடித்தனமா அந்த ரோட்டில் போயிருக்கப்படாது தான்..."

ஊருக்கு உதவும் அப்துல்லா முதலாளி எரிமலையாகக் குமுறிக் கொண்டிருந்தார்.

பெரியவர் சக்கரியா கேள்வி எழுப்பினார்.

"இந்தச் சூழலில் விவசாயம் செய்யவோ வயல்களில் அடியெடுத்து வைக்கவோ, சேனை கொத்தவோ போக ஏலாது... மறுஊரா என்னத்துக்கு இந்த பயணம்...?"

"எப்படியும் இவக இம்ரான பாக்க புறப்பட்டது மடத்தனம்."

கடைக்கார அப்துல் றஹ்மான் “இவக இம்ரான பாக்கப் போற பயணத்த நல்லா விசாரிச்சி பள்ளி வாசலில் ‘மசூரா’ செய்திருக்கலாம்.... அவசரப் பயணத்த தவிர்த்திருக்கலாம்.... அல்லது பஸ் ரூட்டிலயே போயிருக்கலாம்....

“இங்க மனிதன் படுறபாடு தெரியுந்தானே! நகை நட்டு தளபாடம், டி.வி எல்லாம் வித்து திண்டு தொலைச்ச நேரத்தில் இம்ரான் ஊருக்கு செஞ்ச உதவி எவ்வளவோ.. கிடக்க... ஆனாலும் இந்த கட்டத்தில் கொஞ்சம் யோசிச்சிருக்கணும்... அவசரம் தான்..”

“எப்படியும்... இம்ரான் கொழும்புக்குப் போய் சொகமாகி ஊருக்கு தானே... வரப்போரான்...இப்ப என்ன நடந்தது...?”

இது மற்றுமொரு பெரியவரின் ஆவேசம். இப்படி ஆளுக்காள் நியாயம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உயிரிழப்புக்காக முழுக்கிராமமும் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அன்று ம.நிப் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போது விளக்கேற்றிய பின் மண்ணை விட்டு பிரிந்த அவர்களுக்கு மூன்றாம் நாள் சமய நிகழ்வு நடந்து கொண்டிருந்த போது-

சல்மான் சேர் அமைதியாக வந்து ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தார்.

மிகவும் களைத்துப் போய் அமர்ந்தார்.

மிகவும் களைத்துப் போய் வந்திருந்தவரின் பக்கத்தில் போய் நின்றேன்.

“வாங்க மாஸ்டர் ஒரு புட்டுவத்த போட்டு இருங்க..”

“ஆளுக்காள் ஒவ்வொண்டை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாங்க.... எல்லா தகவல் களையும் நீங்க எடுத்திருப்பீங்க... எப்படி சேர் இது?”

பத்தாங்கட்டைய நெருங்கும்போது வாகனத்த நிப்பாட்டி, “மச்சான் இந்த ரோட் வெளிசாக்கப்பட்டிருக்கிற மாதிரி தெரீது இதில் போனாக்க... அரமணி நேரத்தில்... ஆஸ்பத்திரி போய் சேரலாம்.....”

உடனே போய் இம்ரான பார்க்கணும் என்ற துடிப்பில் அசீம் கத்தியிருக்கிறான். கொஞ்சம் பேர் அதற்கு உடன் பட்டிருக்கிறார்கள்.

“கிராம அதிகாரி, நாங்க சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மீறப்படாது என்று சொல்லி இருப்பது அது அவர் கடமை அவர்

அப்படித்தான் சொல்வார்..... ஆனா இந்த ரோட்டப்பத்தி எங்களுக்கு தெரியாதா... முந்தி எத்தனை மொறெ போய் வந்திருப்பம்...”

இப்படி ஆளுக்காள் வாக்கு வாதப்பட்டு துடிப்பும் அவரசமும் காரணமாக போயிருக்கிறார்கள்.

வாகனம் நிலக் கண்ணி வெடிக்கு இலக்காகி.... பதினாங்கு பேர் அந்த இடத்திலேயே சரி.

டிரைவர் உட்பட ரெண்டு பெண்டுக மட்டும் கடும் காயங்களுடன் உயிர்தப்பி யிருக்கிறாங்க....போதுமா இம்ரான பார்க்கப் போன லச்சனம்...?

இதுக்குத்தான் நா எவ்வளவு சொல்லியும்... எச்சரித்தும், பாதுகாப்பு உறுதியா இருந்தும், தானே தேடிப் பெற்றுக் கொண்ட மொளத்து.. சுப்ஹான்ல்லாஹ்...”

ஒரு சோக மௌனம் நெட்டுயிருப்பு விட்டதும் மீண்டும் சல்மான் சேர்..

“எப்படியும் யாருமே எதிர்ப்பார்க்காத ஒரு சோக நிகழ்வு மாஸ்டர்...இப்ப என்ன செய்தது.. அல்லாஹ்வுடைய ஏற்பாடு இனி நடக்க வேண்டிய வேலகள பாப்பம்.

நேரஞ்செல்லச் செல்ல ஆக வேண்டிய காரியங்களை எல்லாம் துரித கதியிலே சூடு பிடிக்க ஆரம்பித்தன.

நாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே மற்றுமொரு பதட்டம்.

சல்மான் சேரின் கையடக்கத் தொலைபேசி ஓய்வில்லாமல் அழுது வடியத் தொடங்கியது.

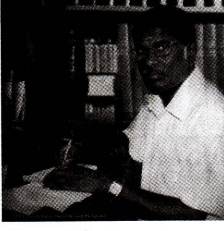
ஓதல் மஜ்லிசை குழப்பிவிடாமல். சற்றுத் தள்ளிப்போய் நின்றோம். அதிபர் தொலை பேசியைக் காதோடு பொருத்தினார்.

“சல்மான் சேர்... மம பண்டார அண்டக்கி ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து..இம்ரானோட வந்த...”

“ஓ எனக்கு ரூபகம் இருக்கு சொல்லுங்க பண்டார..”

“இம்ரானுக்கு திரும்பவும் வருத்தம்... கொழும்புக்கு அனுப்புறதா...? நெஞ்ச நோவு எடுத்திருக்கு.... எதுக்கும் முடிவு எடுங்க... நீங்களும் பாஹிம் மாஸ்டரும் உடனே ஒருக்க வந்து பாருங்க...” அரசினர் மருத்துவமனையிலிருந்து வந்த உத்தியோக பூர்வமான தகவல்... கிராமத்தின் நெஞ்சைக் கௌவிப்பிழியத் தொடங்கியது.

சம கால இலக்கிய கருத்துகள்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நிறுவுனர் தின விழாவும் சங்கச் சான்றோர் கௌரவிப்பும்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் நிறுவுனர் தின விழாவும் சங்கச் சான்றோர் கௌரவிப்பு நிகழ்வுமும் பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா தலைமையில் சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 'இலக்கியச் செம்மல்' செ.குணரத்தினம் அரங்கில் (24.05.2015) நடைபெற்றது. தமிழ் வாழ்த்தினை திருமதி சுவர்ணலதா பிரதாபன் பாட, வரவேற்புரையை ப.க.மகாதேவா நிகழ்த்தினார். சங்கச் சான்றோன் கௌரவிப்பு உரையை காப்பியக்கோ ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் நிகழ்த்த, சங்கச் சான்றோனாகப் பேராசிரியர் சி.க. சிற்றம்பலம் அவர்களைக் கௌரவிக்கும் நிகழ்வு நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாக கொழும்புப் பல்கலைக்கழக முகாமைத்துவ நிதிப்பீடப் பீடாதிபதி திருமதி கலாநிதி இராஜேஸ்வரி சேனாதிராஜா 'முகாமைத்துவ எல்லைக்குள் பண்பாட்டுப் படிமங்கள்' என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். நடேஸ்வராலயா நுண்கலைக் கல்லூரி மாணவர்களின் 'கோபால கிருஷ்ண பாரதியார்' என்ற தலைப்பிலான வில்லிசை நடைபெற்றது.

நன்றி உரையை ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி வழங்கினார்.

தமிழ்ப்பட்டயக் கற்கைநெறியின் இரண்டாவது பட்டமளிப்பு விழா

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தினால் நடத்தப்படும் தமிழ்ப்பட்டயக் கற்கை நெறியின் இரண்டாவது பட்டமளிப்பு விழா 13.06.2015 அன்று மாலை பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா தலைமையில் நடைபெற்றது. வரவேற்புரையை மு.மனோகரன் வழங்க, தொடக்கவுரையை ஆ.இரகுபதி பாலநீதரன் நிகழ்த்தினார். இந்நிகழ்விற்கு சிறப்பு அழைப்பாளராக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வேந்தர் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் கலந்து சிறப்பித்ததுடன் 'ஜனநாயகமும் மனித உரிமைகளும்'

என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். தமிழ்ப் பட்டயக் கற்கைநெறியை நிறைவு செய்தவர்களுக்கு பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களால் பட்டம் வழங்கி வைக்கப்பட்டது.

சிறப்பு விருது பெறும் முதுபெரும் புலவர் வை.க. சிற்றம்பலம் கௌரவிப்பு நிகழ்வும், கௌரவிப்பு உரையும் இடம்பெற்றது. கலை நிகழ்வாக தெஹிவளை தமிழ் மகாவித்தியாலய மாணவர்களின் 'மார்க்கண்டேயரின் சிந்துநடைக்கூத்து' நடைபெற்றது.

இலங்கையில் முதியோர் நிலையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வாரம் தோறும் நடத்தும் அறிவோர் ஒன்றுகூடல் 609 ஆவது நிகழ்வில் தம்பையா அரியரத்தினம் இலங்கையில் முதியோர் நிலையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளும் என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். நிகழ்விற்கு ஓய்வு நிலை அதிபர் சைவப்புலவர் சு.செல்லத்துரை தலைமை வகித்தார்.

இலக்கிய இரசனை

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வாரம் தோறும் நடத்தும் 'இலக்கியக்களம்' 190ஆவது நிகழ்வு 19.06.2015 அன்று சைவப்புலவர் சா. பொன்னுத்துரை இலக்கிய இரசனை என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். நிகழ்விற்கு ஓய்வு நிலை ஆசிரியை திருமதி ராஜி கெங்காதரன் தலைமை வகித்தார்.

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் புதிய நிர்வாகிகள்.

தலைவர் திரு.மு.கதிர்காமநாதன், பொதுச் செயலாளர் திரு.மு.தயாபரன், நிதிச்செயலாளர் திரு.செ.திருச்செல்வம், துணைத் தலைவர்கள்: திரு.தம்பு சிவசுப்பிரமணியம், திரு. அரிய ரத்தினம், திரு.ஆ.குசுமாரத்தி, திரு. ஜி.இராஜகுலேந்திரா, ஜனாப் அகமது ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன், பேராசிரியர். சோ. சந்திரசேகரன். துணைச் செயலாளர் திரு. ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி, துணை நிதிச் செயலாளர் திரு.அ.எதிர்வீரசிங்கம்,

உறுப்புரிமைச் செயலாளர் திரு.ப.க. மகாதேவா, கல்விக்குழுச் செயலாளர் திருமதி.வளர்மதி சுமாதரன், நூலகக்குழுச் செயலாளர் திருமதி.சுகந்திஇராஜகுலேந்திரா,நிலையமைப்புக்குழுச் செயலாளர் திரு.மா. சடாட்சரன் இலக்கியக்குழுச் செயலாளர் திரு.ஆ.இரகுபதி பாலஜீதரன்.

ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள்: திரு. தி.ஞானசேகரன், திரு. க. க. உதயகுமார், பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன், திரு. மா.தேவராஜா, திரு.கதிரவேல் மகாதேவா, திருமதி சந்திர பவானி பரமசாமி, திருமதி பவானி முகுந்தன், திருமதி பத்மா சோமகாந்தன், திரு. உடப்பூர் வீரசொக்கன், திரு.வீ.ஏ. திருஞானசுந்தரம், திரு. க.குமரன், திரு. தெ.மதுகுதனன், திரு. மு.மனோகரன், திரு. மா.தேவராஜா, திரு. நடராஜா காண்டிபன், செல்வி. சற்சொருபவதிநாதன், திரு.சி. கந்தசாமி திரு. கே. பொன்னுத்துரை, திரு. கந்தையா சுந்தரமூர்த்தி, திரு. அந்தனிஜீவா, திரு. நல்லையா குருபரன் அஷோக்பரன்

புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழ் முயற்சி

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் வாரம் தோறும் நடத்தும் இலக்கியக்களம் 191வது நிகழ்வில் அவுஸ்திரேலியா பேராசிரியர் ஆசி. கந்தராஜா 'புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழ் முயற்சி' என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். நிகழ்விற்குப் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் தலைமை வகித்தார்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக்ஜீவாவின் 88 வது பிறந்த நாள்

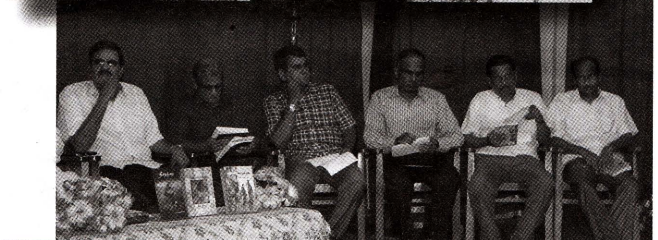
மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக்ஜீவாவின் 88 ஆவது பிறந்த நாள் நிகழ்வு கொழும்பு பம்பலப்பிட்டி ஏ. ஜீ. எஸ். கலையரங்கில் 27.06.2015 சனிக்கிழமை காலை பத்து மணிக்குப்

பெருந்திரளான இலக்கியவாதிகளின் முன்னிலையில் நடைபெற்றது. இலக்கியப் புரவலர் ஹாசிம் உமர் பிறந்தநாள் வாழ்த்துப் பத்திரம் வழங்க அதனை கலைஞர் கலைச்செல்வன் வாசித்தளித்தார். எதிர் வரும் 2016ஆம் ஆண்டில் மல்லிகை ஐம்பதாவது ஆண்டையொட்டி ஒரு மலர் வெளியிடுவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டு ஒரு குழுவும் அமைக்கப்பட்டது.

மூன்று நூல்களின் அறிமுகவிழா

அவுஸ்திரேலியா, பேராசிரியர் ஆசி. கந்தராஜாவின் 'கறுத்தக் கொழும்பான்' புனைவுக்கட்டுரைத் தொகுதி, 'கீதையடி நீயெனக்கு...' குறுநாவல் தொகுதி, செளந்தரி கணேசனின் 'நீர்த்திரை' கவிதைத் தொகுதி ஆகியவற்றின் அறிமுகவிழா கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 'ஞானம்' ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் தலைமையில் 27-06-2015 அன்று இடம்பெற்றது. இலக்கியப்புரவலர் ஹாஸிம் உமர் முன்னிலை வகித்தார். மங்கல விளக்கை இலங்கையர் கணேசன், சிங்காரம் பிள்ளை தில்லைநடராஜா, பொன்னையா

பாலச்சந்திரன், தமிழ்சங்கச் செயலாளர் திரு. தயாபரன், பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா ஆகியோர் ஏற்றி வைக்க, செல்வி வாசகி சுவாமிநாதன் சர்மா தமிழ்த்தாய்வாழ்த்துப் பாட, வரவேற்புரையை ஞா. பாலச்சந்திரன் நிகழ்த்தினார்.

ஆசியுரையை தினக்குரல் ஊடக முகாமை யாளர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன் வழங்கினார். சிறப்புரையாக 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' என்ற தலைப்பில் இலண்டன் நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா உரையாற்றினார். நூல்களின் முதற்பிரதிகளை அண்ணாமலை இராசேந்திரன், திருமதி மகேஸ்வரி கணேசன் ஆகியோர் பெற்றுச் சிறப்பித்தனர்.

'கறுத்தக் கொழும்பான்' புனைவுக் கட்டுரைத் தொகுதியை பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் நூல் ஆய்வு செய்தார். வைத்தியகலாநிதி செ. சுப்பிரமணியம் 'கீதையடி நீ யெனக்கு...' நூலை ஆய்வு செய்தார். பேராசிரியர் துரை மனோரன், ஸ்ரீமதி துஷ்யந்தி செல்வராஜா ஆகியோர் 'நீர்த்திரை' நூல் ஆய்வு செய்தனர். கருத்துரையை சாகித்திய ரத்னா தெளிவத்தை ஜோசப் வழங்கினார். நூலாசிரியர்கள் இருவரும் ஏற்புரை வழங்கினர் **நூல் தேட்டம் அறிமுக நிகழ்வும், கலந்துரையாடலும்.**

நூல்தேட்டம் அறிமுகவிழாவும், கலந்துரையாடலும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் 'ஞானம்' ஆசிரியர் வைத்தியகலாநிதி தி. ஞானசேகரன் தலைமையில் 28.06.2015 காலை 10.00 மணிக்கு நடைபெற்றது. நூல்தேட்டம் 10 ஆவது தொகுதியின் முதற்பிரதியை 'இலக்கியப்புரவலர்' ஹாசிம் உமர் பெற்றுச் சிறப்பு செய்தார். இக்கலந்துரையாடலில் பேராசிரியர்கள், கலாநிதிகள், எழுத்தாளர்கள், பதிப்பாளர்கள் உட்படப் பலர் கலந்து கொண்டு நூல் தேட்டம் பதிவுகளுக்கு எவ்வாறு உதவுவலாம் என்று கருத்துரைத்தனர். இதுவரை சுமார் பத்தாயிரம் நூல்களின் விபரங்களை நூல் தேட்டத்தில் பதிவு செய்ததைப் பாராட்டிப் பேசியதுடன் எதிர்வரும் காலங்களில் இப்பதிவுகள் தொடர்பாக நூலகர் செல்வராஜாவுக்கு எவ்வாறு உதவலாம்

என்றும் ஆராயப்பட்டது. நிறைவாக நூலகர் செல்வராஜா இப்பணியைத் தான் மேலும் தொடர்வதற்கு எழுத்தாளர்கள், வெளியீட்டாளர்கள் எவ்வாறு உதவலாம் என்பது பற்றி எடுத்துரைத்தார்.

காரைநகர் மணிவாசகர் சபை பவளவிழாமலர் அறிமுகமும், கலாநிதி க. வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களின் ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையும்.

காரைநகர் மணிவாசகர் சபையின் பவளவிழா (1940-2015) மலர் அறிமுகவிழாவும், வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள் அவர்களின் ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையும் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க சங்கரப்பிள்ளை மண்டபத்தில் (14.06.2015) கொழும்பு விவேகாந்தசபை உபதலைவர் க. ஜெயதீசன் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வில் பிரதம விருந்தினராக நிதி இராஜாங்க அமைச்சின் செயலாளர் திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன் அவர்களும், சிறப்பு விருந்தினராக திரு. திருமதி இரகுபதி பாலசுந்தரன் தம்பதியினரும் கலந்து சிறப்பித்தனர். மங்கல விளக்கேற்றலை மேல் மாகாணசபை உறுப்பினர் சண். குகவரதன் தம்பதியினர் ஏற்றி ஆரம்பித்தனர். திருமுறையை சங்கீதபூஷணம் திருமதி ஹம்சானந்தி தர்மபாலன் பாட, வரவேற்புரையை காரைநகர் மணிவாசகர் சபைத் தலைவர் பண்டிதர் மு.ச.வேலாயுதபிள்ளை நிகழ்த்தினார். இந்நுக்குருமார் அமைப்பின் தலைவர் சிவசுந்தரன் வைத்தீஸ்வரக்குருக்கள் ஆசியுரை வழங்கினார். ஆத்மசாந்தி உரையை அருள்மொழி அரசி வசந்தா வைத்தியநாதனும் நூல் அறிமுக உரையை சைவபுலவர் சு.செல்வத்துரையும் நிகழ்த்தினார்கள். நூல் நயவுரையை 'தமிழருவி' த.சிவகுமாரன் நிகழ்த்த, திருவாசக இன்னிசை, திருவாசகத் திருமுறை ஓதலுடன் நிகழ்வு நிறைவுற்றது.

வாசகர் பேசுகிறார்

உங்கள் பணி பெரிது. தொடர்ந்து, விடாமல் தொடருங்கள். இணையத்தில் தொடர்ந்தும் படிக்கிறேன். எங்கிருந்தாலும் உடனே படித்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்க்கிறேன். வாழ்த்துக்கள் டொக்டர்.

- **இளைய அப்துல்லாஹ், இலண்டன்**

ஞானம் 180 இதழிலே, கவிதைகள் அனைத்தும் மனதைத் தொட்டுச் சென்றன. மிகிந்ததை ஏ.பாரிசின் கவிதையினை மனதிலே பதிவேற்றம் செய்து விட்டேன். தேவகாந்தன் அவர்களை நீண்ட காலத்தின் பிறகு பார்க்க முடிந்திருக்கிறது. இத்தகைய ஆளுமைகள் ஏன், மறைந்து மறைந்து வெளி வருகிறார்கள். துரை.மனோகரன் ஐயாவின் பத்தி எழுத்துக்கள் என்றால், ஞானம் கையில் கிடைத்ததும் அவை படித்துத்தானே, மற்றவைகளைப் படிப்பேன்.

முந்தையோர் ஈழத்தவரே! எனும் பகுதி பிரமிப்பாக இருந்தது. தமிழ் விருப்புடைய எவர் வீட்டிலும் கட்டாயம் இருக்க வேண்டிய ஒரு நூல் அபிதானசிந்தாமணி ஆகும். இது 1910 ஆண்டு வெளிவந்ததாகும். ஆனாலும், அபிதான சிந்தாமணிக்கு முன்னரே வெளி வந்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் அபிதான கோசம் எனும் நூல் யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த ஆ.முத்துத்தம்பிப்பினையால் எழுதப்பட்டது என்ற தகவல் வியப்பாகவும், மனதுக்குப் பெருமையாகவும் இருந்தது. எனக்கு 12 வயதாக இருக்கின்ற போது எங்கள் ஊர் கோயில்களில் அடிக்கடி ஓலிக்கும் ஒரு பாடல் 'கற்பகவல்லி நின் பொற்பதங்கள் பிடித்தேன்...' எனும் பாடலாகும். அப்பவே, இதனை ரசித்துக் கேட்பேன். இந்தப் பாடல் எப்ப ஓலித்தாலும், அப்பா சொல்லுவார் 'யாழ்ப்பாணம் வீரமணி ஐயரின் பாடல் இது' என்று. இதனாலோ என்னமோ ரொம்ப விரும்பிக் கேட்கத் தொடங்கினேன். இப்பவும் விரும்பிக் கேட்பேன். பின் நாளில் ஒரு கட்டுரை ஒன்றிலே படித்த ஞாபகம், 'நான் பாடிய பாடல்களிலே இப்பாடலில் உள்ள வரிகளின் சிறப்பினைப் போல் வேறெந்தப் பாடலிலும் நான் கண்டதில்லை' என்று ரீ.எம்.எஸ். செளந்தரராஜன் சொன்னதாகப் படித்திருந்தேன். வீரமணி ஐயர் பற்றி, 'முந்தையோர் ஈழத்தவரே' எனும் பகுதியில் அருமையான பதிவு இது. பாலச்சந்திரன், தொடருங்கள் உங்கள் பணியினை.

ஞானம் 181ல் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நு.மான் ஐயா அவர்களின் 'தமிழ் இலக்கியம் இன்றும் நாணயும்' எனும் கட்டுரை என்னைப் போன்றோருக்குக் கிடைத்த பெரும் பொக்கிசம். ஏனென்றால், இக்கட்டுரையின் உரை நிகழ்வினை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் கேட்டிருக்கின்றேன். மிகவும் சுவையாகச் சொன்னார். நான் எம்.ஏ.நு.மான் ஐயாவை சந்தித்ததும் அவர் உரை கேட்டதும் அதுதான் முதல்முறை ஆகும். இதனை ஆவணமாகத் தந்த ஞானத்திற்கு எனது நன்றிகள்.

ஞானம் ஒவ்வொரு மாதமும் 1ஆம் திகதி வாசகர் கைகளில் தவழ்ந்தால் இன்னும் ஆனந்தமே.

- **சமராசு சீனா உதயகுமார்**

181 ஆவது ஞானம் இதழில் மறைந்த கலைஞர்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் துரை மனோகரன் நினைவு கூர்ந்துள்ளார். நல்லது. இன்னும் சில ஆளுமைகள் கடந்த மாதம் மறைந்தனர். பல்கலைவேந்தர் கல்விமான் எஸ். எச். எம். ஜெம்ல், பிரபல சிங்களத் திரைப்படப் பாடகரும் இஸ்லாமிய இன்னிசைப்பாடகருமான ஹாரூன் லந்திரா, கலைஞர் 'சாது' என அழைக்கப்படும் சாகுல் ஹமிது, மற்றும் சிங்கள சினிமா சின்னத்திரை நாடகக் கலைஞரான தயா அல்விஸ் போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள். அடுத்தடுத்து இந்த ஆளுமைகளின் இழப்புக்கள் கலையுலகினருக்கு மட்டுமல்ல சகலருக்கும் அதிர்ச்சி தரும் நிகழ்வாகும். இவர்களில் கமலினி, லந்திரா இருவரினதும் அந்திம காலம் சோகமானது. கஷ்டத்துக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து மடிந்தனர். கலை இலக்கிய வாதிகளின் (பெரும் பான்மையோர்) அந்திம வாழ்வு பரிதாபமானது. அவர்கள் மறைந்தால் அனுதாப அறிக்கைகளும் சோக கீதங்களுக்கும் குறைவில்லை. உயிருடன் இருக்கையில் எவரும் கண்டு கொள்வதில்லை. சென்ற 30-04-2015 சரசுவிய என்ற சிங்கள இதழில் வாசகர் பக்கத்தில் ஒரு வாசகர் இப்படி எழுதியிருந்தார்.

"அன்புள்ள கமலினி, இலங்கை வானொலியில் தடம்பதித்து சினிமா சின்னத்திரையில் நீங்கள் காட்டிய திறமை மறக்க முடியாதது. ஐம்பத்தேழு வயதிலே எம்மிடமிருந்து விடைபெற்ற நீங்கள் தமிழராக இருந்தாலும் சிங்களவராகிய எங்களுக்குத் தந்த கலாரசனைகளை என்றுமே மறக்க முடியாது. நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கையில் எவரும் உங்களைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. உங்கள் ஆத்மா சாந்தியடையட்டும் எனப் பிரார்த்திக்கின்றேன். கலைஞராக மட்டும் இங்கு பிறக்க வேண்டாம்.' என எழுதியிருந்தார்

- **பாணந்துறை எம்.பி. எம் நிஸ்வான்.**

ஈழத்துப் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்றும் இத்தொகுப்பில்

போர்காரணமாக ஏற்பட்ட ஈழத்தமிழரின் புலம்பெயர்வின் ஆரம்பகால

இலக்கியங்களிலிருந்து இற்றைவரையான

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள படைப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

**125 கவிஞர்களின் கவிதைகள், 85 புலம்பெயர் சிறுகதைகள்,
50 கட்டுரைகள், கலை இலக்கியம் சார்ந்த இருவரின் நேர்காணல்கள்,**

ஒவிய/ ஒளிப்படக் கலைஞர்களின்

22 படைப்புகள்

ஆகியன இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

இந்த இதழில் இடம்பெறும் 50 கட்டுரைகளும்

இச்சிறப்பிதழ்க்காகவே எழுதப்பெற்றவை.

புலம்பெயர் இலக்கியம், அதன் வரலாறு, புலம்பெயர் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும்

புனைகதைகள், கவிதைகள், ஆய்வுகள், திரைப்படங்கள்

பற்றியவையாகக் **கட்டுரைகள்** அமைந்துள்ளன.

புலம்பெயர் தேசங்களின்

இலக்கியச் செயற்பாடுகள்

தொடர்பாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும்

இடம்பெற்ற இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றிய

கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:

ஞானம் பதிப்பகம்

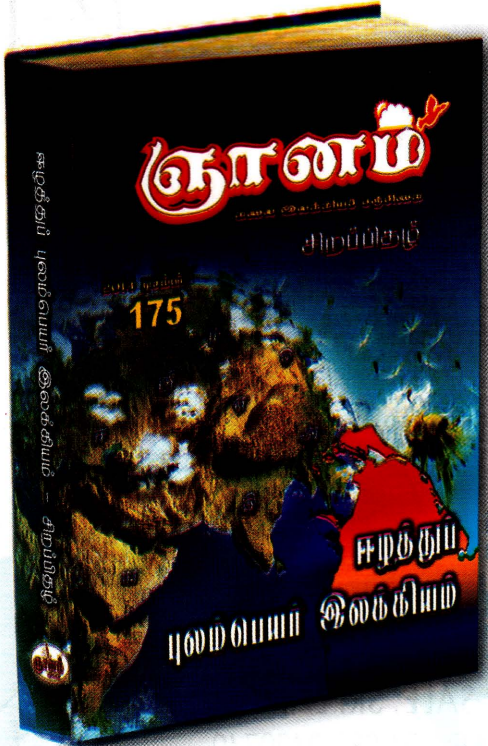
3-B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை

கொழும்பு -06

+94 112586013

+94 777306506

editor@gnanam.info

976 பக்கங்களில் வெளிவந்துள்ள

இச்சிறப்பிதழின் விலை ரூபா 1800/=

வெளிநாடுகளில் 30 அமெரிக்க டொலர்

GNANAM - Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD/78/News/2015

Luckyland

**BISCUIT
MANUFACTURERS**

உலக சாதனை எங்கள் பாரம்பரியம்
பில்கட்டிலும் தூன் !

NATTARANPOTHA, KUNDASALE, SRI LANKA.

T: +94 081 2420574, 2420217. F: +94 081 2420740

E: luckyland@slnet.lk

